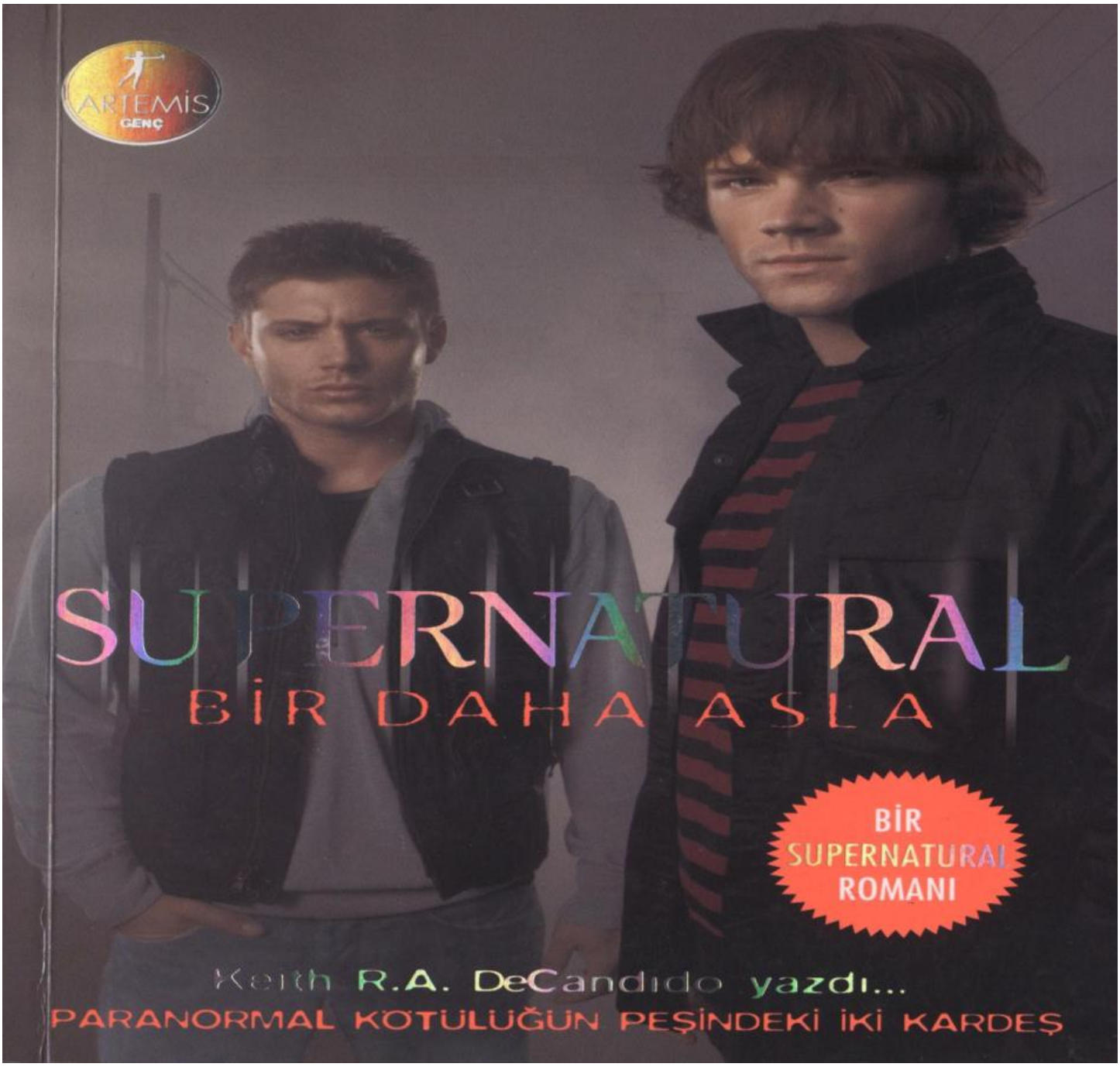

ARTEMİS
GENÇ
SUPERNATURAL
BİR DAHA ASLA
BİR SUPERNATURAL ROMANI
Keith R.A. DeCandido yazdı...
PARANORMAL KÖTÜLÜĞÜN PEŞİNDEKİ İKİ KARDEŞ

Bunu nasıl atladık?

Dean tahtalardan gelen sürtünme sesini açıkça duyabiliyordu. Dairenin içi, yerdeki yeni parlak parkeler sayılmazsa bomboş olduğundan, Dean sesin kaynağının parkeler olduğuna karar verdi. Poe'nun parkelerin altına saklanmış cesetle ilgili bir hikayesi yok muydu?

Mackey koşarak içeri girdi ve girer girmez yüzüstü yere kapaklandı.

Aşağıya bakan Dean, birinin önlem olarak ön odanın birkaç adım içine tel çekerek tuzak kurmuş olduğunu gördü.

Sam tuzağın üzerinden atlayıp sesin geldiği diğer odaya dalacaktı...

Ya da daha doğrusu böyle yapmayı denedi. Mackey ayağa kalkmak için, tam da Sam'in üzerinden atladığı anı seçmişti ve omzu Sam'in uzun bacaklarına takıldı. İkisi birden kot ve polyesterden oluşan bir düğüm halinde yere düştü.

Dean elinde silahla ikisinin üstünden atladı. "Dur orada!" diye bağırdı ama tek gördüğü yangın çıkışına açılan pencereden çıkan iki bacak oldu. Dean'in buaın deliklerini, çürüyen et kokusu doldurdu.

Doğrudan pencereye gitti ama dönüp çıkmadan önce bir saniye duraksadı. "Şu budalayla kal!" dedi Sam'e Mackey'yi işaret ederek. Bu sırada gözüne parçalanmış parkeler ve pelin otu artıkları ilişti.

Dönüp pencereden dışarı çıktı.

Bunu nasıl atladık?

S U P E R N A T U R A J L
romanları

B İ R D A H A A S L A

çok yakında

C A D I K A N Y O N U

layloom

SUPERNATURAL

Keith R.A. DeCandıdo

İngilizce'den Çeviren: Zeynep Heyzen Ateş

ARTEMİS YAYINLARI

layla.com

"Yeryüzündeki ve cennetteki her şeyi duyuyordum.
Ve cehennemdeki pek çok şeyi de."

Edgar Allan Poe, *Geveze Yürek*

laylaoom

TARİHÇİNİN NOTU

Bu roman *Supernatural*ın ikinci sezonunun "Kavşak Hüznü" ve "Croatoan" bölümlerinin arasında geçmektedir.

layla.com

1

Forclham Üniversitesi
Bronx, Neıv York
Pazar, 12 Kasım 2006

Soğuk kasım rüzgarı, John Soeder'in saçlarını yüzüne düşürdü. Her fırsatta başının etini yiyen annesinin yokluğunda, saçlarının gereğinden fazla uzadığı konusunda Doğa Ana onu uyarıyordu. Annesi, Bronx'tan en az on derece daha soğuk ve güvenli Ohio'ya geri dönmüştü. Eğer Emily Soeder oğlunun birbirine girmiş kahverengi saçlarını görseydi, her zamanki gibi bir cık'lama sesi çıkarır ve oğluna onun için kuaförden randevu almayı teklif ederdi.

John'un Fordham Üniversitesi'ni sevmesinin binlerce sebebi vardı ama üniversitenin bariz bir şekilde annesine uzak olması, listenin başlarında yer alıyordu.

dizilmiş beklerdi. Yayalar, benzin istasyonları, fast food restoranları, araba tamirhaneleri ve insanlar... Bölge halkı genel olarak 20. yüzyılın başlarında buraya yerleşen İtalyanlardan, 1960'larda akın eden Latinlerden ve 1980'lerde gelen Arnavutlardan oluşuyordu. Yolun sonunda bir tarafta Sears, Fordham Plaza ve metro, diğer tarafta Trafik İdaresi, Bronx Hayvanat Bahçesi ve Botanik Bahçesi vardı. Küçük İtalya bölgesi hala enfes yiyecekler satan dükkanlar, şaraphaneler, restoranlar, fırınlar, pastaneler ve arada bir kurulan sokak pazarıyla dikkat çekiciydi. John bu sömestrda, o enfes yiyeceklerin yakınına taşınmış olmanın sonucunda neredeyse on kilo almıştı.

Elbette pazar gecesi bu saatte sokakta neredeyse hiç insan yoktu, sadece arabalar vızır vızırdı.

Işık değişti ve Kevin'la John karşıya koştu. Onlar daha yarıya varmadan ışık yeniden değişmiş, yayalar için kırmızı yanmaya başlamıştı bile.

"Ne demeye pazartesi erken saatteki bir dersi seçtin ki?" diye sordu John. "Çoğu pazar geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalacağını biliyordun."

"Alabileceğim tek Ortaçağ edebiyatı dersi oydu. Diğer ders Shakespeare semineriyle çakışıyordu ve o iki sömestrlik bir ders, gelecek dönem ikinci yarısını alacağım. Seçme şansım yoktu yani."

Fordham'dan yukarı, Cambreleng'e doğru yürümeyi sürdürdüler. "İyi de, Ortaçağ edebiyatı dersini neden gelecek sömestr almıyorsun peki?"

"Çünkü o zaman Dr. Mendez izinde olacak. Bu da dersi Peder O'Sullivan'ın vereceği anlamına geliyor."

Tarih bölümünde okuduğu için İngiliz Dili ve Edebiyatında neler döndüğü hakkında hiçbir fikri olmayan John çenesini kaşıdı. Tıraş olması gerekiyordu. Annesi bu halini görse bu konuda da demediğini bırakmazdı. "Eee, yani?"

Kevin'ın gözleri kocaman açıldı. "Peder O'Sullivan, Karanlık Çağ'dan beri ders veriyor."

"Ortaçağ."

"Efendim?"

"Karanlık Çağ değil," diye savunmaya geçti John. "Artık o döneme *Karanlık Çağ* denmiyor, adı..."

"Dostum, Kutsal Roma İmparatorluğu döneminde kanalizasyon vardı. Ortaçağ geldiğindeyse insanlar yeniden pencereden işemeye başlamıştı. Kesinlikle karanlık bir çağdı." John dişlerini gıcırdattı, cevap vermek üzereydi ama o sırada Kevin asıl konuya geri döndü. "Peder O'Sullivan, yemin ederim abartmıyorum, 1946'dan beri ders veriyor."

Dönüp Cambreleng'e girdiler. "Dostum, *babam* 1946'da doğdu."

"Ben de bundan bahsediyorum. Adam tam bir fosil. İmkanı yok onun verdiği dersi almam."

"Her neyse." John konuyla aslında o kadar ilgilenmiyordu. "Yine de partiye gelmelisin."

"İmkansız, güzellik uykuma ihtiyacım var."

John sırıttı. "Dünyadaki bütün uykular bir araya gelse seni güzelleştirmeye yetmez."

"Boşversene ahbap."

Rüzgar yeniden üzerlerine doğru esti ve John önüne dökülen saçları yeniden yüzünden çekmek zorunda kaldı. Fordham Yolu'ndan uzaklaştıkça etraf daha da sessizleşiyordu çünkü Cambreleng, işyerlerinden çok, yerleşimin olduğu bir semtti. Bloğun çoğu, üç katlı kırınızı tuğlalı evlerden ibaretti. Kaldırımdan, göğüs yüksekliğinde demir parmaklıklarla ayrılan evlerden oluşan, kartpostallara yakışır bir manzarası vardı. Bloğun geri kalanındaysa apartmanlar beş katlıydı. Çok az bina daha yüksekti çünkü şehir yasaları gereği mimarlar beş kattan yüksek binalar inşa ettiklerinde asansör koymak zorundaydı. Bloktaki pencerelerin çoğu karanlıktı ve şu anda kaldırımda da sadece Kevin ve John yürüyordu.

"Eh, ben yine de gideceğim çünkü doğru düzgün bir ders programı hazırlayacak kadar kafam çalışıyordu ve pazartesi günü ilk dersim on iki otuzda. Bu da *parti* demek."

Kevin kıkırdadı. "Dostum, Britt kesinlikle senin için Jack'i terketmeyecek."

John gerildi. İşin doğrusu, Amy'nin partisinde yapılacak işler listesinin başında Britt'e asılmak geliyordu ama bunu ev arkadaşıyla paylaşmasına gerek yoktu. "Britt de mi partide olacak?"

"Deneme bile. Ben ne kadar kayak yapabiliyorsam sen de o kadar yalan söyleyebiliyorsun."

"Dostum, sen kayak yapamazsın ki!"

"Ben de bundan bahsediyorum."

John yine *Her neyse,* diyecekken çenesini tuttu. Kendini tekrarlamaktan nefret ederdi. Kevin sürekli *Ben de bundan bahsediyorum,* demekten hoşlanıyor ve dak'ka başı bu cümleyi tekrarlıyor olabilirdi ama John konuşmalarında çeşitliliği tercih ederdi. Bu sayede gazeteye yazdığı bütün makaleler başarılı oluyordu. Tekrardan kaçındığı için. Farklı şeylerden bahsederek insanların ilgisini çekerdiniz; aynı cümleleri tekrar tekrar kullanarak değil. Bu yüzden stand-up komedyenlerinin ve skeç yazarlarının çoğundan hoşlanmazdı. Seyirciyi yakalayan bir cümle bulurlardı ve bu cümle herkes tarafından beklenen bir cümleye dönüşürdü. Sonra her şey rutine otururdu. Amaç komik olmaktan çıkar, o cümleye yolu hazırlayan sahneler yaratmaktan ibaret olurdu. Bu eğlendirmek değil şartlandırmaktı.

"Hey, şu da ne?"

Kevin bir şey gösteriyordu ve John onun parmağını doğrulttuğu yöne baktığında müstakil evlerden birinin önündeki çöp tenekelerini işaret ettiğini gördü. Biri çöpleri karıştırıyormuş gibi görünüyordu.

Üzücü olsa da bu pek de sıradışı bir manzara sayılmazdı. Ortalıkta evsiz pek çok insan vardı ve sık sık geri dönüşüme gidecek çöp tenekelerini karıştırır, markete götürüp depozitosunu alabilecekleri cam şişe ararlardı.

Derken figür kafasını kaldırdı ve John onun bir evsiz olmadığını gördü. Bir tür hayvan olduğunu kavradıklarında ikisi de yürümeyi kesti.

"Bu bir babun!" dedi John.

"Dostum, bu bir orangutan."

John duraksadı. "Enim misin?"

"Emin sayılırım."

Babun ya da orangutan ya da her ne ise başını kaldırıp onların durdukları yöne baktı ve tısladı.

Hem John hem Kevin birkaç adım geri çekildi. "Dostum, orangutanlar tıslar mı?"

"Hayır ama babunların da tısladığını sanmıyorum. Hem neden fısıldayarak konuşuyoruz?"

John bu soruya yanıt veremeden o -her neyse, ne olduğunu keşfedene kadar ona maymun diyecekti- maymun çöp tenekesini sokağın ortasına fırlattı. Ne yazık ki çöpün kapağı kapalı değildi, yani parçalanmış çöp torbaları dışarı fırladı, çürümüş yiyecekler, boş kaplar ve geri kalan ne varsa yere saçıldı.

"Cep telefonun yanında mı?" diye sordu John.

Kevin başını evet anlamında salladı.

"Güzel, çünkü benimkinin pili öldü."

"Kimi aramamı istiyorsun, kayıp eşya bürosunu mu?"

John gözlerini maymundan ayırmadı. "Hayır, 911'i. Şimdi onları ara, bir aksilik olmadan önce..."

Aniden maymun onlara doğru koşmaya başladı, aşırı hareketlenmesine yol açan bir uyarıcı almış gibiydi.

John dönüp kaçmak istedi ama ayaklarını kımıldatamadığını farketti.

Ve zaten bunun bir önemi yoktu. Çünkü bu maymun, meşhur atlet Jesse Owens'a bile toz yutturacak kadar hızlı koşuyordu. Bir saniye sonra yanlarına gelmişti.

Genel bir kural olarak John çığlık atmaktan nefret ederdi. Çığlığının kız gibi çıktığına inanıyordu. Evren ne kadar adaletsiz olduğunu bir kere daha ispatlamış, sesi kalınlaştığında her nedense çığlığı daha da incelmişti. Utanç vericiydi, gerçekten, bu yüzden ne zaman çığlık atma ihtiyacı duysa ağzını kapalı tutmaya çalışır ve sesi olsa olsa bir homurtu olarak çıkardı. Ona göre böylesi daha erkekçeydi.

Ama şimdi, elini kolunu savurarak üzerlerine doğru gelen bir maymun söz konusuyken, sesinin nasıl çıktığı hiç önemli değildi. Maymun üzerlerine atlayıp kocaman elleriyle onları yumruklamaya başladığında kız gibi çığlık attı.

Lisede Jeannie Waite'le yılsonu balosuna kimin gideceği üzerine Harry Markum'la kavgaya tutuştuğundan beri böyle bir sahne yaşamamıştı. İşin komik yanı, kız baloya serseri Morty Johannsen'le gitmişti. Yani morarmış bir göz ve patlamış dudak boşunaydı. Maymun, ona ve Kevin'a yumruklar yağdırıyordu. Her yanı acıyordu.

Derken kafasının yan tarafına bir darbe indi ve delikanlı gerçekten yıldızları gördü. Oysa bunun sadece çizgi filmlerde olabileceğini sanırdı.

Yanağında kaldırımın soğuk taşlarını hissettiğinde, John maymunun artık ona vurmadığını, darbelerin kesildiğini anladı. Ama hala çığlıklar duyuyordu.

Vücuduna yayılan acıya rağmen neler olduğuna bakmak için yana yuvarlandığında maymunun Kevin'ı havaya kaldırıp müstakil evlerden birinin önündeki parmaklıklara fırlattığını gördü.

Ardından bir kırılma sesi duyuldu.

İnanmak istemedi. Başlangıçta inanamadı. Bir dalın kırılışı gibi değildi, bir plastiğin kırılışı gibi değildi, bir...

John Soeder'ın o güne kadar duyduğu hiçbir sese benzemiyordu. Kevin'ın öldüğünü anladı.

"Hayır. Kevin!"

Babun ya da orangutan ya da her neyse, o yaratığın kendine doğru geldiğini hayal meyal gördü. John'sa, Cambreleng Sokağı'nın kaldırımında yatan Kevin'a bakıyordu, oğlanın başı ters bir açıyla yana devrilmişti. Bunun nasıl olabileceğini kavramaya çalıştı. Gerçek olamazdı. Maymunlar sokakta belirip insanları öldüresiye dövmezdi. Gerçek olamazdı!

Maymun, John'un üzerine çıkıp ona vurmaya başladığında, kendini savunmak için kolunu dahi kaldırmadı çünkü hala olanlara bir türlü inanamıyordu.

İkinci oğlanın ölmesi yüzyıllar sürdü.

En azından ilkinin işi çabucak bitmişti. Ama diğeri, ilki öldükten sonra kendi kendine mırıldanıp duran... Orangutan ona hiç durmadan vurmak zorunda kalmıştı. Ta ki pes edene kadar.

İkinci de son nefesini verdiğinde, adam son kez büyülü kelimeleri mırıldandı ve ardından yanan pelin otlarının üzerine basarak onlan söndürdü. Kaldınmın üzerinde birkaç pelin otu yaprağı yanar halde kaldı ama rüzgar onların işini bitirirdi. Ve otlar birinin dikkatini çekse de kimse onları bir orangutan tarafından ölümüne dövülen iki gençle ilişkilendirmezdi.

Hoş değildi ama gerekliydi. Ve bu gece yapılmalıydı, ay son dördündeyken. Tıpkı ilkinin ayın beşine denk gelen dolunay zamanı yapılmasının gerektiği gibi. Doğru, cesedi iki gün sonra bulmuşlardı, ki bu da beklediğinden erkendi ama karakoldan kimse onu sorgulamaya gelmemişti. Yani aldığı önlemlerin işe yaradığı açıktı.

Daha da önemlisi, tam burada, bu noktada yapılmalıydı. Uygıyı ritüelin yardımıyla mührün ikinci noktasının izini sürmüştü.

Küçük ateşin söndüğüne emin olduktan sonra müstakil evlerden biriyle bir apartmanın arasındaki ara sokaktan çıktı -kimsenin görmeyeceğini düşünerek insanların çöplerini ara sokaklara atmaları kesinlikle mide bulandırıcıydı, gerçekten kimsenin dikkatini çekmeyeceğini mi sanıyorlardı?- ve uyuşturucu tabancayı kılıfından çıkardı. Dikkatle nişan alarak orangutanı ensesinden vurdu.

Hayvan bir saniye sonra yüzüstü yere kapaklandı.

Kaldırıma koşup eldivenli eliyle oku orangutanın ensesinden çıkardı. Burada olduğuna dair en ufak bir iz olmamalıydı.

Arkasını dönüp arabasına koşarken cebinden o öğleden sonra Arthur Bıılvarı'ndan satın aldığı kullan-at cep telefonunu çıkardı ve 911 i çevirdi.

"Burada bir tür vahşi hayvan var! Camberleng Bulvan'yla 188. Sokak'ın kesiştiği yerin önünde iki genci dövüyor! Çabuk gelin!"

Ardından cep telefonunu 188. Sokak'ın önündeki metal çöp tenekesine attı ve arabasına bindi.

İki gitti, iki kaldı. Sonra aradığım yanıta kavuşacağım.

layla009

2

Bowles Moteli
Güney Yakası, Indiana
Çarşamba, 15 Kasım 2006

"İşin kötü yanı da bu, bazen onca araştırmayı boşa yaptığımız ortaya çıkıyor Sammy."

Sam Winchester eşyalarını yeniden arabaya yüklemeden önce son bir kez motel odasını kontrol ettikleri sırada, başını sallayarak ağabeyine hak verdi. Babalan küçüklüklerinden itibaren ayrılacakları zaman son bir kez otel odalarını kontrol etme ve geride kişisel hiçbir şey bırakmama alışkanlığını zihinlerine kazımıştı.

Özellikle de bu eşyalar, sıradışı silahları ve antik büyü kitaplarını içeriyorsa.

Genelde oda toplamak konusunda iyiydiler. Key West'teyken bir keresinde Dean yatağın yanında bir kutu tuz unutmuş

ve Route l'de ilerledikleri sırada arabayı geri döndürüp onu almaya gitmeleri gerektiğinde ısrar etmişti. Sam neden süpermarkete gidip bir kutu tuz almadıklarını sorduğunda -her evde kullanılan türde, sıradan bir tuzdu- Dean bunun bir prensip meselesi olduğunda ısrar etmişti.

Motel görevlisi neden odalarında koca bir kutu tuz bulundurduklarını sorana kadar önemli bir mesele değildi. Görevli soruyu sorduğu anda Dean'in gözleri, biri ne zaman senaryonun dışına çıksa açıldıkları gibi açılmıştı. Sırıtışını saklamaya dahi çalışmayan Sam'in bakışları altında, Dean sonunda laktoz yetersizliğiyle ilgili bir şeyler uydurmayı akıl edene kadar belki yarım saat boyunca kıvranmıştı. ("Ahbap," demişti Sam arabaya bindiklerinde, "laktoz yetersizliğinin tuzla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Sağolun Bay Ukala," diye yanıtlamıştı Dean de dişlerinin arasından.)

Bugün otelden ayrılacak ve kendilerini tekrar yollara vuracaklardı. Son işleri iş bile sayılmazdı.

Arabaya yöneldiklerinde Dean hala konuşuyordu. "En azından South Bend kentinin güzelliklerini gördük."

"Evet, ne hareketli yer ama," diye mırıldandı Sam, Dean bagajı açarken.

"Hey, iş bizi nereye götürürse oraya gideriz."

"Ya da gitmeyiz. Gerçekten intihardı Dean. Normal, sıradan bir intihar."

Dean omuz silkti. "Her zaman böyle şeyler olur." Çantasını bagaja tıktı, silahlar ve mühimmatla dolu kutuların üs-

tüne yerleştirdi. Sam de aynısını yaptı ama sadece sol elini kullandı çünkü sağ eli Lawrence'ta zombi kızla yaptığı dövüş sırasında kırıldığı için hala alçıdaydı. Sam 1967 model siyah Chevrolet Impala'ya Dean kadar bağlı değildi. Bu araba, babalarından Dean'e kalmıştı. (Sam bazen kendisinin eski kız arkadaşı Jessica'ya duyduğu bağlılığın bile Dean'in Impala'ya duyduğu bağlılığın yanında hiç kaldığını düşünürdü.) Araba birkaç ay önce hurdaya çıktığında, Dean'in neredeyse sıfırdan başlayıp onu yeniden yapması gerekmişti. Haftalar süren, yıpratıcı bir işti.

Ama bütün hayatlarını arabada geçirdikleri düşünülecek olursa, Sam bile dev bagajın bir nimet olduğunu kabul etmek zorundaydı. Geniş bagajın arka tarafında üç çanta vardı: Samjin çantası, Dean'in çantası ve kirli çamaşır çantası. Sonuncusu artık kokmaya başlamıştı.

"En kısa zamanda çamaşır yıkama işini halletmeliyiz," dedi Sam.

"Burada olmaz," dedi Dean hemen. "O polisin, gazeteci Anderson ve Barre'den çok hoşlandığını sanmıyorum. Yüzümü bilgisayarında aratmaya karar vermeden önce buradan ayrılsak iyi olur."

Sam onayladığını belli etmek için başını salladı. Dean hala, bir şekil-değiştiricinin onun kılığına girip St. Louis'te işlediği bir dizi cinayet yüzünden aranıyordu ve savcının *Cinayetleri benim kılığıma girmiş, mutasyona uğramış bir ucube işledi,* lafını savunma olarak kabul etmeyeceği açıktı.

Dean bagajı kapadı ve resepsiyona ilerlediler. Winchester Kardeşler'in kaldığı çoğu yer gibi Bowles Motel de asgari konfor sunan, ucuz ve pis bir moteldi. İkisinin tüm ihtiyaçları; tepelerinde bir çatı, yatak ve akan bir duştu. Gerçi bu sonuncusu, kaldıkları bazı yerlerde oluyordu ama bazı yerlerde duşu da ıskalamak zorunda kalıyorlardı. Ne de olsa para içinde yüzdükleri söylenemezdi.

İblislerle, canavarlarla ve geceleri ortaya çıkan öcü böcülerle savaşmak önemliydi ama kimse bu iş için ücret ödemiyordu. İki kardeş kredi kartı dolandırıcılığıyla ve Dean'in bilardo veya kağıt oynayarak kazandığı paralarla geçiniyordu. Yani beş yıldızlı otellerde kalmak gibi bir seçenekleri yoktu.

Çatlak ahşap panelleri ve lekeli bej bir halısı olan pejmürde ofise girdiler. Yaşlı bir kadın tezgahın arkasında duruyor, sigara içilmez yazısının altında püfür püfür sigara içerek bir Dan Brown kitabı okuyordu. Yüzünde, bir Cadıları Bayramı partisine Joker olarak katılabilecek kadar ağır bir makyaj vardı ve saçları spreylenerek arı kovanını andıracak şekilde kabartılmıştı. Sam o saça, Impala'nın bagajındaki silahların hiçbirinin zarar veremeyeceğine neredeyse emindi. Kadının bluzuna, üstünde "Monica" yazan bir isim etiketi iliştirilmişti.

"Merhaba," dedi Dean, "çıkış yapmak istiyoruz."

Monica sigarasından son bir nefes çektikten sonra kül tablasında sigarayı söndürdü. "Siz Winwood'dunuz, değil mi?" diye sordu çatlak bir sesle.

"Doğru," dedi Dean gülümseyerek, "Motelden ayrılmaya hazırız."

"Evet ama bir sorun var. Kredi kartınız reddedildi. Başka bir karta ihtiyacım olacak."

Dean'in yüzünde yine gözlerini kocaman açtığı o ifade belirdi ama Sam bu sefer gülümsemedi. "Reddedildi demek. Gerçekten mi?" Dean çaresizce Sam'e baktıktan sonra tekrar Monica'ya döndü. "Yeniden deneyebilir misiniz lütfen?"

Kadın, Dean'e ters bir bakış attı. "Üç kere denedim. En çok bu kadar denenebiliyor."

"Neden reddettiklerini söylediler mi?"

"Hayır, nedenini söylemediler. Bankayı aramak ister misin? Bu telefonu kullanabilirsin." Tezgahın üzerindeki telefonu aldı -Sam şaşkınlıkla telefonun tuşlu değil çevirmeli olduğunu gördü- ve Dean'e uzattı.

"Ah, şey, eee, bu pek işe yaramayacak."

Sam, Dean'in neden bocaladığını anladı. Başka kredi kartları vardı ama diğerleri Winwood adına değildi.

Hızla öne çıkıp cebine uzandı. "Ben hallederim," dedi Sam. Cüzdanındaki sahte kredi kartlarından birini çıkarıp Monica'ya uzattı.

Kadın kartı alıp inceledi. Sam kadının bunu yapmamasını ummuştu çünkü bu kartta da Winwood yazmıyordu. "Kardeş olduğunuzu sanıyordum," dedi Monica.

Sam hiç tereddüt etmeden karşılık verdi. "Öyleyiz ama ben evlat edinilmişim. Gerçek ailemin izini sürüp onların

kimliğine ulaştığımda çoktan ölmüşlerdi, ben de onların anısına adımı McGillicuddy'ye çevirdim."

Monica'nın çarpık yüzünde Sam'in gülümseme olduğunu tahmin ettiği bir ifade belirdi. "Ne kadar tatlısın. Ne kadar iyi bir evlatmışsın." Kartı makineden geçirdikten sonra, kaldıkları üç gecenin tutarını tuşladı.

Makinenin onay vermesini beklerken geçen süre bitmek tükenmek bilmez gibi geldi. Hakkını vermek gerekirse Dean toparlanmış, yüzüne en sağlam poker ifadesini yerleştirmişti.

Sonunda, aradan yüzyıllar geçtikten sonra, makine bipledi ve küçük ekranında ONAYLANDI yazısı belirdi.

"Tamam," dedi Monica. Hala gülümsüyordu. Tezgahın altından yazıcının sesi duyuldu. "İşte kartınız Bay McGillicuddy."

"Teşekkürler," dedi Sam ve kartı alıp cüzdanına geri koydu.

"Ne kadar nazik çocuklarsınız. Bay ve Bayan Winwood sizi iyi yetiştirmiş."

Dean gülümsedi. "Evet hanımefendi, harika bir iş çıkardılar."

Monica, Sam'e faturanın çıktısını ve kredi kartı slipini uzattı. "Şuraya imza atın, sonra gidebilirsiniz."

Bütün işlemler bittiğinde dışarı çıktılar. "İyi kurtarıştı Sammy," diye Sırıttı Dean. "Biliyor musun, yavaş yavaş anlamaya başlıyorum."

Sam duraksadı. Bu kelimeler, ucu Sam'e dokunacak nutuklardan birinin girişine benziyordu.

"Eh, Sammy, birlikte büyüdük ve hiçbir zaman sende bir avukat havası olduğunu düşünmedim. Bu yüzden bana hukuk okuyacağını söylediğinde hazırlıksız yakalanmıştım. Ama bir yıldır seni izliyorum ve sanırım sonunda anladım."

İşte geliyor, diye düşündü Sam ve inlememek için kendini zor tuttu.

"Tanıdığım herkesi kandırabilecek yetenektesin. Az önce Monica'ya söylediğin evlat edinilme meselesi... Mükemmeldi. Üstelik tek bir yüz kasın dahi seyirmedi."

Aslında Sam'in yalan söylemek konusundaki yeteneği -hem başka biriymiş gibi davranmak hem de işi ve hayat tarzı gereği insanları yanlış yönlendirmek konusundaki yetenekleri- onu hukuka çeken özellikler olmuştu. Hayatının doğaüstü yaratıkları avlayan bir avcının çocuğu olarak geçen kısmı ve avcı olmak üzere yetiştirilmiş olmak, bu yetenekleri kazanmasını sağlamıştı ve onları kullanabileceği bir alan seçmek genç adama son derece doğal gelmişti.

Ama bunu ağabeyine söylemedi. "Evet, insanların gözlerine perde çekebiliyorum. Araştırmaların çoğunu ben yapıyorum ve eski inançların çoğunu biliyorum. Üstelik silahlar ve teke tek dövüş konusunda da iyiyim." Impala'ya vardıklarında, yolcu kapısına doğru yürürken ağabeyine sırıtıp ekledi: "Söylesene, sana tam olarak neden ihtiyacım var?"

Dean daha bir yanıt veremeden cep telefonundan Deep Purple'ın *Smoke On The Watet'\n\u* melodisi yükseldi.

"Mesela," dedi Sam, "sana nasıl cep telefonu melodisi indireceğini gösteren bendim."

Cep telefonunu cebinden çıkaran Dean, Sam'i tersledi. "Sonunda kendim de öğrenirdim nasılsa." Telefonu açtı ve numaraya baktı. Gördüğü numara karşısında gözleri ofiste olduğundan bile daha çok açıldı. Telefonu kulağına götürdü. "Ellen?"

Bunu duymak Sam'i de şaşırttı. Ellen Harvelle, avcıların uğrak yeri olan bir bar işletirdi. Yakın zamanda Ellen'ın kocasının, babalarıyla avdayken öldüğünü öğrenmişlerdi. Bu yüzden kadınla aralarındaki ilişki eskisine nazaran gergindi. Elbette Ellen'ın küçük kızı Jo'nun, Ellen'ın bütün itirazlarına rağmen gizlice kaçıp Dean ve Sam'le ava çıkmış olması da işleri kolaylaştırmamıştı.

Yıllarca ateşli silahlarla oynamak ve yüksek sesli müzik dinlemek Dean'in işitme duyusuna pek yaramamıştı, bu yüzden cep telefonunun sesini hep en yüksek ayarda tutardı. Bu sayede Sam de Ellen'ın söylediklerini duyabiliyordu.

"Dinleyin," dedi kadın, "elimde size göre bir iş olabilir."

"Gerçekten mi? Çünkü..."

"Ash için. O kimseden bir şey istemez ama size yaptığı iyilikler düşünülürse, onun için bu kadarını yapabileceğinizi düşündüm. Borcunuzu ödemek istersiniz, değil mi?" El-

len sorusuna yanıt beklemiyordu, Dean'e konuşma şansı tanımadan devam edecekti.

En azından bunu denedi ama Dean'i susturmak öyle kolay bir iş değildi. "Elbette," diye araya laf soktu genç adam. "Kızıl Kafa'yı her zaman sevmişimdir. Ne yapmamız gerekiyor?"

Ellen vakanın detaylarını Dean'e anlattı ama bunu daha alçak sesle yaptığından, Sam söylenenleri duymadı. Ash tam bir ayyaştı, sürekli sarhoştu ama aynı zamanda bir dahiydi ve bilgisayar aracılığıyla iblislerin izini sürerdi. Sam'in çok denemiş olmasına karşın beceremediği bir şeydi bu. Dean'in bir keresinde söylediği gibi, Ash belki kung-fu bilmiyordu ama inek-fu'su güçlüydü. Gerçi Sam onun MIT'ye gittiği, iddiasına pek inanmıyordu. Öncelikle adam 'Boston'da bir kolej' demişti, oysa oraya giden herkes üniversitenin Cambridge'de olduğunu bilirdi. Yine de, ona ve ağabeyine yardım ettiği zamanlara dayanarak Ash'in özel bir yeteneğe sahip olduğuna inanıyordu.

"Tamam. Kontrol ederiz." Bu sözün ardından Dean telefonu kapadı ve yola baktı. "Bu yol bizi 80'e çıkarır, yanılıyor muyum?"

Sam haritayı hatırlamaya çalıştı. "Sanırım evet. Neden, iş hangi kasabada?"

Dean sırıttı. "Çok hoş bir kasaba, iki kere aynı adı vermişler: New York, New York."

"Gerçekten mi?" Sam arkasını dönüp bagaja ilerledi. "Açar mısın, sana göstermek istediğim bir şey var."

"New York'ta bir şey mi?" dedi Dean ve arkaya gidip kardeşine katıldı çünkü anahtarlar ondaydı.

Dean kapağı açtıktan sonra Sam çantasından bir dosya çıkardı. "Önemsiz de olabilir ama oradaki birkaç cinayet dikkatimi çekti."

"Sam, orası New York, orada günde en az elli cinayet işleniyordun"

"Sanırım bu yüzden bu iki cinayet başkalarının dikkatini çekmedi." Kısa süre önce ziyaret ettiği halk kütüphanesinde okuduğu gazetelerdeki makalelerin fotokopilerini çıkardı. "İlk olarak bir binanın bodrumunda, üzerine tuğla örülmüş bir adam bulundu." Sam, Dean'e *Neıv York Daily Neıvs'ten* kesilmiş haberin yer aldığı sayfayı uzattı. Haber Bronx'taki bir evin bodrumunda, üzerine tuğla örülmüş olarak bulunan Marc Reyes hakkındaydı.

Dean fotokopiyi incelerken Dean devam etti. "Ve geçen pazar günü de iki üniversite öğrencisi bir orangutan tarafından ölümüne dövüldü."

Dean bunun üzerine başını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Sam başını salladı. "Bu iki cinayet de Edgar Allan Poe öykülerinden fırlamış gibi."

"Biraz zorlama olmadı mı?" dedi Dean tuğla duvarlı adamla ilgili haberi Sam›e U2atlfken

"Belki. Ama her iki olay da Bronx'ta olmuş ve Poe eskiden Bronx'ta yaşardı. Buna ek olarak ilk cinayet ayın beşinde işlendi. Cesedi iki gün sonrasına kadar bulmadılar ama cinayet ayın beşinde işlendi, yani..."

"Son dolunayda," dedi Dean başını sallayarak. "Evet, tamam, belki, ama..."

Sam dosyayı yeniden bagaja tıktı. "Orangutan olayı da son dördünde gerçekleşmiş." Ayın o dönemiyle ilişkilendirilen ritüelleri tek tek saymasına gerek yoktu. "Büyütülecek bir şey değil ama madem New York'a gidiyoruz, düşündüm ki her ne yapacaksak onu yaparken bu olaylara da bir bakabiliriz."

Dean bagaj kapağını sertçe kapadı. "Avlanacağız. Ash'in bir arkadaşının hayalet sorunu varmış. O da bil bakalım bu iş için kimin uygun olduğuna karar vermiş?"

Sam kıkırdadı. İkisi de arabaya bindi, şoför koltuğunda Dean vardı. "Gerçekten garip," dedi Sam.

"Ne, perili ev mi? Perili evleri sürekli görüyoruz."

"Hayır," dedi Sam başını sallayarak. "Ash'in bir arkadaşının olması."

Hafif bir kahkaha atan Dean anahtarı kontağa soktu. Impala canlanırken genç adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Şu motorun sesini dinle."

Yolcu koltuğuna gömülen Sam içinden *Yemin ederim, eğer gösterge panelini okşamaya başlarsa Neıv York'a yürüyerek gideceğim,* diye geçiriyordu.

Neyse ki öyle yapması gerekmedi. Dean teybe bir Metallica kasedi koydu, sesi sonuna kadar açtı ve arabanın içi *Enter Sandmari'm* ilk notalarıyla doldu.

Dean kardeşine döndü. "Atomik bataryalar tam güç."[1]

Sam ağabeyini süzdü. "Eğer yeşil kısa pantolon içinde nasıl görüneceğimle ilgili espri yapmazsan, *Türbinler son bak* diyeceğim."

Dean vitesi R'ye taktı. "Hadi gidelim." Park yerinden çıktı, vitesi D'ye taktı ve araba hızla yola fırladı.

1 70'lerdeki "Batman"den bir diyalog.

Yolda
Eyaletler arası 80. Yol,
George Washington Köprüsü yakınları
Perşembe, 16 Kasım 2006

"Bu kadar insanın yolda ne işi var?"

Sam, Dean'in yakınmalarına gülmemek için elinden geleni yapıyordu. Aynı soruyu Impala'nın olsa olsa on metre ilerlediği son on dakikada beş kere sormuştu.

Bütün geceyi yolda geçirmişlerdi. Sam bir geceliğine motellerden birinde konaklamalarını önermişti ama Dean bir an evvel gidecekleri yere varmak istiyordu. Clarion, Pennsylvania'da bir motelde durup duş almış, kıyafet değiştirmiş, oda ücretini de yine sahte kartlardan biriyle

ödemişlerdi. Ama geceyi orada geçirmek yerine arabayı sırayla kullanarak Pennsylvania'yı ve New Jersey'yi geçmişlerdi.

Ne yazık ki bu yüzden George Washington Köprüsü'nün girişine tam sabah trafiğinin en yoğun olduğu saatte varmışlardı. Araçlar tampon tampona dizilmişti ve trafik milim milim ilerliyordu.

Dean çıldırmak üzereydi.

"Şehre gitmenin daha hızlı bir yolu olmalı."

Sam haritaya bakmaya zahmet etmedi çünkü bu konuşmayı defalarca yapmışlardı. "Lincoln Tüneli ve Holland Tüneli, Bronx'tan uzak. Üstelik tünel olduklarına göre, oralarda da trafik çok korkunç olmalı- çünkü daha fazla araç daha az şeride sığmak zoru..."

"Tamam, tamam." Dean direksiyona vurdu. Ash'in arkadaşı Riverdale diye bir semtte yaşıyordu, yani o da Bronx'taydi, böylece Sam de rahatça Poe cinayetlerini inceleyebilecekti. "Bahsettiğin şu olaylar," dedi Dean, "hepsinin Eddie Albert Poe hikayelerinden olduğunu söylemiştin, yanılıyor muyum?"

"Edgar Allan Poe, evet."

"Tamam, her neyse. *Kuzgun'u* yazan adam değil mi o?"

Sam ağabeyini süzdü. "Şiir okumuşluğun mu var?"

"Bir keresinde *Simpsonlaf*da o şiiri yapmışlardı. Hey, kımıldasana be adam!" Dean aniden önlerindeki arabaya bağırdı. "Tanrım, önündeki araçla aranda elli arabalık mesafe

bırakman gerekmiyor!" Yeniden direksiyona vurdu. "Yemin ederim bu insanlar ehliyetlerini kasaptan almış."

"Her neyse," dedi Sam, Dean'in dikkatini başka bir şeye yönlendirmeyi umarak, "bodaımda üzerine tuğla örülen adam, *Amontillado Fıçısı* öyküsünden. Orangutan da *Morgıue Sokağı Cinayetinden.* Ki o hikaye ilk dedektiflik hikayesidir."

"Gerçekten mi?"

"Evet, Sherlock Holmes karakterini yaratırken Sir Arthur Conan Doyle'a ilham yeren odur."

"Teşekkürler, sevgili kütüphaneci Marian."

Sam, Dean'in onunla dalga geçtiğini duyduğuna memnundu çünkü yola o kadar kafayı takmıyor demekti...

"HeylvDönerken sinyal ver kahrolası!"

Neyse, en azından eskisi kadar takmıyordu. "Stanford'dayken seçmeli ders olarak edebiyat almıştım. Dersin adı *Amerikan Hortlaklarıydı* ve Amerikan edebiyatında doğaüstü unsurların kullanımıyla ilgiliydi. Poe'yla ilgili çok şey vardı." Omuz silkti. "Gördüğümüz onca gariplikten sonra popüler kültürde bunların nasıl yorumlandığını merak ediyordum."

"Ne yani X-Files'ın geri dönmesi yetmedi mi?"

"Gerçekten Dean, Poe'nun hikayelerini okumalısın. *Kara Kedi, Kızıl Ölümün Maskesi...* Bunlardan bazıları kulağa bizim işlerimizden fırlamış gibi geliyor. İnsan bunları yazmak için neler gördüğünü merak ediyor. Demek istediğim, adam temelde korku türünü yarattı."

"Söyle bakalım profesör, sence bu cinayetlerin arkasında ne var? Ayın evreleri, hikayeleri canlandırmak... Bildiğin bir ritüele benziyor mu?"

"Şimdilik aklıma gelen bir şey yok ama başka bir şey buldum. Biraz önce haritaya bakmıştım ya. Bir şeyi kontrol ediyordum. Her iki cinayet de Poe Kulübesi'ne bir kilometre mesafede şlenmiş."

"Poe Kulübesi de ne?"

"Poe birkaç yıl boyunca Bronx'ta küçük bir kulübede yaşadı."

"Ahbap, Paul Newman'in *Ford Apache* filmini gördüm, Bronx'ta kulübe falan yok. Hey, seni pislik, bir şerit seç!"

Sam aniden sağlam eliyle kontrol paneline tutunma ihtiyacı duydu. "19- yüzyılda vardı. Bronx 1890'lara kadar New York'un parçası değildi. Neyse, Poe orada yaşadığı için kulübeyi korumuşlar, karısı orada ölmüş."

Dean başını salladı. "Tamam, duygusal önemi olan bir mekan. Yine de parçalan birleştiremiyorum."

Sam omuz silkti. "Ben de."

"İkincisi, bana bunu neden haritaya baktığın sırada söylemedin? Ben de bize alternatif yollar aradığını sanıyordum."

Sam, Dean'in bunu sormasına dahi şaşırdı. "Teypte *Led Zeppelin II* vardı ve *Whole Lotta Love* çalarken seninle zekice bir konuşma yapılamayacağını bilecek kadar tanıyorum seni."

Dean ağzını açtı, kapadı, yeniden açtı. "Evet, tamam, haklısın."

Köprüye yaklaştıkları sırada trafik daha da yavaşladı ve Sam bilet gişesine geldiklerini anladı. Dean bazı şeritlerin daha hızlı ilerlediğini gördü ve milim milim o tarafa doğru kaydı.

"Ahbap, onlar E-Z geçişleri. Oradan geçmek için EZ kart gerekiyor."

"Kahretsin." EZ kart ve benzerleri, yani geçerken turnikelere sokulup çıkarılan ve kredi kartıyla yükleme yapılan kartlar, Winchester Kardeşler'in varoluşuna tersti. Bütün kredi kartları sahte olduğundan, düzenli ödeme gerektiren bir şeyi kullanamazlardı. Sam üniversitedeyken açtırdığı çek hesabıyla bir şeyler yapmayı düşünmüştü. Cep telefonunu ve internet bağlantı ücretini oradan ödüyordu ama artık kanun tarafından arandıklarından, hareketlerinin kolayca izinin sürülmesini sağlayacak bir sistemden yararlanmaya cesaret edemezlerdi.

Ne yazık ki nakit para gişeleri çok yavaş çalışıyordu ve Sam bu durumun Dean'in tadını daha da kaçıracağını biliyordu.

Gerçekten de diğer arabalar EZ geçişlerinden geçerken bir sürü arabayla tek bir gişenin önünde sıkışıp kalmak, ağabeyinin dikkatini dağıtmak adına Sam'in gösterdiği tüm çabaların etkisini anında silip attı. Dean artık sağ eliyle sıkı sıkı direksiyonu tutuyor, sol eliyle kapıyı yumruklayıp lanet okuyordu.

Hiçbir çabasının işe yaramayacağını kavrayan Sam, Blackberry'sini çıkarıp internete girdi. Yavaştı ya da işte çe-

virmeli bağlantı ne kadar hızlı olabilirse o kadar hızlıydı ama sonunda Ash'in arkadaşının müzik gaıbu Scottso'nun web sitesini bulup açmayı başardı.

Sitede yazanları okumayı bitirdiğinde gişeye varmışlardı. "Ahbap," diye sordu Dean aniden, "bozuğun var mı?"

Sam etrafa bakındı. "Özür dilerim? Zengin olan sizsiniz sanıyordum Bay Poker Oyuncusu ve Bay Bilardo Şampiyonu."

"South Bend'deki kızı hatırlıyor musun, Notre Dame öğrencisi olan..."

Hiçbir koşul altında Sam, Dean'in *Şu kızı hatırlıyor musun,* diye başlayan herhangi bir cümlesinin devamını dinlemek istemezdi. "Tamam, her neyse." Sam olabildiğince doğrulup elini pantolonunun cebine soktu. Bir avuç tüy, üç çeyreklik, Indiana'da bastırdığı ve üzerinde 'Sam Winchester, GAZETECİ' yazan birkaç kartvizit ve amblemli para tutacağını çıkardı. İçinde dört kağıt para vardı, bir tanesi on dolarlığa benziyordu. Onu çıkarıp isteksizce Dean'e uzattı.

Dean geçiş ücretini on dolarla ödedi, para üstünü bekledi ve gişe görevlisinin iyi günler temennisine homurdanarak karşılık verdi. Ardından para üstü olarak kendisine verilen dört doları cebine attı.

Sam itiraz etmeyi düşündüyse de hayat bununla uğraşamayacağı kadar kısaydı. "Henry Hudson yoluna sapmak istiyoruz, o yüzden sağda kal," demekle yetindi.

Köprüye doğru ilerledikleri sırada Dean başını salladı.

Sam bir an için her şeyi bir tarafa bırakıp manzaranın tadını çıkardı. George Washington Köprüsü ülkedeki en meşhur köprülerdendi. Golden Gate kadar -Jess'le San Francisco'ya yaptıkları bir ziyarette onu görme şansı olmuştu- ya da New York'taki Brooklyn Köprüsü kadar özel olmasa da genç adamın hayran olduğu bir haşmeti vardı.

Impala köprüden geçerken -hala saatte kırk kilometreden yavaş hareket ediyorlardı ama gişedeki hızları düşünüldüğünde büyük bir ilerlemeydi bu- Sam sağına döndü. Hava açık olduğundan dünyadaki en meşhur ufku görebiliyordu: Gri, kırmızı, gümüş rengi ve kahverengi gökdelenler göğe uzanıyor, her biri birbirinden farklı gökdelenler arasından Empire State Binası hemen sıyrılıyordu. Hayatın inşa edilişinin göstergesi olan bu girift manzara, insanın doğaya karşı kazandığı zaferin anıtıydı.

Sam'in içindeki akademisyen bu anıtın içini incelemek için yanıp tutuşuyordu. İster Jess'le San Francisco'da yaptıkları gibi sadece turist olarak, ister şehirdeki binlerce efsanenin doğru olup olmadığını araştırarak, nasıl olursa olsun ama mutlaka bir şekilde New York'u keşfetmek istiyordu. Kanalizasyondaki timsahlar, hayalet vatman, doğu kesimindeki apartmanlardaki füzeler...

Üzüntüyle arkasına yaslandı. Hayatları böyle şeylere imkan tanımıyordu. Gelir, işi yapar, giderlerdi. Şimdi bir de Dean'in federallerin radarında olması meselesi vardı. Sam'in adına bir arama emri bulunmasa da -Dean sürekli bu konu-

da ona sataşıp duruyordu- güvenlik güçlerinin dikkatini çekecek olurlarsa, paçayı kolay sıyıramayacaklarını biliyordu. Başlarını önlerine eğmeli, dikkat çekmemeliydiler. Eğlenceye vakit yoktu. Özgürlük Anıtı'nı görmek, Empire State Binası'nın tepesine çıkmak, Central Park'ı keşfetmek, hatta yeraltına inip timsahları ve hayaletleri kontrol etmek göze alamayacakları risklerdi. Onların işi hayat kurtarmaktı. Ve işlerini yapmamaları, insanların ölmesi anlamına gelebilirdi.

Bizim işimiz bu ve birinin bunu yapması gerek. Kilometrelerce uzunlukta olan pişmanlıklar listesindeki en önemli maddelerden biri de, bunu anlaması için babasının ölmesinin gerekmiş olmasıydı.

Henry Hudson çıkışı, köprüyü geçtikten hemen sonraydı ve Dean arabaların çoğunun güneye, Manhattan tarafına gittiğini görerek derin bir nefes aldı. Neredeyse başka hiç kimse kuzeye gitmiyordu.

Ancak Dean'in hız yapma hevesi bu defa da yolun yapısı yüzünden kursağında kaldı. Yol iniş çıkışlarla ve keskin virajlarla doluydu. Sam bir kere daha kontrol paneline tutunma ihtiyacı hissetti.

Sam, Dean'in trafik işaretlerine aldırmadan araba kullanmasından rahatsız olmamak, kendi dikkatini dağıtmak için, "Şu adamın internet sitesine baktım," dedi. "Neden Ellen'ın aklına bizim geldiğimizi anladım sanırım. Adamın başkalarının şarkılarını yorumlayan bir grubu var ve 70'lerin rock şarkılarını söylüyorlar."

Arabaların I-80'de yavaşlamak zorunda kalmasından beri, Dean'in yüzü ilk kez aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet, adları yıllar önce ölen Scott Muni adlı bir DJ'in adından geliyor."

"Ahbap," dedi Dean tanıdık bir tonla. Sam o anda Dean'in hayatın anlamı kabul ettiği ıvır zıvır müzik bilgilerinden birini bilmediğinin açığa çıktığını anladı ve kendini Dean'in atacağı tirada hazırladı. "*Mani* diye değil *muni* diye okunur. Ona *Profesör* derlerdi. 60'ların ve 70'lerin en önemli rock DJ'lerinden biriydi. Van Morrison'ın *Caravari\m* biliyor musun? Bahsettiği *Scottso,* Muni'dir."

Sam ne şarkıyı ne de DJ'i biliyordu, yine de başını salladı. Çok da umrunda değildi. Cehennem Köpeği işinde Robert Johnson'ın müziği konusunda yeterince tartışmışlardı.

"Ash'in arkadaşı Manfred Afiri," diye devam etti Sam, Dean'in onu azarlamayı bitirdiğine emin olduğunda, "grubun solisti ve gitar çalıyor. Dört kişi daha var. Robbie Maldonado adında bir klavyeci, Aldo Emmanueli adlı diğer gitarist, Eddie Grabowski diye bir basçı ve bir de baterist, Tom Daley. Haftasonlan Larchmont'ta Otopark Arkada diye bir yerde çalıyorlar."

Dean gözucuyla Sam'e baktı. "Ciddi misin?"

Sam omuz silkti. "Web sitesinde öyle yazıyor."

Yol sonunda düzleşti, tam da yeni bir gişenin geldiğini haber veren tabeladan önce.

"Tanrım, benimle dalga geçiyor olmalısınız! Bu şehre girmek için altı dolar ödediğimiz yetmedi, şimdi yine para vermemiz mi gerekecek?"

Biz demesine bir kaşını kaldırarak tepki veren Sam, "Cebinde dört doların var," dedi.

"Tamam, tamam." Dean, *Nakit Ödeme* yazan tek gişenin önüne dizilmiş arabaların arkasına yanaşırken diğer arabalar EZ gişelerinden yine vızır vızır geçiyordu. Sam bile tüm bu olanların bir tür komplo olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Gişeyi aşıp Bronx'a açılan daha küçük bir köprüden geçtiler. "246. Sokak'tan sapmalıyız," dedi Sam.

"Tamam."

Doğru çıkışa ulaşana kadar düşmanca kıvrılan yolda çoğu 200'lü numaralarla başlayan pek çok sapağın önünden geçtiler.

Saniyeler sonra tamamen kaybolmuşlardı. Tepelerden inip çıktılar ve hiçbiri düz gitmeyen yollardan geçtiler. Yolların numaralarının aniden değişmesi onları canından bezdirdi. Bahçeli büyük evleriyle mahallede tam bir taşra havası vardı. Bu görüntü, Sam'in kafasındaki New York imajına hiç uymuyordu, özellikle de- George Washington Köprüsü'nden gökdelenlerle kaplı manzarayı gördükten sonra.

"Şehrin ızgara sistemiyle yapıldığını sanıyordum," dedi Dean dişlerinin arasından.

"Bahsettiğin Manhattan Dean," dedi Sam sabırla.

"Harika."

Yol önce yokuş aşağı gitti, sonra sola sapıp T şeklinde bir ayrıma ulaştı. Sam sonraki sokağın 248. Sokak olduğunu söyleyen yeşil bir levha gördü. "İşte!" diye bağırıp o yönü işaret etti. "Orası 248. Sağa sap."

"Yemin ederim Sammy, eğer bu blokta da değilse Indiana'ya geri döneceğim."

Sam, Afiri'nin evine gidiyor da olsalar, köprüye geri dönecek de olsalar farketmeyeceğini, çünkü kaybolduklarını söylememek için kendini tuttu. Ayrıca önlerinden geçtikleri evlerden bazılarının numaralarını görmüştü. "Bence doğru bloktayız. İşte bak, orası."

Sokakta arabayı park edecek yer yoktu ama Afiri'nin evinin önündeki yol boştu. Dean Impala'yı oraya bıraktı.

Araba durduğu anda Sam dışarı fırladı. Scotrun, Pennsylvania'da benzin aldıklarından beri ilk kez uzun bacaklarını esnetme şansı bulmuştu ve arabadan çıkabildiğine minnettardı. Bacaklarını düzleştirdiği anda diz kapakları çatırdadı.

"Güzel ev," dedi Dean ve Sam de ona hak verdi. Kolonyal tarzda, üç katlı, yan tarafında taş bacası, ön tarafında ahşap verandası olan, koyu ahşap ön kapısı renkli camlarla süslenmiş hoş bir evdi.

Ellen'ın onlara tek verdiği, bir isim ve adresti, bir de adamın çaldığı grubun adı. Yani evde olup olmadığını bilmelerinin yolu yoktu. Kapı zilini çalmalarının ardından beklemekle geçen bir dakika, adamın evde olmadığını gösterdi.

"Önemli değil, hadi içeri girelim," dedi Dean ve maymuncuk çıkarmak için cebine uzandı.

Sam daha işe girişemeden onu durdurdu. "Yapmayalım. Bu adama yardım etmemiz gerekiyor, unuttun mu?"

"Ona bizi Ash'in yolladığını söyleriz."

"Ya bize inanmaz ve polis çağırırsa? Dean zoaınlu olmadığımız sürece suç işleme riskini göze alamayız ve buraya daha yeni geldik. Bak, büyük ihtimalle gündüzleri bir işte çalışıyordun Poe işini kontrol edelim. Akşam geri geliriz, o zaman evde olur."

Dean bir saniye kadar Sam'i süzdü. Sam, Dean'in gözlerinden, ağabeyinin kendini haklı çıkarmanın bir yolunu aradığını ve başarısız olduğunu görebiliyordu.

Sonunda Dean dönüp arabanın yanına gitti. "Tamam. Ama bizi bu tımarhaneden sen çıkaracaksın." Sürücü tarafının kapısını açtı. "Önce hangi suç mahalline gitmek istiyorsun? Tuğla adamınkine mi, yoksa maymundan dayak yiyenlere mi?"

Sam gülümsedi. "İkisine de değil. İki genci öldüren orangutan, Bronx Hayvanat Bahçesi'ndendi. Oradan başlamalıyız. Vahşi Hayat dergisinden olduğumuzu falan söyleriz."

"Hayır, Vahşi Hayat olmaz... National Geographic olsun."

"Peki, tamam." Sam omuz silkti. "Farketmez. Ama neden Vahşi Hayat olmasın?"

"Çünkü Vahşi Hayat dergisi, Bronx Hayvanat Bahçesi gibi VHK'ya, yani Vahşi Hayatı Koruma'ya bağlı. Skywalker

Çiftliği'ne gidip Star Wars Gazetesinden olduğumuzu söylemeye benzer. Sahtekar olduğumuzu hemen anlarlar." Bu sözün ardından Dean arabaya bindi.

Sam kendi kapısını açıp koltuğa çöktü. "Ne zamandan beri doğ^ dergileriyle ilgili bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Cassie, VHK'ya üyeydi."

Bu laf üzerine Sam gülümsedi. Cassie, Dean'in eski kız arkadaşlarından biriydi. Sam onu sedece bir kere, Missouri'de görmüştü ama Cassie'nin savaşçı karakteri düşünüldüğünde, hayvan haklarıyla ve doğal hayatı korumakla falan ilgilenmesi şaşırtıcı değildi.

Sam haritayı çıkarıp hayvanat bahçesine giden en kısa yolu bulmaya çalıştı. O bunu yaparken Dean de "Hey, Bronx Hayvanat Bahçesi'nde penguen var mı?" diye sordu. *"Madagaskar* çizgi filmindeki gibi?"

Sam başını haritadan kaldırmadan yanıtladı. "O filmdeki, Central Park Hayvanat Bahçesi. Gerçi Bronx Hayvanat Bahçesi'nde de penguen vardır herhalde..."

"Evet ama her halde Madagaskar'dakiler kadar havalı değillerdir. Yani bir gemiyi ele geçiremez veya göğüs göğüse dövüşemezler."

"Eğer bunu yapabiliyorlarsa Dean, o zaman ilgilenmemiz gereken üç vaka var demektir..."

4

Bronx Hayvanat Bahçesi
Bronx, New York
Perşembe, 16 Kasım 2006

Clare Hemsworth, Vahşi Asya kısmının önündeki kulübeye girerken mavi gömleğindeki Vahşi Hayatı Koruma Derneği ambleminin üzerindeki ot parçalarını eliyle silkeledi. Aylardan kasım olduğundan dışarısı fazla kalabalık değildi ama Bronx Hayvanat Bahçesi'nin ziyaretçileri, Vahşi Asya'yı görmeye hala çok hevesliydi.

Clare, annesinin Vahşi Asya'yı anlatışını hatırladı. Hayvanat bahçesinin bu bölümü 70'lerin sonunda ilk açıldığında heyecan yaratan, çok büyük bir olaydı. Oysa Clare, Vahşi Asya'nın neden bu kadar büyütüldüğünü anlamıyordu. Bö-

lümü gezerken binilen vagon son derece eskiydi, retro bile denebilirdi ve ortalıkta özgürce dolaşan hayvanları görmek de o kadar abartılacak bir mesele değildi. Elbette, annesinin çocuk olduğu Taş Devri'nde, hayvanları kafeslerin dışında görmenin büyük bir olay olduğunu tahmin edebiliyordu ama artık bu pek yeni bir şey sayılmazdı. Şu uyduruk, plastik vagon da her an raydan çıkabilirdi.

Belki de böyle düşünmesinin nedeni genel olarak canının sıkkın olmasıydı. O iki çocuğun başına gelenlerden beri gazetecilerle, polislerle ve Fordham Üniversitesi'ni temsil eden avukatlarla görüşmesi gerekmişti ve tüm bunlardan gerçekten, gerçekten yorulmuştu. En kötüsü avukatlardı. Tamam, gazeteciler ve polisler işlerini yapıyordu ama ölen iki çocuk üniversitenin öğrencisi diye, Fordham'ın hukukçu akbabalarının nutuklarını dinlemek zorunda kalmak gerçekten hayatından bezmesine yol açmıştı. Çocuklar kampüste öldürülmemişti ki!

"Özür dilerim, Bayan Hemsworth?"

Clare gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Geçen hafta boyunca, bu kelimelerle başlayan en az elli tane upuzun konuşma yapmıştı ve hepsi dişlerine kanal tedavisi yaptırmak gibiydi, hem de anestezi olmaksızın. Eğer polis veya Vahşi Hayatı Koruma'dan birileri değilse, onlara defolup gitmelerini söyleyecekti...

Arkasını döndüğünde, o güne kadar gördüğü en yakışıklı erkekle karşılaştı.

Yanında biri daha vardı ama Clare ona fazla dikkat etmedi, karşısındaki genç adama yoğunlaşmıştı. Büyüleyici kahverengi gözleri vardı ve eğer kendisine seslenen oysa, duyduğu en seksi sese de sahipti. Orada ve hemen o anda, genç adam ne isterse yapmaya karar verdi. Üstelik uzun boyluydu ama diğer uzun boylu erkekler gibi ürkütücü ölçüde uzun değildi. Yarı dağınık koyu renk saçları ve aşık olunası küçük bir burnu vardı. "Ah, şey, eee, ben Bayan Hemsworth. Şeey, Clare. 'Siz' demenize gerek yok."

Diğeri, kısa boylu olan karşılık verdi. "Tanıştığımıza sevindim Clare. Benim adım John Mayall ve bu da arkadaşım Bernie Watson. National Geographic'ten geliyoruz."

Clare gözlerini kırpıştırıp bakışlarını Bernie Watson'dan -ne kadar muhteşem bir isim!- güçlükle ayırdı ve kısa saçlı, daha kısa boylu, mavi gözlü diğer gence baktı. Yüzünde ukala bir gülümseme vardı. *John muydu?* "Şey, tamam." Ardından patronu Frieda'dan aldığı mesajı hatırladı. "Doğru! Frieda sizin benimle konuşacağınızı söylemişti. Ne istemiştiniz?"

"İki öğrenciyi öldüren orangutanla ilgili haber yapıyoruz ve bize onların bakıcısı olduğun söylendi."

"Eğer senin için sakıncası yoksa..." diye ekledi Bernie.

"Yok, hiç sakıncası yok," diye yanıt verdi Clare hemen. Bernie'nin gitmesini istemiyordu. Ama hala National Geographic'in neden bu hikayeyle ilgilendiğini anlamamıştı. Frieda'nın mesajı, basın bürosu tarafından pazartesi günü dağı-

tılan metindeki sorulara bağlı kalındığı sürece NG'den gelenlerle görüşülebileceğini söylüyordu. Ama Clare neden bu hikayeyi yazmaya zahmet ettiklerini çözememişti. "Sizin tipik konularınızdan sayılmaz, yanılıyor muyum?"

John sırıttı. "Hey, bütün makalelerimizin pigmelerin çıplak resimleriyle dolu olmasına izin veremeyiz."

Gözlerini deviren Clare, John'u görmezden geldi ve Bernie'nin uzun bedenine, hüzünlü gözlerine baktı. "Öyleyse ne bilmek istiyorsunuz? Demek istediğim, olanları defalarca anlattım, belki de bin kere. Büyük ihtimalle öğrenmek istediğiniz her şeyi gazetelerden öğrenebilirsiniz."

"Onlar haberin sansasyon kısmıyla ilgileniyor," dedi Bernie. "Biz gerçekleri yayınlamak ve bunun orangutanın hatası olmadığını açıklığa kavuşturmak istiyoruz."

"Ah, kesinlikle Dean'in hatası değildi."

Kısa boylu olan aniden öksürmeye başladı ve kendine geldiğinde, "Orangutanın adı Dean mi?" diye sordu.

"Ben onu Dean diye çağırıyorum. îki orangutanı Philadelphia'dan kiraladık ve onlara Hank ve Dean adını verdim. Bilirsiniz, Venture Kardeşler gibi."

Bemie, John'a bakarak konuştu. "Dean bir maymun için harika bir isim, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi John alçak sesle. Clare neler döndüğünü merak etti ama sonra John yeniden bakışlarını genç kadına çevirdi ve "Rica etsem Clare," dedi, "neler olduğunu bize kendi kelimelerinle anlatabilir misin?"

"Evet, tamam." Fazla ortalık bir yerdeydiler, bu yüzden iki gazeteciyi alıp yemek reyonunun yanındaki tahta masalardan birine götürdü. Derin bir nefes aldı ve kendini Bernie'nin gözlerinde kaybetmemeye çalışarak bütün hikayeyi en baştan anlattı. Dean'in nasıl birdenbire çıldırdığından ve ileri geri zıplamaya başladıktan sonra bir kayanın arkasına saklandığından bahsetti. "O olaydan sonra bir süre kimse onu görmedi. Yedi gün yinni dört saat onları gözlemiyoruz, anlıyorsunuz ya? Ama onu ve Hank'i beslemeye gittiğimde, Dean'i hiçbir yerde bulamadım. Şimdi, şunu anlamalısınız, bu ikisi o zamana kadar hiçbir öğünü kaçırmamıştı. Hem de hiç." Gözlerinin dolduğunu hissetti ve mavi gömleğinin manşetiyle gözlerini sildi.

"Hank ve Dean'i çok seviyor olmalısın," dedi John. "Ne güzel. Senin gibi insanların işlerine bağlılıklarını daima çok etkileyici bulmuşumdur."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi kadın, ardından Bernie'ye döndü. "Böylece bir şeylerin yanlış gittiğini anladım, ve hemen arama başlattık. Bazen hayvanlar kendi başına t uzaklaşır ve Dean son zamanlarda garip davranıyordu ama genelde iyi bir güvenliğimiz vardır. Ama o gün bütün aramalarımıza karşın Dean'i bulamadık."

İyi güvenlik lafı, işi hafife almaktı. Allan ve Jimmy, Dean'in kaçışı yüzünden işlerini kaybetmişti.

Bernie öne doğru eğilirken John aniden ayağa kalktı. "Gazeteye göre New York Polis Departmanı'nın Hayvan Kontrol Birimi, Dean'i yakalamış."

Clare başını sallayarak onayladı. "Hemen bize haber verdiler çünkü şehirde orangutanı olan sadece biz varız. Hayvanlarımızda kimliklerini doğrulayabilmemizi sağlayan vericiler bulunur. Böylece beni Hayvan Kontrol Merkezi'ne yolladılar." O anı hatırlayınca ürperdi. "Tanrım, ne kadar korkunç bir yer. Bütün o hayvanları küçük metal kafeslere tıkmışlar. Onlara[1] korkunç davranıyorlar. Demek istediğim, çoğunun çeşitli suçlara karıştığını biliyorum ama yine de..."

Tam karşısında bir kağıt mendil belirdi. Genç kadın başını kaldırdığında John'u gördü, genç adamın yüzünde kadınla ne kadar ilgilendiğini belli eden bir ifade vardı. "Teşekkürler," dedi mendili alırken ve gözyaşlarını sildi. Neredeyse gülümseyecekti. Bu adam onu etkilemek için fazla çırpınıyordu.

John, Bernie'nin yanına, kadının karşısına oturdu. "Sen de vericiyi kontrol ettin."

"Şey, evet. Ama kontrol etmeye ihtiyacım yoktu, anlıyor musunuz? Dean'imi tanırım." Yeni gözyaşlarını eski mendille sildi. "Zavallı küçük şey, ölümüne korkmuştu. Ona kan testleri yaptılar ve vücudunda bir tür amfetamin buldular. İnanabiliyor musunuz?"

"Kim böyle bir şey yapar?" diye sordu John.

"Kim olacak, o çocukları öldürmek isteyen biri." Tanrım, bu John denilen genç ne kadar aptaldı böyle.

"Yani olanlar Dean'in suçu değildi," dedi rahatlamış görünen Bernie.

Clare başını iki yana salladı. "Onu kaybedeceğiz diye o kadar korktuk ki. Bazen kurbanların aileleri, hayvanların uyutulmasında ısrar eder ve yargıçlar da genellikle ailelerin tarafını tutar."

"Gerçekten mi?" dedi Bernie. "Çok korkunç."

Kadın öfkeden ziyade üzüntüyle açıkladı. "Çok tipik. Hayvanlar da bu dünyanın bir parçası ama gel de insanlara bunu kabul ettirmeyi dene. Bu tür yasaların değiştirilmesi konusunda çalışmak için yarı zamanlı olarak hukuk fakültesine gidiyorum."

"Senin adına sevindim," dedi Bernie. "Ben de neredeyse hukuk fakültesine gidecektim."

"Gerçekten mi? Neden vazgeçtin?"

Bernie yanıt verirken tereddüt etti. "Aile meseleleri," dedi kısık sesle. "Her neyse, şimdi yaptığım işten memnunum, inan bana."

"Senin adına sevindim. Yine de bu konuyu yeniden düşünmelisin. Günümüzde avukatların çoğu büyük şirketleri temsil etmenin ve büyük paralar kazanmanın peşinde. Dünyayı umursayan insanlara ihtiyacımız var, bilmem anlıyor musun? Hangi üniversiteye gitmiştin?"

"Stanford. Ön lisansımı oradan aldım."

Clare hayranlığını belli etmek için bir ıslık çaldı. "Ben New York Üniversitesi'ndeyim. Keşke derslere ayıracak daha fazla vaktim olsa. Ama okul pahalı ve burada uzun saatler boyunca çalışmam gerekiyor."

"Başaracağına eminim, kararlı birine benziyorsun," dedi]ohn bu söz üzerine.

"Öyleyim, evet," diye karşılık verdi Clare. John'a baktı ve yeniden Bernie'ye döndü. *Hem yakışıklı hem de Stanford'un altından kalktığına göre zeki.*

John yine araya girdi. "Kurbanların ailelerinin çoğunlukla hayvanların, ne demiştin, ah evet, *uyutulmasını* istediğini söylemiştin." John'un bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi söylemesi Clare'e garip geldi. "Bu sefer öyle olmadı mı?"

Genç kadın Bernie'yle hukuk fakültesi hayalleri üzerine daha uzun konuşabilmek isterdi ama John yapmaya geldikleri işi yapmaya kararlı görünüyordu. Clare bunu anlayışla karşıladı. "Hayır, Dean şanslı çıktı." Hayal mi görüyordu, yoksa ne zaman orangutandan adıyla bahsetse John irkiliyor muydu? "Her iki çocuk da Vahşi Hayatı Koaıma Derneği üyesiydi ve aileleri anlayışlı davrandı. Kan testi sonucunda Dean'e uyuşturucu verildiği ortaya çıkınca, uyutulmasında ısrar etmediler. Polislerin de iyi bir gününe denk gelmiştik. Dean'i alıp buraya geri getirmemize izin verildi." Başını salladı. "Hatırlıyorum da bir keresinde bir yaban kedisi,.. Yanılmıyorsam olay Minnesota'da oldu. Yaban kedisi, *Elinizi parmaklıkların arasından kafese sokmayın,* yazısına dikkat etmeyecek kadar aptal bir çocuğun elini ısırdı ve ailesi çocuğa kuduz testi yapılmasını reddettiği için hayvanat bahçesindekilerin bütün kedileri öldürmesi gerekti.

"Bana yanlış aileyi öldürmüşler gibi geldi," dedi John.

Clare, John'a hak verdiğini belli etmek için başını salladıktan sonra yeniden kendini Bernie'nin gözlerinde kaybetmek üzere uzun boylu gence döndü. "Dean yeniden bizimle ama onu şimdilik tabiata geri bırakmayacağız."

"Neden?"

"Dalga mı geçiyorsun? Tam bir sarsıntı geçirdi. Şimdi onu beslemekten döndüm. Artık ben gidene kadar yemeğini yemeyi reddediyor. Hank'in yanına gitmiyor ve ona sarılmama izin vermiyor."

John un ağzı açık kaldı. "Ona sarılıyor musun?"

Clare bunu sormasına inanamadı. "Elbette. Ama artık ne zaman denesem tıslıyor."

Bernie bir saniyeliğine alt dudağını ısırınca, Clare bunun çok *sevimli* olduğunu düşündü. "Clare, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette," diye karşılık verdi genç kadın bir saniye bile tereddüt etmeden. Ardından işveli olduğunu umduğu bir gülümsemeyle ekledi. "İsteyebilirsin elbette."

"Acaba... Acaba Dean'i görebilir miyiz?"

Kadının duymayı umduğu soru bu değildi, özellikle de oğlanı hayalkırıklığına uğratmak zorunda kalacağı için. "Üzgünüm ama mümkün değil. Şimdilik sadece benim içeri girmeme izin var."

John hafifçe öne eğildi. "Eğer sen sorun olmadığını söylersen..."

"Karar bana ait değil. Benim içeri girmeme izin vermelerinin yegane nedeni, onun bakıcısı olmam. Bu olay yüzünden ikisini de Philadelphia'ya geri göndermemiz gerekebilir. Özür dilerim ama size izin verirsem başım belaya girer ve bir daha onları görmeme izin vermezler."

Bernie tatlıydı ama o kadar da tatlı değildi. Hank ve Dean onun çocuklarıydı ve kimsenin onlarla arasına girmesine izin vermezdi.

Bernie'nin bile.

Sıradan birkaç soru daha sorduktan sonra ayağa kalkıp kadını şaşırttılar. Bernie'yle daha fazla zaman geçirmeyi uman Clare hayalkırıklığına uğramıştı. "Eh," dedi Bernie, "yardımın için teşekkürler. Eğer aklına bizimle paylaşmak isteyeceğin herhangi bir şey gelirse beni ara lütfen, tamam mı?" Elini cebine sokup bir kağıt parçası çıkardı. "Özür dilerim, kartvizitim bitti. Üç hafta önce sipariş verdik ama hala gelmedi."

Aniden Clare'in zihnindeki bütün alarm zilleri çalmaya başladı. Neden daha fazla soru sormuyorlardı? Üstelik konuşulanları not almamış veya kaydetmemişlerdi.

Yine de genç adamın telefon numarasını aldı. O kadar da budala değildi. Belki yanında ortağı olmadan onunla konuşma fırsatı yakalardı.

John kızın elini gereğinden biraz daha uzun süre sıktı ve "Seninle tanışmak büyük bir zevkti Clare," dedi. "Umarım Dean iyileşir."

"Teşekkürler." John'dan önce tokalaşmayı kesti ve ardından, onları hayvanat bahçesinin diğer taraflarına veya çıkışlardan birine götürecek merdivenlere doğru gidişlerini izledi.

İşte bu kadar.

Clare irkilerek elindeki telefon numarasının başındaki alan koduna baktı. 650'ydi. National Geographic'in Washington'da olduğuna emindi ve oranın alan kodu 202'ydi. Ayrıca 650'nin California'da bir yerlere ait olduğuna da emindi. Elbette Stanford'ın alan kodu olabilirdi, Bemie belki de numarayı orada okuduğu dönemde almıştı ama Stanford'dan taşındıktan sonra neden alan kodunu Washington'a değiştirtmemişti?

Ayrıca neden Dean ve ona verilen uyuşturucularla ilgili daha fazla soru sormadılar? Ya da Frieda'nın listesindeki diğer soruları?

Başını salladı, ayağa kalktı ve Vahşi Asya'nın girişinin yanındaki ahşap bilet gişesine ilerledi.

"Selam Clare," dedi gişedeki kadın. Sesi küçük kabinde yankılanıp camdaki açıklıktan dışarı süzüldü. "Ne var ne yok? Konuştuğun o adamlar kimdi? Kısa boylu olan çok seksiydi."

"Gina, benim için Bill'i arayabilir misin? Onunla konuşmam gerek."

Bili, güvenlik şefiydi ve Jimmy'yle Allan'ı kovan kişiydi. Clare bunu yapmayı hiç istemese de adamın John Mayall ve Bemie Watson'dan haberdar edilmesi gerektiğine emindi.

5

Yolda
Bronx, New York
Perşembe, 16 Kasım 2006

"Ona cep telefonunu vermen ne iyi oldu!" Yolcu koltuğunda oturan Dean, kardeşinin kısa bir iç çekişten daha fazla tepki vermesini bekliyordu. Dean bu çılgın yerden uzaklaşıp trafiğin normal olduğu bir yerlere varana kadar direksiyonun başına geçmek istemediğine karar verdiği için arabayı Sam kullanıyordu.

Sam bu hareketini mantığa uydurmak için çırpındı. "Bizimle temasa geçebilmesini istedim. Her ihtimale karşı..."

"Örneğin sana daha uzun uzun bakmak istemesi ihtimaline karşı mı? Hadi dostum, kız neredeyse içine düşecekti.

Gözleri dolduğunda ona kağıt mendil bile uzattım ama beni farketmedi bile." Arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Sam-TV'ye odaklanmıştı."

"Belki de," dedi Sam, "onu etkilemek için aşırı çaba harcamamamı takdir etmiştir."

"Ben aşırı çaba harcamıyordum," dedi Dean. "Normal ölçüde çaba harcıyordum."

"Belki ona gerçek adını söyleseydin daha fazla şansın olurdu." Sam sırıttı. "Dean adındakilere sarılmaktan hoşlandığı açık. Ya da belki de sen onun için yeterince kıllı değilsindir."

Dean, Sam'in bu konuyu açmayacağını ummuştu. Kardeşinin konuyu açmamasının ihtimal dahilinde olmadığını biliyordu ama herkesin hayal kurma hakkı vardır. "Bak, sadece..." Ardından Dean kendini susturdu. Bir orangutanla aynı adı taşıyordu. Yapacak fazla bir şey yoktu ve Dean ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilecek kadar iyi bir poker oyuncusuydu. "Evet, konumuza dönelim. Sonraki adımımız ne?"

"Konuyu ben dağıtmadım. Onun benden ne kadar hoşlandığından bahseden sendin." Sam, Dean'e yanıt verme fırsatı tanımadan konuşmaya devam etti. "Saat neredeyse altı. Bence evde olup olmadığına bakmak için Afiri'nin yerine geri dönmeliyiz."

"Bana uyar." Hayvanat bahçesinde kendileriyle konuşacak birine ulaşmayı denemek günün büyük kısmını yemiş-

ti. Hayvanat bahçesinin müdürünü dergi için birkaç soru sormaktan başka amaçlan olmadığına ikna etmek için Dean'in cazibesini ve Sam'in dürüst yüzünü kullanmaları gerekmişti. "Bir günlük çabanın sonunda tek öğrendiğimiz, birinin hayvana uyuşturucu verdiği, onu iki öğrencinin üzerine saldığı ve sonra da hayvanı Hayvan Kontrol'ün ellerine bıraktığı... Bunları zaten biliyorduk."

"Sence bu işin arkasında hayvanat bahçesinden biri mi var?" diye sordu Sam.

Dean omuz silkti. "Belki. O zaman güvenliği nasıl atlattıkları da anlaşılmış olurdu. Ama... Hey, bu insanları sen de gördün. Clare ve Frieda denen o kadın, yaratıklar için deli oluyor. Orada çalışmak için öyle olmak gerek. Onlardan birinin, bir tür edebi sahneleme için hayvanlardan birini bu şekilde kullanacağına inanmıyorum."

"Eğer karşımızdaki buysa..." Sam kalabalık otobandan çıkmak üzere çıkışın önündeki araç yoğunluğunun arasına dalarken iç çekti ve Dean de bu kahrolası şehirde tek bir açık yol dahi olup olmadığını merak etti. "Keşke neler döndüğünü çözebilseydim."

"Zihninde ampul yanmadı demek?"

Sam başını salladı. "Şimdilik hayır. Bu gece babamın günlüğüne bakıp işe yarar bir şeyler var mı diye kontrol edeceğim. Ayın yirmisine, yani yeniaya daha dört gün var. Sonraki cinayet büyük ihtimalle o gün işlenecek. Özetle hala zamanımız var."

Sonunda Afiri'nin evine ulaşmayı başardılar. Yön duygusuyla gurur duyan ve yolda olduğu sürece her şeyi bulabileceğini iddia eden Dean'in oraya nasıl ulaştıkları konusunda en ufak bir fikri yoktu. Bronx'un tamamı tepelerden, kavşaklardan, ani dönüşlerden ibaretti ve yol genç adamın başını ağrıtıyordu. *Bana düz, düzgün yollar verin. San Francisco bile bu kadar kötü değildi.*

Bu sefer Afiri'nin kolonyal evinin önünde, her tarafı çamur içinde bir 4x4 vardı. Üzerindeki çıkartmada 'SÜRÜŞÜMÜ BEĞENMİYOR MUSUN? 1-800-CANIN CEHENNEME'yi ARA' yazıyordu. Neyse ki evin girişinin önündeki sokakta yer vardı ve Sam arabayı oraya park etti. Impala'nın önü, evin önüne uzanan yolu, dolayısıyla 4x4'ün çıkışını tıkıyordu ama ne de olsa yolunu tıkadıkları adamın evine gidiyorlardı, Dean bunun sorun olmayacağını düşündü. Başka bir park yeri aramaktan iyiydi.

"Vay be! Ash dalga geçmiyormuş, sizinki gerçekten güzel bir araba!"

Dean arabadan çıkarken başını çevirdiğinde, evin verandasında duran adamı gördü. Çoğu kahverengi, uzun karmakarışık saçları, gri ağırlıklı bir sakalı ve kalın çerçeveli gözlükleri vardı. *Grateful Dead* konser tişörtü ve üzerinde kahverengi, sarı ve yeşil lekeler olan bir kot giymişti. Dean lekelerin kaynağını öğrenmezse daha mutlu bir hayat süreceğine kanaat getirdi. Adamın ayaklan çıplaktı.

"Sen, Manfred Afiri olmalısın," dedi Dean. "Ben, Dean Winchester. Bu da kardeşim Sam."

"Biliyorum, Aslı geleceğinizi söylemişti. Yaşlı hergele nasıl? Lütfen bana artık claha iyi bir saç kesimi olduğunu söyleyin."

Dean sırıttı. "Hayır, hala önler kısa, arkalar uzun. Ön taraf işadamı..."

"Arka taraf parti çocuğu," diye tamamladı Manfred başını sallayarak. "Yani, retro takılmayı eleştirecek son kişi benim herhalde ama en azından ben saygı duyulan bir geçmişi yaşamakta ısrar ediyorum, ne demek istediğimi anlıyor musun adamım?"

"Kesinlikle," dedi Dean. Sam'le birlikte verandaya doğru ilerlediler.

"Ruhlarla sorunun olduğunu duyduk," dedi Sam.

"Evet, oldukça can sıkıcı ama bu konuya birazdan geliriz. Kendime kahve koyuyordum, hadi içeri gelin, birlikte tepiniriz." Sırıttı. "Eskimiş argo için özür dilerim, alışkanlık işte. Şimdilerde *takılırız* deniyor sanırım."

"Sayılır." Dean, Sam'e bakıp sırıttı. *Sanırım bu adamı tuttum.*

Eve girdiklerinde Dean'in Jethro Tull'ın *For a Thousand Mothers* parçasının melodisini duymasıyla bu duygu daha da güçlendi. Dean istemeden de olsa kendini Clive Bunker'a eşlik edip ritim tutarken buldu. "İyi seçim."

"Evet. Son zamanlarda Tull'a takılıyorum. Onların şarkılarını çalmak istiyorum ama flüt çalacak kimse yok ve flüt olmadan Tull, Tull sayılmaz, anlıyorsun ya?"

"Tam dediğin gibi," dedi Dean evi incelerken. Ön kapı çerçeveli konser posterleriyle kaplı giriş holüne açılıyordu. Posterlerin çoğu, onun doğumundan önceki tarihlere ait konserlerindi: Shea Stadyumu'nda Beatles, Fillmore East'te Rolling Stones, 1970 Isle of Wight Festivali.

Sola döndüğünde tozlu eski mobilyalarla kaplı devasa oturma odasını gördü. Odada kanepe, rahat görünüşlü bir koltuk, sallanan sandalye, içki şişeleriyle dolu bir dolap, süs eşyalarıyla dolu başka bir dolap, gazete yığınları, kapaklarında müzik enstrümanları olan dergiler, gitar amfileri, plaklarla kaplı bir duvar, CD'lerle ve kasetlerle kaplı başka bir duvar ve eski bir televizyonun yanı sıra pikabı, kasetçaları ve altı CD'lik yeri olan parlak metal renkli bir müzik seti vardı. Başlangıçta Dean hoparlörleri göremedi, ardından öldürücü yükseklikte ses elde etmek için odanın dört tarafına yerleştirildiklerini farketti.

Manfred ve Sam'in arkasında olmadığını anlamak Dean'in birkaç saniyesini aldı. Dönüp baktığında merdivenlerin yanındaki koridorun sonuna, yani tam aksi istikamette yer alan mutfağa doğru ilerlediklerini gördü.

"Abimi affetmelisin," dedi Sam. "Bir tür orgazm yaşıyor."

Manfred'in sakallarının arasında bir gülümsemenin izi görüldü. "Dağınıklık için özür dilerim. Bu yıl henüz temizlikçi gelmedi. Hadi."

Darmadağınık mutfağa girdiler. Lavabo kirli tabak çanakla doluydu. Manfred onları kenara itip kahve makinesine su doldurdu.

"Harika bir dört tekeriniz var çocuklar." Manfred yeniden sırıttı. "Özür dilerim, araba demek istemiştim. Her neyse, 67 model değil mi?"

"Evet," dedi Dean gururla. "Bir süre önce baştan aşağı elden geçirmem gerekti. Sıfırdan yaptım diyebiliriz."

"Vay be." Manfred sürahiyi suyla doldurup dondurucuyu açtı ve kahve taneleriyle dolu bir kap çıkardı. "Özel bir karışım," dedi, Sam ve Dean'in soru soran bakışlarını görünce. "427 model motoru nereden buldun?"

"Bağlantıları olan bir arkadaşım var. Hurdacı işletiyor. Benim için motorun izini sürdü." Bobby Singer, babaları öldükten sonra onlara kalacak bir yer vermenin yanı sıra araba tamamen parçalandığında Dean için hayati önem taşıyan parçaları da bulmuştu.

"Süper. Ya da harika. Güzel iş?"

"Evet, *güzel iş* diyebilirsin," diye karşılık verdi Dean gülümseyerek.

"Yeni bir araba olduğu yıllarda, bende de ondan bir tane vardı. Şimdi olsa işime yaramaz, bagaj büyük ama işlevsel değil. Bu yüzden ev kadını otomobillerinden aldım. Her neyse, benimki 78'de Florida yolunda öldü." Kıkırdadı. "Komik, oraya Becky'yle evlenmek için gidiyordum ve kahrolası araba öldü. Bunun bir işaret olduğunu anlamalıydım. 86'da ayrıldık."

"Demek bir hayaletin var Manfred," diye konuya girmek istedi Sam.

"Evet, ve durum oldukça kötü." Kahve tanelerini kahve bölmesine yerleştirdikten sonra kavanozu buzluğa geri koydu ve buzdolabından bir kutu süt alıp kahve makinesinin yanına, tezgahın üstüne bıraktı. Bir kase de şeker çıkardı. "Ash size ne kadarını anlattı bilmiyorum ama Scottso diye bir grupla çalıyorum. Her haftasonu Larchmont'tayız. Cuma, cumartesi, pazar geceleri üç set yapıyoruz. Bizim olayımız bu, anlıyor musunuz? Ve ne zaman bir gösteriden eve dönsem, o delinin korkunç çığlıklarını duyuyorum. Gerçekten delirtici. Kendimi evden dışarı atmam gerekiyor."

"Sadece o geceler mi?" diye sordu Sam.

"Evet." Kahve makinesindeki su kaynadıkça filtredeki kahve taneleriyle karışıp garip sesler çıkararak aşağıdaki boş sürahiye döküldü. "Ah, bekle bir dakika. Her zaman değil. Bir cuma, Otopark Arkada kiralanmıştı, o gece çalmadık."

"Ve evde hayalet yok muydu?" diye sordu Sam.

Manfred başını iki yana salladı.

Dean sormak zorundaydı. "Barın adı gerçekten Otopark Arkada mı?"

Manfred'in yüzünde yine bütün dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme belirdi. Şeey, aslında çoğu dişini, çünkü dişlerinden bazıları eksikti. "Evet ama telefon rehberinde bu isimle aramayı deneme. Hayır, orada adı 'Nat'in Yeri'. Barın tepesinde dev bir tabela var, üzerinde kocaman harflerle 'Otopark Arkada' yazıyor. Çünkü sokağa park etmek yasa-

lara aykırı ve yoldan da park yeri tabelası pek görünmüyor. Biz de bara bu adı taktık." Dolaplardan birinden üç fincan çıkardı ve kahve doldurdu. Sam üzerinde kahvenin sözlük tanımının yazılı olduğu fincanı alırken Dean'inkinde 'Kafein sistemimde çok fazla kan var' yazıyordu. Manfred, Metallica logolu fincanı alarak Dean'i bir bakıma hayalkırıklığına uğrattı.

Dean kahvesine bir şey eklemedi; sade içmeyi sever, arabası kadar siyah olmasını tercih ederdi. Sam elbette fincana bir ton şeker boşalttı ve kalanı da sütle doldurdu. Manfred ise fincanına çok az süt ekledi.

Sam kahvesini eline aldı ama içmedi. Hiç de aptal olmayan Dean, kahveyi denemeden önce kardeşinin bir yudum almasını bekledi. "Yani," dedi Sam, "bu ruh gruba bağlı, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Tam üstüne bastın Sam, bu yüzden Ash'i aradım. Bu tür ürkütücü şeylerle uğraştığını biliyordum. Ben bir marangozum ve rock yapıyorum. Geceleri olup biten bu korku zırvalıklarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum." Kahvesinin neredeyse yarısını mideye indirdiğinde Dean adamın boğazının buzla dolu olması gerektiğini düşündü çünkü süt kahveyi soğutmuş olsa da hala kaynar durumdaydı. "Size söylemeliyim, bu iş gerçekten hayatımı etkilemeye başladı. Konserlerden sonra bazen eve birini getirmek istiyorum, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Evde çığlıklar atan bir hayaletin olması havayı bozuyor."

"Onu gördün mü?" diye sordu Sam. Ardından, Manfred henüz yanıt veremeden kahvesinden bir yudum aldı. "İnanılmaz! Bu harika bir kahve Bay Afiri."

"Lütfen, benim adım Manfred. Bana en son çocuklarımın okuluna gittiğim ender zamanlardan birinde, onların öğretmenleri *Bay Afiri* diye hitap etmişti."

"Çocukların mı var?" diye sordu Dean, sorduğu anda da pişman oldu.

"Onlara sorsanız, böyle demezler. Onlara göre babaları, Becky'nin 92'de evlendiği pislik. Bana söyledikleri en nazik laf, *Saçını hala kestirmedin mi babaF'*

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Sam.

Manfred omuz silkti. "Yapabileceğim bir şey yok. Onlar için elimden geleni yapıyorum ama bana ihtiyaçları olmuyor. Ve hey, annelerini becermiş olmam beni baba yapmaz. Onlar daha bebekken anneleriyle ayrıldık."

Dean'in tüm bunlara karşılık olarak söyleyebileceği şeyler vardı ama hayatında içtiği en iyi kahvenin tadını çıkarmakla meşguldü. İtiraf etmek gerekirse standartları fazla yüksek değildi. Genelde ucuz büfeler, motel lobileri ve benzin istasyonlarında buldukları yiyecek ve içeceklerle idare ederlerdi. Yani içtikleri kahve genellikle kahveli bulaşık suyundan farksızdı. Babalan bunlara 'bir kap kafein' derdi, çünkü içtikleri şeyler çoğunlukla o kadar kötüydü ki babası onlara 'kahve' diyerek kahveye hakaret etmek istemezdi.

Ama bu sefer farklıydı. New York trafiği, Bronx Hayvanat Bahçesi bürokrasisi ve ona değil de Sam'e asılan bir kadınla geçen günün ardından kafein yüklemesine ihtiyacı olmasa da Dean bu enfes içeceği boğazından akıtmaktan büyük zevk duyuyordu.

"Yani ruhu hiç görmedin mi?" diye sordu Sam.

Manfred başını salladı. "Hayır ama onu aradığımı söyleyemem. Yani o çığlıkları duyuyorum ve evden kaçıyorum. Artık güneş doğana kadar eve dönmüyorum bile. Pazartesileri rezil geçiyor, işe gitmem gerek ya."

"Marangozluk yaptığını mı söylemiştin?" diye sordu Sam.

Manfred başını salladı.

"Sormamın sakıncası yoksa, böyle bir yere paran nasıl yetti?"

Dean, Sam'in sorusu karşısında şaşırarak gözlerini kırpıştırdı ama düşününce akla yatkın bir soruydu. Eğer Manfred boşanmışsa büyük ihtimalle nafaka ödemek zorundaydı ve bir marangozun böyle bir ev alacak kadar para kazanması inandırıcı değildi. Özellikle de New York'taki ev fiyatları göz önünde bulundurulduğunda. Elbette adamın elinde bir de müzik işi vardı ama gerçekten iyi olsaydı gündüz işine ihtiyaç duymazdı.

Manfred yine sırıttı. "İki zengin avukatın çocuğu olmanın yardımı oldu. Eh, en azından babam zengindi. Annem genelde bedava davaları kabul ederdi, yine de... Ailenin utanç kaynağıydım. Babam petrol şirketlerini temsil ederken ben

Woodstock'a gidiyor, 'Savaşma seviş' diye slogan atıyordum. Ama tek çocukları olduğum için, göçtüklerinde ev bana kaldı."

"Üzgünüm," dedi Sam alçak sesle.

"Boşver, önemli değil. Dinleyin, bana yardım ettiğiniz için minnettarım."

Dean kahvesinden bir yudum daha aldı. "Henüz hiçbir şey yapmadık Manfred. Ama kontrol edeceğiz, bakalım ne çıkacak."

"Harika. Ve hey, çocuklar, şehirde kalacak yeriniz var mı? Yoksa, üst katta birkaç misafir odam var."

Bu söz neredeyse Dean'in kahveyi püskürtmesine yol açacaktı. Neyse ki kahveyi ağzında tutmayı başardı, az kalsın enfes bir içeceğe yazık olacaktı. "Ciddi misin?"

"Çok naziksin Manfred ama..."

"Çok seviniriz," dedi Dean hemen ve Sam'in bu teklifi nazikçe reddetmesine engel oldu. Kardeşinin kibarlığı yüzünden kendini yine bir motel odasında bulmaya hiç niyeti yoktu. Onu neyin daha çok heyecanlandırdığına emin değildi. Onca plakla aynı evde uyumak mı, sabah bu kahveye uyanacak olmak mı, yoksa Sam'le aynı odayı paylaşmak zorunda kalmamak mı. Kardeşini dünyadaki her şeyden çok severdi -belki Impala hariç- ama neredeyse bir yıldır her gece aynı odada uyuyorlardı - ya da arabada. Eğer karşılarına ayrı odalara sahip olma fırsatı çıkmışsa, üstelik de bedavaya, mutlaka kabul edilmeliydi.

"Harika! Dinleyin, bu gece provam var. Genelde Tommy'nin garajında çalışıyoruz. Bateristin. Eskiden burada prova yapardık. Tavan arasında bir sürü boş yerim var. Ama komşular mızırdanmaya başladı. Evdeki marihuana düşünüldüğünde, polisi çağırmalarını istemedim tabii ve biz de Tommy'ye taşındık."

Marihuana bahsi geçince Sam, Dean'e tedirgin bir bakış attı ve Dean gözlerini devirdi. *Tanrım Sammy, bir müzisyenin evinde sadece kahve olacağını mı sanıyordun? Hele de Woodstock'a gitmiş birinin evinde?*

"Ve yarın gece gelip Otopark Arkada'da bizi dinleyebilirsiniz. İkinizi misafirim olarak içeri sokarım, giriş ücreti ödemeniz gerekmez. Yine de biraya para ödemeniz gerek ama barda birkaç iyi marka var." Manfred kahvesinin kalanını bir yudumda bitirdikten sonra fincanı lavaboya koydu. ' Evinizdeymiş gibi davranın. Odalar yukarıda. Merdivenlerden çıkınca en dipte olan benim odam. Diğer üçünün hepsinde yataklar var, istediğinizi seçebilirsiniz."

"Teşekkürler." Dean, Sam'e baktı. "Hadi, eşyalarımızı yerleştirelim." Kahvesinden son bir yudum aldı ve koridoru geçip ön kapıya yöneldi.

Sam de peşinden gitti ve konuşmak için verandaya varana kadar bekledi. "Dean, bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Sorun ne Sammy?"

"Adamın evinde bir ruh var. Belki geceyi geçirmek için en iyi yer burası değildir."

Dean, Impala'nın anahtarını bagaj kilidine soktu. "Ahbap, biz ruhları öldüren adamlarız. Ayrıca bugün perşembe. Ruh yarına kadar ortaya çıkmayacak, yani evdeki elektromanyetik dalgaları kontrol edip her tarafı arayabiliriz. Belki Poe olayını bile çözeriz."

"Sorun şu ki, Dean..." Sam tereddüt etti.

Çantasını arabanın bagajından çıkarırken "Ne var?" diye sordu Dean.

"Biraz ürktüm, hepsi bu."

"Hadi ama, Manfred sağlam biri."

"Beni korkutan Manfred değil sensin. Fillmore East posterleri, amfiler ve albüm koleksiyonuyla Dean'in Disneyland'indeyiz sanki. Seni buradan asla çıkaramamaktan korkuyorum."

Sam'in dalga geçtiğini varsayan Dean sırıttı. "Adamım, konsantrasyonumu toplayabilirim."

"Umarım. Çünkü cuma günü ortaya çıkacağını bildiğimiz bir hayalet ve pazartesi işleneceğini bildiğimiz bir cinayet var. Evi yasadışı uyuşturucularla dolu bir adamla kalıyoruz ve FBI tarafından aranıyoruz."

Dean bagajı kapattı. "Hiç sana çok fazla endişelendiğini söyleyen oldu mu Sam?"

Sam saniye sektirmeden yanıtı yapıştırdı. "Sen. Günde dört kere."

"O zaman bunun beşinci olduğunu varsay. Her şey yolunda gidecek. Hadi gel, gidip yerleşelim."

6

Afiri nin Evi
Bronx, Neıv York
Cuma, 17 Kasım 2006

Annem tavana çivilenmiş, karnından kanlar akıyor, alevler onu yutuyor...

Babalarıyla birlikteler, tüm emirlerini yerine getiriyorlar. "Çocuklar; sakın unutmayın, girişe tuz dökün, böylece içeri giremezler," diye emrediyor. "Sam, duvardaki şişeleri tek tek vurmanı istiyorum," diye bağırıyor. "Dean, kardeşinle kal."

Jessica tavana çivilenmiş, karnından kanlar akıyor, alevler onu yutuyor...

Henüz bir kızı öpmeden, M-16'yı parçalayıp birleştirmeyi öğrenmek. Okul için Moby Dick'i bitiremese de Aleister

Crovley'nin tüm eserlerini okumuş olmak. Jon Hovard Brundvand'dan bahsetmeye gerek bile yok. Latince şeytan çıkarma ayinini ezbere bilmek ama Bağlılık. Yemini 'nin sözlerini hatırlayamamak. Ve bu yüzden okulda pek çok kez cezaya kalmak.

Cassie tavana çivilenmiş, karnından kanlar akıyor, alevler onu yutuyor...

"Babamı bulmalıyım." Onun bıraktığı yerden devam etmek istiyor Dean. İnsanları kurtarmak, yaratıkları avlamak. "Kavga etmeyebilir miyiz?" "Onun peşindesin, değil mi? Annemi öldüren şeyin." "Ona körü körüne duyduğun bağlılığı anlamıyorum."

Sarah tavana çivilenmiş, karnından kanlar akıyor, alevler onu yutuyor...

Korku hiçbir zaman ölmez, hiçbir zaman bitmez, seni bırakmaz, ne kadar cesur davranmaya çalışırsan çalış, yüzüne o cesaret maskesini ne kadar geçirirsen geçir, insanlara her şeyin yoluna gireceği yalanını ne kadar söylersen söyle, onları her şeyi düzelteceğine ne kadar ırandırırsan inandır, korku hep oradadır. Ölüme, yakalanmaya, hapsedilmeye defalarca yaklaşırsın ve derken bir gün, artık kimseyi koruyamayacak duruma gelirsin.

Ellen tavana çivilenmiş, karnından kanlar akıyor, alevler onu yutuyor...

"Tamam, kardeşinin başına böyle bir şey gelirse telefonu kaldır ve beni ara."

"Seni aramak mt? Benimle dalga mı geçiyorsun? Baba, seni Laıvrence'tan aradık, tamam mır" Ben ölürken Sam seni aradı. Ama piyangoyu kazanma ihtimali, telefonla sana ulaşma ihtimalinden yüksek."

Jo tavana çivilenmiş, karnından kanlar akıyor, alevler onu yutuyor...

"Bize bir emir verdi!" "Umrumda değil! Her zaman onun söylediklerini yapmak zorunda değiliz."

Sam tavana çivilenmiş, karnından kanlar akıyor...

Ama alevler onu yutmuyor! Gözleri açık ve gözbebekleri sarı.

"Beni öldürmelisin Dean. Babam böyle söyledi."

"Hayır!"

Dean ter içinde yatakta doğruldu. Pantolonu nemliydi ve çarşaflar vücuduna dolanmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

Manfred'in misafir yatağının çarşaflarından kurtulup üzerinde ayna olan masanın önüne ilerledi. Aynaya kırmızıyla barış sembolü boyanmıştı. Aynada serseri görünüşlü, ter içinde bir yüzle karşılaştı. Saçları bile dağılmıştı, oysa bunun olmasını imkansız kılacak kadar kısaydılar ama kabus -lanet olası kabuslar serisinin sonuncusu- onları dağıtmayı becermişti.

Çocukluğundan beri Dean her tür korkunç şeyle karşılaşmıştı. H. R. Giger'ı korkudan titretip kusturacak şeylerdi bunlar. Stephen King'in Jane Austen gibi görünmesine yol

açacak şeyler... Başkalarını içki içmeye, beyinlerini uçurmaya ya da ikisini birden yapmaya sürükleyebilecek, hatta sürüklemiş olan şeyler. Elbette kötü rüyalar gördüğü olmuştu, özellikle de çocukken. Ama insanın kanını donduran, ter içinde kalmasına yol açan, baştan sona korkunç kabuslar görüyordu şimdi.

Ve hepsi babasının hatasıydı.

Yolda geçen yıllar... Eğitimle, antrenmanla, dövüşmek ve avlanmakla geçen yıllar... Yıllarca babasının emirlerine harfi harfine uymuştu, hem de ne kadar saçma olurlarsa olsunlar.

Yıllar boyunca babalarının sarsılmaz amacı ve Sam'in karşı konulmaz inadı arasında kalmış, aileyi bir arada tutmaya çalışmıştı.

Yıllar boyunca, anneleri öldüğünde babasının verdiği o ilk emre uyacak şekilde yaşamıştı: "Kardeşini hemen dışarı çıkar. Sakın arkana bakma. Çabuk Dean, git!"

Tüm bunlardan sonra, babasının annelerini alan aynı sarı gözlü iblis onu almadan önce Dean'e söylediği son sözler ne olmuştu? "Aferin evlat," mı, "Böyle çalışmayı sürdür," mü, "Seninle gurur duyuyorum Dean," mi?

Hayır. Sam'i korumasını emretti. Ve beceremezse Sam'i öldürmeliydi.

Tanrı aşkına!

Dean aynadaki yansımasına baktı, barış sembolü yüzünden aynadaki yansıması kısmen kırmızıya boyanmıştı, yüzünün ortasından kan akıyormuş gibi görünüyordu.

Bir açıdan, bunu Sam'e söylemek zorundaydı. Sam'in gerçeği bilmeye hakkı olduğunu bir tarafa bıraksa bile, bu yükü tek başına taşımak istemiyordu. Ama babası bir şey daha söylemişti: "Sam'e söyleme."

Pislik!

Çoğu zaman Dean dikkatini bu konudan uzak tutmayı başarıyor, kendini ellerindeki işe veriyordu. Onlar önemli bir iş yapıyorlardı; o ve Sammy. Kurtardıkları tüm o hayatlar, intikamını aldıkları ruhlar... Yaptıkları iş gerekliydi. Ve kahretsin, bu işte çok iyiydiler.

Çoğu zaman. Ama bazen böyle bir olay oluyor ve...

Dean bu düşünceleri kafasından attı. Ellerinde bir iş vardı. Aslında iki iş vardı.

Yatağın yanındaki saatli radyoya baktığında, saatin daha sabahın altı buçuğu olduğunu gördü. Yüksek devirli bir motordan gelen sesi duydu ve pencerenin yanına gidip perdeleri araladı. Manfred'in 4x4'ü evin önündeki yoldan çıkıyordu. Aracın doğrudan, hala bir kısmı evin önünden geçen yolda olan Impala'ya doğru gittiğini gördüğünde kalbi duracak gibi oldu. Ama son saniyede Manfred direksiyonu sağa kırdı. İki sağ tekerleği kaldırıma çıkarken sol tekerlekleri evin önüne uzanan yolda kaldı ve bu şekilde sokağa kadar gitti.

Kendini yeniden düzgün nefes almaya zorlayan Dean, arkasını dönüp dağılmış yatağa baktı. *Kesinlikle tekrar uyuyamayacağım.* Bu saatte uyanık olmak ona acı verse de an-

laşılan başka çaresi yoktu. Hem dünyanın en iyi kahvesi onu bekliyordu.

Manfred'in muhteşem küvetinde alınan sıcak bir duşun ardından Dean sahip olduğu son temiz giysileri giydi ve aşağı inerken ilk fırsatta Manfred'e en yakın çamaşırcının nerede olduğunu sormayı zihnine not aldı. Babasının günlüğünü yanına almayı da ihmal etmedi.

Elbette kahve hazır olduğunda Manfred'in plak koleksiyonunu daha detaylı incelemek *zomndaydı.* Dün gece plaklara şöyle bir göz atmıştı. Tamam, göz atmaktan fazlasını yapmıştı. Sam sadece oturma odasındaki EMA'ları[2] kontrol ettiği ve diğer odaları ihmal ettiği için ona bağırmıştı. Kardeşi sonunda o kadar kızmıştı ki neredeyse EMA okuyucuyu Dean'in elinden alacaktı.

Evde hiç EMA bulamamalarının beklenmedik bir durum olduğu söylenemezdi. Ruh pazar gününden beri ortalıkta görünmemişti. Bütün ruhlar ortalıkta bir ton EMA bırakmazdı zaten ve bu ruh sürekli evde olan ruhlardan değil, sadece düzenli olarak ziyaret edenlerdendi. Asıl test bu gece, Scottso'nun gösterisinden sonra olacaktı.

O zamana kadar Dean vaktini, müziği dinlenmesi gerektiği gibi dinleyerek geçirmek niyetindeydi.

Sorun bir albüm seçmekti. Ne zaman bir plak görüp onu pikaba koymaya hazırlansa başka bir tanesi gözüne ilişiyor-

2 Elektromanyetik alan.

du. *Dark Side Of The Moon, The Most of the Animals, Houses of the Holy, Dressed to Kill, Metallica, The Who By Numbers, Dirty Deeds Done Dirt Cheap'm* Avustralya versiyonunu, *Thick as a Brick* ve *In-A-Gada-Da-Vida'*nın bulunduğu bir liste oluşturdu. Üstelik daha sıra blues albümlerine gelmemişti bile. On yedi dakika süren elektrogitar solosuyla açılan *In-A-Gada-Da-Viddy* koymaya karar verdikten sonra bile albümleri taramayı sürdürdü.

Kardeşinin ayaklarının altında çatırdayan merdivenlerin eski ahşabının gürültüsüyle beraber Sam'in sesi duyuldu. "Evet, tamam. Çok teşekkürler. Bu kadar kısa sürede bana haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Evet. Harika. Teşekkürler. İyi günler."

Dean başını çevirdiğinde oturma odasına girerken Blackberry'sini cebine koyan Sam'i gördü. "Erkencisin. Saat ondan önce uyanmana alışkın değilim."

"Her neyse, bir süredir uyanığım." Dean saatine baktığında neredeyse dokuz buçuk olduğunu gördü. Albümlere bakarken zaman akıp gitmişti. Her ne kadar dijital kaydın önemini zihnen anlasa da plakların ölümü sanatçıların havalı albüm kapakları yaratma yeteneklerini kesinlikle ortadan kaldırmıştı. Plastik CD kabındaki hiçbir kitapçık, *Stand* f/p'taki zanaatla veya *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Bandm* kapağıyla yarışamazdı. *Dark Side of The Moon'*un kapağındaki prizma birkaç santim daha büyük olsaydı kimse onu hatırlar mıydı?

Bu düşüncelerini Sam'le paylaşmaya zahmet etmedi. Sonuçta bu sadece öfkelenmesine sebep olurdu. Çocuk müzikten anlamıyordu. Bu yüzden "Telefondaki kimdi?" diye sordu.

"Bronx Tarih Vakfı'nda çalışan ve Poe'nun kulübesini gezdiren Anthony diye biri. İnternette araştırdım. Manfred'in kablosuz bağlantısı var, bana şifresini verdi. Sadece randevuyla çalışıyorlar. Ben de telefon açtım. Bugün müsaitlermiş. Öğlene doğru oraya gideceğim." Sırıttı. "Gelmek ister misin diye sorardım ama tek gerçek aşkınla ne kadar bütünleştiğini görünce..."

Dean elindeki *Zoso* albümünü bıraktı. "Bak Sammy, CD'lerin, mp3 çalarların, AVTlerin senin olabilir. Sana şu kadarını söyleyeyim..."

"AVI'ler filmdir Dean, müzik değil," diye karşılık verdi Sam yüzünde alaylı bir gülümsemeyle.

Dean onu duymazdan gelip devam etti. "Sana şu kadarını söyleyeyim, plak üzerindeki iğneden gelen sesin yerini tutacak kadar güzel bir şey yok."

Tam o anda plak takıldı ve Doug Ingle tekrar tekrar "Hep olacak," demeye başladı.

Sam'in gülümsemesi neredeyse bütün yüzüne yayıldı. Dean somurtup pikabın yanına gitti ve iğneyi ittirip adamın gitar soloya geçmesini sağladı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Sam, "şimdi de sülüklerin hasta iyileştirmede ne kadar iyi bir yöntem olduğundan mı

bahsedeceksin? Ah, hayır, biliyorum, at arabaları kesinlikle arabalardan daha iyi."

"Canın cehenneme Sammy." Dean koltuğun yanına gitti. "Ben babamın günlüğünü gözden geçireceğim, bakalım bu ritüele uygun bir şeyler var mı."

Sam başını salladı. "Kulübeyle işim bittiğinde, adamın üzerine tuğla örülen eve ve çocukların ölümüne dövüldüğü sokağa bakmaya giderim."

"Tamam," dedi Dean. "Belki polislerin atladığı bir şey bulursun."

"Bundan şüpheliyim," dedi Sam içtenlikle. "Ahbap, burada NYPD'den[3] bahsediyoruz."

"Yani?" Dean'in polislerle Sam'den daha fazla deneyimi vardı ve onun görüşüne göre polisler ancak olay alıştıkları türden bir olaysa becerikli davranırdı. Sorun şuydu ki, onun ve Sam'in uğraştıkları türde olaylar ender olarak polislerin alışkın oldukları olaylar grubuna giriyordu. Polisler her zaman suçluları yanlış yerde arıyor, doğru noktalara dikkat etmiyor ve yanlış sonuçlara ulaşıyordu. "Sam, polisler alışkın oldukları detaylara bakar. Televizyonda gördüğün her şeye inanma, çoğu zaman ellerindeki ilk şüpheliyi tutuklarlar. Böyle bir olayda resmin bütününü görmelerine imkan yok. Onların atladığı bir şey bulacağına on dolarına bahse varım."

3 New York Polis Departmanı.

Sam burnunu çekip mutfağa yöneldiğinde, Dean onun bir fincan güzelim kahveyi süt ve şekerle mahvetmeye gittiğini varsaydı.

Dikkatini yeniden plak koleksiyonuna verdi. *Gerçekten 'Music from Big Pink' albümü mü bu? Enfes!*

İşin en zor kısmı Impala'yı park edecek yer bulmaktı.

Poe Kulübesi, Bronx'un en işlek caddelerinden biri olan Grand Concourse'un bir diğer anacaddeyle, Kingsbridge Caddesi'yle kesiştiği noktadaydı. Sam'in Manfred'in evinden ayrılmadan önce internette yaptığı araştırmaya göre, Kingsbridge eskiden atların kullandığı ve Harlem Nehri üzerinden Manhattan'a geçmeyi sağlayan Kral Köprüsü ne[4] giden bir patikaydı. Araştırmaları sırasında bir Poe hayranının hazırladığı siteyle karşılaşmış ve orada her iki cinayetten ve yazarla olan bağlantılarından bahsedildiğini görmüştü. Dean'in bakması için o web sayfasını bilgisayar ekranında bırakmıştı. Buna fazla ihtimal vermese de ağabeyinin kendini bir şekilde Manfred'in plak koleksiyonundan ayırabileceğini umuyordu.

Yolların kesiştiği yerde, birkaç blok boyunca uzanan bir park vardı ve içine bir sahneyle oyun alanı inşa edilmişti. İkisi de yeni görünüyordu. Tam ortada, oraya ait değilmiş gibi görünen beyaz kulübe vardı. Sam, Dean'in Bronx'ta bir

4 King's Bridge.

kulübe olduğuna inanmaya neden bu kadar isteksiz olduğunu kavradı. Manfred'in oturduğu Riverdale dışında, bütün şehir birbirinin olabildiğince yakınına yapılmış tıkış tıkış binalardan oluşuyordu. Müstakil evlerden ibaret mahallelerdeki yapılar bile birbirinin üzerine binecek şekilde inşa edilmişti.

Yine de, işte burada, birbirine karışan sokaklar ve birbirinin üzerinde yükselen en alçağı beş katlı binalar arasında, şehrin tam orta yerinde, bu park ve bu kulübe duruyordu.

Sam çoğu tek yönlü olan ara sokaklarda ve iki anayolda dolanıp çaresizce Impala'nın sığacağı bir park yeri bulmayı denedi. On dakika dolaştı, her boş yer bulduğunu sandığında yangın musluğu olduğunu görüp ani hayalkırıklıklarıyla bunalıp umutsuzluğa düştü. *Bu şehrin kaç yangın musluğuna ihtiyacı var?* Boşluğun yangın musluğuna ait olmadığı ender zamanlarda da boş alan, Impala'nın sığamayacağı kadar küçüktü.

Arabayla gezerken, Sam insanların bu kalabalıkta ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını farketti. O ve Dean babalarıyla seyahat ettikleri dönemde çoğunlukla küçük kasabaları tercih ederlerdi. Kısmen iş öyle gerektirdiği için, kısmen de babaları küçük kasabaların daha iyi devlet okullarına sahip olduğuna inandığından. Gerçi Sam'in araştırmaları bunun babalarının iddia ettiği kadar evrensel bir gerçek olmadığını ortaya koymuştu. Sonuçta büyük şehirlerle ilgili deneyimleri az ve eskiydi.

Şehirde genç adamı en çok etkileyen şey, çeşitlilik ve uyumdu. Stanford'da gördüğü uyumu andırıyordu ama bir üniversite kampüsünde, hele de Stanford gibi bir yerde, bunu görmeyi beklerdiniz. Burada yirmiye yakın farklı milletten insanın sokaklarda dolandığını, zemin katlarda yer alan dükkanlara girip çıktıklarını, Poe Parkı'ndaki oyun alanında oynadıklarını, birbirleriyle sohbet ettiklerini, sokakta selamlaştıklarını görüyordu. Onun büyük şehirlerle -itiraf etmesi gerekirse sınırlı olan- deneyimleri, etnik grupların belirli mahallelerde toplanmaya eğilimli oldukları yönündeydi. Ama burada, Bronx'ta, beklediğinin aksine böyle bir ayrışma görünmüyordu.

Dean gibi, onun da bu mahalleyle ilgili bilgisi, 1981 tarihli meşhur film *Fort Apache, the Brorvc* filminden geliyordu. Yani yanmış binalar, sokak çeteleri ve buna benzer şeylerle karşılaşmayı beklemişti. Ama şimdiye kadar gördükleri ona büyük şehirlere özgü bir kalabalığa sahip ama hala mahalle ruhunu koruyan bir yerle karşı karşıya olduğunu göstermişti.

Belki de her şeyi romantikleştiriyorum, dedi içinden gülerek ve bir Mini Cooper'ın güçlükle sığacağı ama 1967'de yapılan hiçbir arabanın, özellikle de Impala'nın kesinlikle giremeyeceği başka bir park yerinin önünden geçti.

Sonunda bir aracın, Doğu 192. Sokak ve Valentine'ın kesiştiği yerden çıktığını gördü. Poe Parkının tam köşesiydi. Parkmetresi olan bir park yeri olması sinir bozucuydu ama Impala'nın sığabileceği bir yerdi. Parkmetreler onlarca yıl

önce yerleştirilmiş olduklarından, her parkmetrenin önünde o zamanki büyük arabaların sığabileceği kadar boş alan olurdu. Impala ilk çıktığında, o dönemdeki arabaların tamamı o ebattaydı, yani parkmetrenin önündeki boşluğa sığması kaçınılmazdı.

Çamaşırhane için ayırdığı paralara elini daldıran Sam, iki çeyreklik çıkardı. Bir saat kadar yasal olarak park etmesine yeterdi. Kulübenin büyüklüğü düşünülürse, işinin bir saatten uzun sürmesine ihtimal vermiyordu.

Sam, Impala'nın kapılarını kilitledi ve Poe Parkı'na ilerledi. Sahneyi geçti -bu soğuk kasım öğleden sonrasında sahne boştu- ve oyun alanına baktı. Dört kadının gözetimindeki altı çocuk bağrışıp gülüşerek oyun oynuyordu. Yanlarından geçtiği sırada kadınların İspanyolca olduğuna emin olduğu bir dilde konuştuklarını duydu.

Poe Kulübesinin yoldan göründüğünden çok daha aykırı bir havası vardı. Bronx Tarih Vakfı'nın internet sitesinde okuduğu kadarıyla 1812'de inşa edilmişti ve Poe, 1846'dan 1849'a kadar karısı ve kayınvalidesiyle birlikte orada yaşamıştı.

Ön kapıya yaklaşırken elini paltosunun cebine sokup EMA ölçeri açtı. Tur rehberinin gözü önünde onu dışarı çıkarmayı düşünmüyordu ama adamın bakmadığı bir sırada alete göz atabilmeyi umuyordu.

Rehber kapının eşiğinde duruyordu. Bej pardösü giymiş, kısa boylu bir zenciydi. "Siz Anthony misiniz?" diye sordu adama yaklaşan Sam.

"Evet," dedi rehber. "Nihayet gelebilmenize sevindim."

Sam aptal aptal sırıttı. "Özür dilerim, arabayı park edecek yer bulmakta sorun yaşadım. Üstelik kullandığım araba bir tekne büyüklüğünde, yani park yeri bulmak gerçekten kolay değildi."

Bu yanıt rehberin ilgisini çekmiş göründü. Anthony kafasını kaldırdı. "Ne kullanıyorsunuz?"

"67 model Impala."

Gülümseyen Anthony ahşap kapıdan uzaklaşıp Sam'i kulübenin karanlık holüne aldı. "Derdinizi anlıyorum. Babamın 57 Buick'i vardı. Hayatının çoğunu aptal şeyi park edecek yer arayarak geçirdi. Neyse, Poe Kulübesi'ne hoşgeldiniz."

Sam çevreye bakındığında mutfak alet edevatını, şömineyi ve ön kapının hemen yanındaki kartpostalları ve diğer hatıralık eşyaları gördü. Tezgahın arkasında, Poe'nun kitapları ve New York, daha doğrusu Bronx üzerine yazılmış kitaplarla dolu camekanlı bir dolap vardı.

"Başlamadan önce," dedi Anthony, "bireysel tur isteyenlerden çoğunlukla on dolar bağış isteriz."

Elbette istersiniz, diye düşündü Sam iç çekmemek için elinden geleni yaparak. Bir kere daha elini cebine sokup Dean'e verdiği on dolarlık banknotun, cebindeki son büyük para olmamasını umdu.

Neyse ki değildi. Para tutacağından bir yirmilik çıkarıp rehbere uzattı. Anthony tezgaha uzanıp kartpostallarla dolu

masanın alt tarafındaki kasadan geri vermek üzere bir onluk aldı.

"Elinize ne yaptınız?" diye sordu Anthony başıyla Sam'in alçıda olan elini işaret ederek.

Dean olsa böyle bir durumda söylecek ukalaca bir şey bulurdu ama Sam'in aklına kendisine tamamen yabancı olan birini güldürecek bir yanıt gelmedi. Ve gerçeği söyleyemeyeceği kesindi. *Şey, mezarlıkta bir zombiyle savaşırken elimi kırdım. Ağabeyimle birlikte bir daha uyanmayacağı şekilde onu öldürebilmemiz için kızı mezarına çekmeye çalışıyordum. Hayır, deli değilim. Hey, neden yavaş yavaş benden uzaklaşmaya başladın?*

"Uzun hikaye," diye mırıldandı.

Bu yanıt Anthony'yi tatmin etmiş göründü. "Tamam. İşte burası Edgar Allan Poe'nun hayatının son yıllarını yaşadığı yer." Konuşmayı sürdürüp Sam'in internet sitesinden öğrendiği şeyleri anlattı. "Ne yazık ki," diye ekledi Anthony, "şimdi manzarayı takdir etmeniz mümkün değil." Kapıyı yeniden açmak için Sam'in önüne geçti. "Ama şuraya bakarsanız..." Solu işaret etti. "Valentine Caddesi boyunca yokuş aşağı gittiğini görüyor musunuz?"

Sam başını salladı. Sonsuz süren park yeri arayışında, aşağı uzanan o yoldan da gitmişti.

"Kulübe tam tepedeydi ve buradan Long Island'a kadar her yeri görebiliyordunuz. Kulübenin orijinal yeri burası değildi." Kingsbridge Caddesi'ni işaret etti. "Sarı boyalı apart-

manı görüyor musunuz? Kulübe oradaydı. Bütün bu arazi Hollandalı bir aile olan Valentine'ların sahip olduğu tarlalardı. ¡Caddeye adını veren aile. Poe Ailesi kulübeyi kiraladığında, paraları kiraya ancak ucu ucuna yetiyordu."

"İnternet sitesinde bunu okudum," dedi Sam, "ve garip olduğunu düşündüm. Poe o zaman da en popüler Amerikan yazarlarından biriydi. Niye beş parasızdı?"

"Evet, popülerdi, hala da öyle. Futbol takımlarına ilham kaynağı olan fazla yazar yok."

Sam duraksadı, derken aklına Baltimore'mi takımı *Kuzgunlar* geldi. Poe, Baltimore'da ölmüş ve oraya gömülmüştü. Futbol takımı, adını Poe'nun en meşhur şiirinden alıyordu.

"Ve hikayeleri her zaman satıldı. Ama yazmaktan kazandığı paranın çoğu başarısız dergi çıkarma denemelerine gitti. Her neyse..." Anthony, Sam'i diğer odaya aldı. "Kulübeyi elimizden geldiğince yeniden yarattık. Mobilyaların çoğu orijinal değil ama o zamanlar kullanılan mobilyaların benzerlerini bulmak için elimizden geleni yaptık. Elbette dekorasyon Poe'nun ne kadar yoksul olduğu göz önüne alınarak yapıldı."

Sam, Anthony'nin peşinden evin en büyük odası olduğu anlaşılan odaya girdi. İçeride bir şömine -Anthony'ye göre çalışmıyordu- bir iskemle, bir yazı masası ve çerçeveli resimler vardı. Odada ayrıca duvara asılı ahşap raflar yer alıyordu. Bütün raflar, eski tip deri kaplı kitaplarla doluydu.

Sam, 19. yüzyılın popüler kitap kaplama sanatını hemen tanıdı. "O yıllarda duvara çakılan raflar oldukça yaygındı çünkü evlerin zeminleri hiçbir zaman düz olmazdı, burada da görebilirsiniz," dedi Anthony gülümseyerek.

Aynı şekilde gülümseyerek karşılık veren Sam, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak tahtaların gıcırdamasına yol açtı.

Anthony devam etti. 'Ahşap nem yüzünden de yamulurdu. Yere dayanan bir kütüphane pratik değildi." Duvarı işaret etti. "İşte kulübenin bir resmi."

Resme bakmak için duvara yaklaşan Sam, içinde durduğu kulübenin aynısını gördü. Briggs Caddesi ve 194. Sokak'ın köşesindeki tepenin üzerindeydi. (Sam park yeri ararken etrafı iyice öğrenmişti.) Çevrede sadece ağaçlar ve çimenler vardı. Cennet gibi bir manzaraydı.

"Poe'nun karısı Virginia çok hastaydı. O zamanlar ince hastalık diyorlardı, artık tüberküloz olduğunu biliyoruz: 1844'te onu batıran işlere girişmek üzere New York'a gelmişti ama 1846'da Virginia daha da hastalandı ve taşra havasının iyi gelmesini umarak buraya taşındılar." Anthony gülümsedi. "Hala bunu söylerken gülmeden duramıyorum. Beni yanlış anlamayın ama burası ve taşra havası mı?"

Sam kıkırdadı. "Evet, kulağa garip geliyor. Ama onlar farklı zamanlardı."

"Ah, evet. 18. ve 19. yüzyılda Bronx çiftliklerden ibaretti. Çoğunun sahibi Valentine'lar ve Johnson'lar gibi aileler-

di. Bir de elbette buraya ilk yerleşen kişi, Jonas Bronck. Bu yarımadaya eskiden Bronck'un Toprakları denirdi. Bölgenin adı da buradan geliyor. Her neyse, Virginia'nın hastalığı ilerlediğinde, Poe onun için bir oda hazırladı."

Anthony, Sam'i evin arka kapısına açılan hole çıkardı. Holün diğer tarafında daha küçük bir odaya açılan bir kapı daha vardı. İçinde yatak ve komodin dışında bir şey yoktu. Yatak çok büyük değildi, sağlam bir başlığı ve eğimli bir şiltesi vardı.

"Bunun Virginia'nın öldüğü yatak olduğuna eminiz. Onu biraz değiştirdik, orijinalinin içinde saman vardı. Çok çabuk iğrenç bir hal alıyor, bu yüzden paketlere konulan köpüklerden kullandık."

Sam bir kahkaha atmadan edemedi. "Gerçekten mi?"

"İşlevsel değil ama en azından kokmuyor." Yeniden ciddileşen Anthony, Poe'nun kaynanası Maria Clemm'den bahsetmeye başladı. Ev işlerinin çoğuna o kadın bakıyordu ve Poe işe gittiğinde veya uzun yürüyüşlerinden birine çıktığında, Virginia'yla o ilgileniyordu. Anthony ayrıca Tarih Vakfı'nın kullanımına ayrılmış olduğu için gezilemeyen üst kattan bahsetti. Sam onun söylediklerini dinlemiyor, Virginia Poe'nun bu yatakta, bu noktada ölmesinin ne anlama geldiğini düşünüyordu. *Tamam, evi bir sokak kadar kaydırmışlardı ama aradan yüz elli yıl geçmiş olmasına karşın o geceden kalan enerji hala ortalıkta olabilir miydi?*

Virginia Poe'dan bahsetmeyi bitirdiğinde Anthony odadan çıktı ve Sam'i arka tarafa sürükleyip duvardaki bir res-

itli işaret etti. Sam onu görmezden gelip Anthony'nin sırtını dönmüş olmasını fırsat bilerek EMA ölçeri çıkardı.

Ne yazık ki alet hiçbir şey okumadı. *Zaten düşük ihtimaldi.*

Anthony biraz daha evden, Poe'nun hayatından, evi ve çevresini restore etme planlarından bahsetti. Bir ziyaretçi merkezi kurmak istiyorlardı ama belediye engel oluyordu. Sam onlara hak verdiğini belli eden sesler çıkardı, birkaç kartpostal aldı -evin ve Poe'nun resmi- ve sonra işi sonuna kadar götürmeye karar verdi.

"Hey, şu cinayetleri duydun mu?"

O ana kadar Anthony nazik, hoş, içten ve arkadaş canlısıydı. Ama Sam bu soruyu sorar sormaz, sanki yüzünün önüne bir perde indi. "Tamam. Hepsi bu. Çık git."

Sam hiçbir şey anlamamış gibi davrandı. "Efendim?"

Kapıya doğru ilerleyip dokunmamaya özen göstererek Sam'i de kapıya yönlendirmeyi deneyen Anthony başını salladı. "İnternette bu saçmalıkları okuduğum yetmezmiş gibi, bir de..."

"Hey, bir saniye!" Sam elini kaldırıp kapıya ilerlemeyi reddetti. Anthony de hakkını vermek gerek, onu yaka paça dışarı atmadı. "Gazetede okuduğum bir haber dikkatimi çekti, hepsi bu. O kadar da önemli değil."

"Hepsi tesadüf," diye kestirip attı Anthony. Sam adamın Reyes cinayetinden beri sık sık bu soruyu duyduğunu tahmin etti. "Hepsi bu."

Sam gitme zamanının geldiğini anladı ve arabaya doğru yola çıktı. Ortada EMA okuması olmasa da sevilen birinin öldüğü nokta, ritüel için her zaman uygun bir yerdi. *Asıl soru hangi ritüelin söz konusu olduğu.*

Arabaya bindiğinde hayvanat bahçesine gittikleri gün satın aldığı Bronx haritasını çıkardı ve tuğla duvarın örüldüğü Webb ve 195. Sokak'ın köşesindeki eve gitmenin en kolay yolunu bulmaya çalıştı

Aslında oldukça kolay bir yolmuş gibi görünüyordu çünkü Webb, Kingsbridge Caddesinin iki blok kuzeyindeydi. Ne yazık ki oraya vardığında Webb Caddesine sapmak için sağa dönemeyeceğini gördü. Yol tek yönlüydü ve o da Sam'e göre ters yöndü. Bu yüzden sağa dönüp Sedgewick'e saptı, yeniden sağa dönüp 195. Sokak'a çıkmayı umuyordu. Ama orası da tek yönlüydü ve yine ters yöndü.

Dean'in bu şehirde araba kullanmakla ilgili hislerini anlamaya başlayan Sam bir blok daha gidip 197. Sokak'a vardı -196'ya ne olmuştu?- sağa döndü. Webb'e doğru bir blok gitti ve yeniden sağa döndü.

Sonunda evi bulmakla ilgili endişelerinin yersiz olduğu ortaya çıktı. Öncelikle, zaten o köşede yalnızca iki ev vardı, yapıların geri kalanı apartmandı. Ve daha önemlisi, Sam'in aradığı ev, kırmızı tuğladan yapılma binaların arasında kahverengi görünüşüyle dikkat çeken tek yapıydı. Ayrıca etrafına olay yeri bandı çekilmiş tek evdi ve önünde SATILIK tabelası duruyordu.

Arkasını kollaması için yanında Dean'le, gece vakti gelmenin daha uygun olduğuna karar veren Sam arabasını sürüp evden uzaklaştı. Ayrıca ortada tek bir park yeri bile yoktu. Belki gece park yeri bulmak daha kolay olurdu.

Uzaklaşırken evin önüne paralel park etmiş eski Honda Civic dikkatini çekti. Büyük burunlu, faremsi görünüşlü bir adam arabadan çıktı. Normalde adama dikkat etmezdi ama cinayetin işlendiği evin tam önüne park etmişti. Ayrıca Sam nereden olduğunu bir türlü çıkaramasa da adam çok tanıdık görünüyordu.

Omuz silkip iki çocuğun öldüğü Cambreleng'e gitmeyi planlayarak Webb üzerinden Kingsbridge'e döndü.

layla.com

7

Afiri'nin Evi
Bronx, Neıv York
Cuma, 17 Kasım 2006

Sam, Impala'yı park etmeden önce bile, Manfred'in evinden yükselen Pink Floyd'un *The Great Gig in the* Şeyinin melodisini duyabiliyordu. Bu sefer yolun karşısında, iki evin garaj yolları arasında bir park yeri bulmuştu. Scottso'nun prova yapmasına itiraz eden komşuların, Dean'in bangır bangır müzik dinlemesi konusunda ne düşündüklerini merak etti.

İçeri girdiğinde Sam'in kulakları müzikten neredeyse sağır olacaktı. Dean nispeten yumuşak olan Pink Floyd'u dinlerken geldiği için şansına dua etti. Metallica veya AC/DC gibi sert melodileri olan bir gruba da denk düşebilirdi.

İçeri girince sola baktı ve Dean'in koltukta yattığını gördü. Koltuk arkaya yatan türdendi. Sam bunu biliyordu çünkü Dean koltuğu ayaklarını havaya kaldıracak kadar yatırmıştı. Sol eliyle babalarının günlüğünün sayfalarını çevirirken sağ eliyle de havada ritim tutuyordu. Albümler yere saçılmıştı. Sam'in bilgisayarı sehpanın üzerindeydi. Eski gazetelerle dergilerin üstüne, dengede duracak şekilde yerleştirilmişti. Tedirgin olan Sam hemen gidip bilgisayarı kanepenin üzerine aldı. Bunu yaptığında güç kablosu yerinden çıktı ve Sam de Dean'in bilgisayarı neden oraya koyduğunu anlamış oldu.

Sam'in gelişini ancak o zaman farkeden Dean, yerden kumandayı alıp müziğin sesini kıstı. "Özür dilerim Sammy ama batarya azalmıştı ve bilgisayarı kablonun yeteceği bir yere koymam gerekiyordu. Boştaki tek priz oradaydı." Artık yerinden çıkmış olan güç kablosunu ve odanın diğer tarafındaki prizi işaret etti.

"Her neyse. İşe yarar bir şey buldun mu?"

"Aslında buldum." Dean kenara uzanıp koltuğun yanındaki kahverengi kolu çekerek koltuğu dikey pozisyona getirdi. "Ama harika bir haber sayılmaz."

Duyduklarından hoşlanmayan Sam, "Bir saniye bekle," dedi. "Önce gidip kendime kahve koyayım."

Dean sırıtıp masanın üzerindeki kahve fincanına uzandı. "Şansına bir dakika önce taze kahve yaptım. Dilediğince içebilirsin."

"Teşekkürler."

Sam mutfağa gitti, kendine bir fincan buldu. Üzerinde 'Öp beni, ben İrlandalıyım' yazıyordu, ki bu oldukça garip bir durumdu çünkü Manfred Afiri kesinlikle İrlandalı adına benzemiyordu. Kendine bir fincan kahve koydu. İçine şeker doldurdu ama sütle uğraşmamaya karar verdi çünkü sabah tattığında sütün bozulmaya başladığı izlenimine kapılmıştı. Ayrıca bu kahve gerçekten içilebilir bir kahveydi. Hiçbir zaman kahve tadından çok hoşlanmamıştı ama hem avcı hem üniversite öğrencisi olarak hayat ona tadı nasıl olursa olsun kafeinin nimetlerini takdir etmeyi öğretmişti. Dean'in 'ıvır kahveler' dediği aromalı kahvelerden hoşlanma eğilimindeydi çünkü krema ve aromalar içeceğin tadının sıcak sülfüre benzediği gerçeğini örtüyordu. Ve bu benzerlik, Sam için sadece küçük bir espri değildi, çünkü bir keresinde işlerden birinde kaza eseri gerçekten sıcak sülfür içmişti ve bunu tekrar yaşamayı hiç istemezdi.

Oturma odasına dönen Sam, Dean'in pikaptan *Dark Side of The Moon* plağını çıkarıp arkasını çevirdiğini gördü. "Söylesene ne buldun?"

Dean büyük bir dikkatle iğneyi plağın üzerine yerleştirdi. Bir saniye sonra *Money* çalmaya başladı. Sam sabırla Dean'in yüzündeki huşu ifadesinin geçmesini, kafasını parçadan gelen yazarkasa seslerine uygun olarak ileri geri sallamayı bırakmasını bekledi.

Derken sabrı tükendi. "Eğer çok meşgul değilsen..."

Dean başını sallayarak "Ah, şey, özür dilerim," dedi. "Neyse, babamın defterinde bir ritüel buldum ama olacağını tahmin ettiğim yerde değildi."

Dean koltuğa geri dönüp deri kaplı defteri eline aldı. Defterin içi kağıtlar, gazetelerden kesilmiş makaleler ve notlarla tıka basa doluydu. Her sayfanın her köşesi babalarının özgün elyazısıyla kaplıydı. Askeri intizam ile notların alınması gereken hız birleştiğinde, ortaya okunaklı ama garip görünüşlü bir yazı çıkmıştı. Alan dar olduğundan kelimeler ve notlar birbirine girer veya dar alanlara sıkıştırılırlardı. Sam her zaman, elyazısı analizi yapan birinin dahi bu yazıya bakarken pes edeceğini ve yazıyı çözene kadar emeklilik zamanının geleceğini düşünürdü.

Annelerini öldüren iblis yeniden harekete geçtiğinde, babaları ortadan kaybolmadan hemen önce, defteri avlanmakta kullanılması ve korunması için Dean'e -ve dolayısıyla Sam'e- bırakmıştı.

O defter babalarından kalan tek şeydi.

Uzun vadeli düşünüldüğünde, Sam defteri elektronik ortama aktarmak istiyordu. Bu sayede düzgün bir dizin oluşturup rahatça vakaları birbirleriyle karşılaştırabileceklerdi. Ayrıca 21. yüzyıla böylesi yakışırdı. Mürekkep kaplı sayfaları, kesilmiş makaleleri ve alelacele hazırlanmış çizelgeleri karıştırmaktan kesinlikle daha kolaydı. Defterin içindekilerin 'babalarının aklına geldiğinde yazılmış olmak' dışında belirli bir dizilişi yoktu. Ne yazık ki Sam şimdilik bu planı-

ni hayata geçirme şansı bulamamıştı. Gerçekçi olmak gerekirse, çabalan hiç bölünmese bile aylar sürecek bir işti ve Sam'in hayatının son zamanlarda bölünmelerden ibaret olduğu rahat rahat iddia edilebilirdi.

"Nerede buldun?" diye sordu Dean'e.

"Arkada."

Sam gözlerini kırpıştırdı. Babaları sahte ritüelleri ve uydurma olayları orada saklardı. İşe yaramayan törenler ve var olmayan yaratıklar...

Dean defteri karıştırdı. "Hiç Percival Samuels diye birini duymuş muydun?"

"Bir şey çağrıştırmıyor," diyen Sam başını salladı.

"19- yüzyılın sonunda, 20. yüzyılın başında, medyumlardan biriydi ve diğer büyük çatlaklarla kıyaslandığında bile çatlak diyeceğin türde bir adamdı."

"Ne kadar çatlaktı?"

Dean sırıttı. "Aleister Crowley bir keresinde onun deli olduğunu söylemiş. Söyleyenin de çok normal olmadığı düşünülecek olursa, gerçekten deli olmalı. Anlıyorsun ya?"

"Eee, ona ne olmuş? Tanrım Dean, o zamanlar milyonlarca medyum vardı. Çoğu da sahtekar ve dolandırıcıydı."

"Evet, John Edward klonları ortalıkta dolanıyordu ama televizyon şovları yoktu. Seanslar yapıp öteki dünyayla iletişim kurmaya çalışıyor, kocaları ölmüş yaşlı kadınlardan para koparıyorlardı. Ya da Sally halalarıyla konuşup parkelerin altında gerçekten bir milyon dolar olup olmadığını öğ-

renmek isteyen çocukları yoluyorlardı. Çoğu sahtekarlıktı ama bu işte iyi para vardı."

"Samuels bu resmin neresinde?"

"Sahtekarlık konusunda iyi değilmiş, bu yüzden kendine özgü bir numara yaratmış." Sayfaları karıştırmayı sürdüren Dean sonunda defterin arkalarına doğru aradığı sayfayı buldu ve Sam'e uzattı. "Akrabaları geri getirebilen bir diriltme büyüsü satmaya başlamış."

Sam defteri alıp Samuels'in ritüelinin babası tarafından yazılmış detaylarını okudu. Defterde yazanları yüksek sesle tekrarladı. "Mühür büyük bir itinayla çizilmeli. Merkezinde Diriltilenler için güçlü bir Anima yer almalı. Dört dış noktada Önemli Olaylar yeniden canlandırılmalı ve dört ayrı zamanda yapılmalı: Dolunay, son dördün, yeniay, ilk dördün. Dört basamak tamamlandığında *Diriltilen* hayata dönecektir." Sam başını kaldırdı. "Tanıdık geliyor."

"Evet ama ritüel sahte. Samuels ritüeli pek çok kişiye satmış ama hiçbir şey olmamış ve tutuklanmış. Hapiste intihar etmiş."

Sam duraksadı. "İşe yaramadığına emin miyiz?"

Dean omuz silkti. "Emin sayılırız. Samuels ritüeli Uzakdoğu'daki Hindistan halkından aldığını iddia etmiş."

"Hindistan halkı denmez, Hintli denir."

"Hindu dinini kastetmiş bile olsa ritüelin Hint ritüelleriyle uzaktan yakından ilgisi yok. Kafasından uydurup kulağa egzotik gelmesini sağlamaya çalışmış olmalı. Unutma, İngil-

tere nin Hindistan'ı kolonileştirdiği zamanlardı, Avrupa ilk kez Japonya ve Çin'le ciddi olarak temasa geçmişti."

Sam sırıttı. "Oysa ben senin tarih dersinde uyukladığını sanırdım."

"On birinci sınıftayken değil." Dean'in yüzünde, kadınlardan bahsettiği zaman beliren yarım gülümseme belirdi. "O yıl öğretmenim Bayan Medzolewsky'ydi ve çok seksiydi."

"Elbette." Sam dudağını ısırdı. "Bekle bir saniye." Kalkıp sokağın karşısına koştu ve Impala'dan Bronx haritasını aldı. *Us and Them* çalmaya başlarken haritayla beraber eve geri döndü. Manfred'in çöplerle kaplı sehpasına baktı, başını salladı ve ardından ahşap zemini kaplayan, yıpranmış kırmızı halının üstüne oturdu. Yerdeki plakları bir kenara itti. Cebinden bir kalem çıkarıp Poe Kulübesi'ni işaretledi. Ardından işareti sildi ve Anthony'nin tarifini düşünüp kulübenin gerçek yerini buldu.

"Neden diğer sokağı işaretledin?" diye sordu Dean.

Sam hızla Anthony'nin anlattıklarını açıkladı. Webb ve Batı 195'in köşesini işaretledi. Ardından Cambreleng Sokağı'nın 188 ve 189. Sokak arasında kalan kısmını işaretledi. "Defteri getirir misin?" diye sordu Dean'e.

Dean söyleneni yaptı ve Sam'in yanına diz çöktü. İşaretlenen üç nokta birleştiğinde Samules'in mührünün bir kısmı açıkça ortaya çıktı.

"Bingo," diye mırıldandı Dean. "Kulübenin yeri, yani rehberin anlattıklarından yola çıkarak bulunduğu gerçek

yer, Anima'nın odağı. Şimdiden büyük olayları içeren dört canlandırmadan ikisine şahit olduk."

Sam çizmeyi sürdürüp mührü tamamladı. "Tamam. Ve hiçbir şey kurban alan bir büyüden daha güçlü değildir." Bitirdiğinde doğruldu. "Eğer haklıysam Poe'dan ilham alınmış bir sonraki cinayet, pazartesi günü ya Fordham Yolu ve Martin Luther King Jr. Bulvan'nın köşesinde ya da Webster Caddesi'nde, Bedford Park Bulvarı'nın güneyinde gerçekleşecek." Ciğerlerindeki bütün havayı boşaltan bir soluk verdikten sonra devam etti. "Bir de kimin yaptığını bilseydik."

"Aslında," dedi Dean ve kalkıp Sam'in bilgisayarının durduğu kanepeye ilerledi, "aslında bir numaralı şüphelimizi bulmuş olabilirsin." Ekran koruyucudan kurtulmak için boşluk tuşuna bastı. Sıradan bir Windows ekran koruyucuydu çünkü Sam ekran koruyucuyu şahsileştirmek için yapacağı her girişimin Dean'e onunla alay etme fırsatı yaratacağını biliyordu ve ağabeyi için işleri kolaylaştırmaya niyeti yoktu. Ekranda, Poe hayranının internet sitesi belirdi.

"Sitede bir şey mi buldun?" diye sordu Sam. Ağabeyine katılmak üzere kanepeye gitmek için ayağa kalktı.

"Bir bakıma." Dean parmağıyla oku oynatıp 'site hakkında' yazan linkin üzerine götürdü. Sayfada sitenin tanımı ve hazırlayan kişinin bir fotoğrafı vardı. Yazanlara göre, adı Arthur Gordon Pym'di ve kocaman burunlu, küçük boncuğumsu gözlü, ince dudakı ve seyrelen kahverengi saçlı biriydi. "Adam gerçekten Poe'ya takmış, adını değiştirip Poe'nun ka-

rakterlerinden birinin adını bile almış. Bana kalırsa, kahramanıyla tanışacak olursa mutlu ölecek bir adama benziyor ve bundan çok daha delice nedenler görmüştük."

Alakasız görünen iki bilgi Sam'in zihninde birleşirken genç adamın gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım!"

"Ne? Bu ucubeyi tanıyor musun?"

"Hayır ama..." Başını salladı. "Onu bugün, daha erken saatlerde gördüm." Sam hızla Poe Kulübesi'ne yaptığı ziyaretin kalanını özetledi ve Webb'deki eve gidişinden bahsetti. "Biri evin önüne park etmişti. Bu adamdı," dedi ekranı işaret ederek.

"Daha ne istiyorsun?"

"Tatlım, eve geldim!"

Sam ve Dean aynı anda başlarını çevirip oturma odasının kapısından giren Manfred'i gördüler. Tozla kaplı kot pantolon, iş botları, uzun kollu penye ve deri ceket giymişti. "Vay be. Yüzyıllardır Pink Floyd dinlememiştim. İyi seçim çocuklar."

"Teşekkürler," dedi Dean. "Dağınıklık için özür dilerim."

"Boşver," dedi Manfred. "Hayattaki güzelliklerin tadını çıkarmasını bilen misafirlere sahip olmak güzel. Neyse, siz çocuklar bu geceki gösteriye geliyor musunuz?"

"Hayatta kaçırmayız," dedi Dean.

Sam, Dean'e bakmak için döndüyse de hiçbir şey söylemedi. "Harika," dedi Manfred. "Şimdi üstümü değiştirmeliyim." Sonra üst kata çıktı.

"Ne?" diye sordu Sam'in bakışını farkeden Dean.

"Eğer ruh her gösteriden sonra buraya geliyorsa, belki arkada kalıp ruhun ortaya çıkıp çıkmayacağını kontrol etmeliyiz."

"Ve Manfred eve dönene kadar ortaya çıkmazsa canlı müziği kaçırmış olacağız, yanılıyor muyum?" Dean, Sam'in itiraz etmesine izin vermedi. "Evde kalmak mı istiyorsun? Keyfin bilir. Ama ben gösteriye gidiyorum."

Sam bu konuyu düşündü. "Hayır, seninle geleceğim. Ruhun gösteriyle bağlantılı olduğu belli, bu yüzden gösteriyi de kontrol etmeliyiz." Her nedense tek başına evde beklemek fikrinden hoşlanmamıştı. Dean burada evindeymiş gibi rahatsa da Sam kendini birinin evine kaçak girmiş gibi hissediyordu. Misafir yatağını kullanmaktan ve kredi kartı dolandırıcılığı yapmalarına gerek olmamasından memnundu tabii. Özellikle de Dean'in yüzü, bütün güvenlik güçlerinin veritabanlarında kayıtlıyken. Ama Dean'in yaptığı gibi, evin sahibiymişcesine burada tek başına otunnak ona doğru gelmiyordu.

Nedeninden emin olmasa da rahatsız hissediyordu. Ayrıca eğer grup gerçekten 70'lerin rock parçalarını çalıyorsa Dean'in müziği bir tarafa bırakıp hayaletin varlığını açıklayacak detaylara dikkat etmesine imkan yoktu. Ağabeyinin kendini kaybetmesine engel olmak için Sam de orada olmalıydı.

"Güzel," dedi Dean. "Yani gösteriye gidiyoruz, aıhu kontrol ediyoruz, belki ondan kurtuluyoruz, sonra yarın Poe sünepesini buluyoruz."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

S

Otopark Arkada
Larchmont, New York
Cuma, 17 Kasım 2006

Gecenin Dean için daha kötü geçmesinin tek yolu herhalde kulağına kızgın ocak demiri sokulması olurdu ve Scottso'nun çaldığı notalardan bir tanesini daha dinlemekle kıyaslandığında bu alternatif göze iyi görünmeye başlamıştı.

Hayatı boyunca orta karar pek çok gruptan kalitesiz müzik dinlemişti. Avcılığın az para harcamayı gerektiren doğası, favori gruplarını izlemek için stadyum konserlerinin fiyatı çoğunlukla üç basamaklı olan biletlerini almayı imkansız kılıyordu. Stadyumlar yerine nerede canlı müzik dinleme şansı yakalarsa orada dinliyordu, örneğin Otopark Arkada gibi yerlerde.

Yol kenarındaki barlarda çalan grupları dinlemişti. Sanat kulüplerinde, evden devşirme mekanlarda ve açık havada çalanları da. Chicago'da blues müzisyenlerini, New Orleans'ta cazcıları, Key West'te cover gruplarını dinlemişti. Garajlarda çalan üniversite gruplarını ve üniversitelerde çalan garaj gruplarını izlemişti.

Ve bunca zamap boyunca, Scottso kadar berbat bir gruba hiç rastlamamıştı. Bunlar gerçekten rezaletti.

Aslında bu pek adil değildi. Gösterişçilikleri ancak seslerine binen duygusal bagajla yarışabilen gruplar da görmüştü. Klasik rock seven biri olarak yıllarca damarları patlayana kadar bağırmanın Robert Plant ve Steve Perry taklitlerine ne yaptığını biliyordu ve o zavallıları izlerken Dean'in tek tesellisi, onların da sonraki dönemlerini ses tellerini zedelenmiş olarak geçireceklerini bilmekti. Yazdıkları şarkılar o kadar kötüydü ki bu sonuç müzik dünyası için bir lütuf olurdu.

Ama o gruplar Dean'i, şu anda karşısında çalan grup kadar rahatsız etmemişti çünkü katlettikleri sadece kendi şarkılarıydı. Elbette boktan çalıyorlardı ama çaldıkları şarkılar da boktandı.

Diğer taraftan Scottso, Dean'in favori şarkılarından bazılarını çalıyordu: *Cocaine, Ramblin[1] Man, Rock On* ve hatta, Tanrı yardımcısı olsun, *Freebird.* Hepsinin canına okuyorlardı.

Öncelikle davulcu vardı. Gruptaki tek kısa saçlı adamdı ve altı ölçüde bir ritmi değiştiriyor, vuruş kaçırıyordu. Bir de

şarkılar arasında biri komik bir şey söylesin söylemesin zillere vurma alışkanlığı vardı. Tüm bunlar yeterince kötü değilmiş gibi mor şort ve kusmuk yeşili tişört giymişti.

Çoğu basçı gibi bu grubun basçısı da sahnede çok sıkılıyormuş havalarındaydı. Dimdik duaıyordu. Siyah tişört, siyah ceket, siyah kot ve siyah kovboy çizmeleri giymişti. Neredeyse siyah olan saçı arkaya yapıştırılmıştı ve omuzlarına kadar dökülüyordu. Ağzından yanmamış bir sigara sarkıyordu. Dean'in adamın hayatta olduğuna emin olmasının yegane nedeni, parmaklarının gitarın telleri üzerinde hareket etmesiydi. Ayrıca arada bir eğilip sigarasını düşürmeden birasından yudum alıyordu. İyi bir gaıbun ritim kısmı birbirine kenetlenmiş enstrümanlardan oluşur. Özellikle bas ve davul birbiriyle uyumludur, diğer enstrümanların üzerine çalacağı temeli oluşturur. Ne var ki Scottso iyi bir grup değildi. Dean basçının ve davulcunun bırak aynı şarkıyı çalmayı, aynı gezegende bulunduklarından bile şüpheliydi.

Grupta, Manfred'den başka saçları grileşmiş tek kişi klavyeciydi ve uzun saçlarını arkada atkuyruğu yapmıştı. Bu yüzden tepede ne kadar saç kaybettiği iyice ortaya çıkmıştı. Barın ışıkları adamın kelinden yansıyordu. Çaldıkları parçaların notalarını sözleriyle, içine hiçbir duygu katmaksızın eşleştirmeyi becerebiliyordu. Yanlış bir şey yapıyor değildi. Aslında ritim bölümiindekilerden daha iyi ritim tutuyordu. Ama çok ruhsuz çalıyordu. Cover çalan iyi gruplar şu ikisinden birini yapardı: Kimi eski şarkıları kendi şarkılarına

dönüştürürdü, diğerleriyse orijinal deneyimi aynen yansıtmaya çalışırdı. Bu adamlar ikincisini yarım yamalak yapıyor, yaratmaktan ziyade taklit ediyordu. Ve taklit konusunda gerçekten iyi olan tek kişi klavyeciydi.

Bir de Manfred Afiri vardı; Otopark Arkada'nın sahnesine çıkıp ağzını açtığı ana kadar Dean'in saygı duyduğu adam. Detone oluyor değildi. Notaları doğru basıyordu. Gerçi bazılarını söylerken tek yapabildiği onları esnetmekti. Ama hiç gücü, enerjisi, ruhu, kalbi yoktu. Eğer mikrofon olmasaydı, Manfred'in sesini duyabileceğinden bile şüpheliydi Dean. Gerçi şimdi düşününce, hiç duymamak çok da kötü olmazdı.

Altıncı birasını almak için bara gitti. Gerçi kaç tane içtiğinin hesabını karıştırmıştı, belki de yedinciydi... Bu sefer iriyarı barmenin değil de sevimli barmen kızın kendisiyle ilgileneceğini umuyordu. Normalde sevimli kız müsait olana kadar beklerdi ama Scottso'nun müziği alkol almayı yapılacak işler listesinin en üst sırasına yerleştirmişti.

Her iki barmen de başkalarıyla ilgilendiği için öpüşen çiftle sporcu kılıklı iki gencin arasına sıkıştı ve barın yüzlerce yıldır birileri üzerine bir şeyler kazıyormuş gibi görünen koyu renk ahşabına baktı.

Kız, sporculara süslü iki kokteyl verdiğinde, Dean onları defterden sildi. Ardından kız, Dean'e döndü. Aslında 'kız' otuzlarında görünüyordu ama çok seksiydi. Kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış, yüzünün ortaya çıkmasını sağ-

lamıştı. Küçük gözleri -Dean barın loş ışığında rengini çıkaramadı- ve kişisel öpülebilirlik değerlendirmesine göre on üzerinden sekiz verdiği dolgun dudakları vardı. Belki sekiz buçuk. Ellilerinde iriyarı bir adam olan diğer barmenin aksine -adam kaslarını ortaya çıkaran bir tişört giymişti ve gerçekten, gerçekten başka bir şey giyse daha iyi olurdu- kız dar bir tişört giymişti ve dolgun hatları sayesinde tişört üzerinde harika duruyordu.

"Bir bira daha mı?" Belirgin bir aksanla konuşuyordu, Dean yerel olduğunu tahmin etti. New York aksanlarıyla ilgili tek bildiği *NYPD Blue* dizisinde kullanılanlardı ve kızın konuşması da öyleydi.

"Evet, bir tane daha Brooklyn." Otopark Arkada'nın iyi taraflarından biri, fıçı biraların arasında Brooklyn'in de olmasıydı. Dean o biradan son olarak Pittsburgh'daki iş sırasında içmişti ve tadını özlediğini keşfetti. Ayrıca birayı üretildiği yerde içmek anlamlı geliyordu.

Ama her an tekilaya geçebilirdi.

Kız yeni bir bardak alıp uzmanlara özgü bir hızla birayı doldurmaya başladı. Bakmasına bile gerek kalmadan bardağı doğru açıyla tutuyordu. "Seni daha önce buralarda görmedim."

Hiçbir açılış cümlesini kaçırmayan Dean hemen karşılık verdi. "İlk seferim. Benim adım Dean."

"Jennifer." Aksanı yüzünden son hece 'fır' değil 'fiğ' olarak çıkmıştı. "Etkilendim. Genelde yeni müşterimiz olmaz."

"Aslında Manfred'in arkadaşlarıyız. Şehir dışından geldik."

"Anladım." Bir eliyle birayı doldurmayı bitirdi. Diğer eliyle bir peçete kapıp ahşap barın üzerine koydu ve nazikçe bardağı peçetenin üzerine bıraktı. "Dediğim gibi, buralarda yeni birilerini çok sık görmeyiz."

"Demek gelenlerin çoğu düzenli müşteriler?"

Jennifer başını salladı. "Yeni bir yüz görmek hoş."

Dean birasından bir yudum aldı. "Senin yüzünü görmek daha hoş."

"Bira için beş kağıt."

Dean başını salladı. "Tamam." Kıza bir onluk uzattı. Barmen kız kasaya giderken, genç adama kot pantolonunun tişörtünden de dar olduğunu görme şansı tanıdı. Kalçaları Dean'in hoşlandığından daha büyüktü ama kadına yakışıyordu. Genç kadın, oğlanı daldığı rüyadan uyandırdı ve para üstünü uzattı.

Genç adam dört doları barın üstünde bıraktı. "Teşekkürler."

Genç kadın başını yana eğdi. "Asıl sana teşekkürler. Harry'ye sadece bir dolar bahşiş vermiştin."

"Sana bakmak, Harry'ye bakmaktan daha eğlenceli."

Jennifer boru patlamasını andıran bir ses çıkardı. "Umarım öyledir tatlım."

Scottso sonunda *Freebirdü* çalmayı bitirmişti. Derken Manfred mikrofonu eline aldı. "Kısa bir ara vereceğiz."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Dean, Van Morrison'ın *Broıvn-Eyed Girl* şarkısı çalmaya başladığında.

Jennifer ilgili bir edayla kaşını kaldırdı. "Gruptan hoşlanmıyor musun?"

"Eee, şeey, gitarist iyi."

"Evet, Aldo işini bilir."

Dean aslında doğruyu söylüyordu. Grubun müzikten anlayan tek üyesi gitaristti. Eric Clapton, Jimmy Paige, Gregg Allman ve Ritchie Blackmore'un sololarını gayet güzel tekrarlamayı başannıştı. Hatta adamın soloları bu korkunç müzik deneyiminin içindeki hoş denilebilecek tek şeydi. Bu sünepelerle aynı gruba tıkılıp kalmış olması üzücüydü.

Jennifer genç adamı süzdü. "Manfred'in arkadaşı olduğunu söylediğini sanmıştım."

Kahretsin. "Şey evet, ama... Şöyle diyelim, eskiden daha iyi söylerdi."

Yeniden patlayan boru sesi. "Manfred ben bildim bileli bu barda söylüyor ve hiçbir zaman iyi bir şarkıcı değildi. En az on yıldan bahsediyorum."

İçi rahatlayan Dean bir kahkaha attı. "Sanırım haklısın. Nazik davranmaya çalışıyordum."

"Ayrıca onu on yıl önce dinlemiş olamazsın, o zamanlar kaç yaşındaydın, on iki mi?"

Dean hemen savunmaya geçti. "On yedi." Sesine içten bir ton vererek devam etti. "O zamanlar senin olduğundan fazla yaşlı değil, yani sen barlarda takılarak ne yaptığını sanıyordun?"

"Çok tatlısın Dean ama benim buzdolabımda senden yaşlı yiyecekler var. Şimdi, iltifatları ve bahşişi takdir etmediği-

ini sanma ama gidip başka birilerine asılmalısın. Bu gece bir yerlere varabileceğin en az bir düzine kız var içeride."

"Değmez." Dean birasından bir yudum aldı. "Buraya gelen herhangi biri, büyük ihtimalle müziği sevdiği için geliyordur ve buna katlanabileceğimi sanmıyorum. En azından senin zoaınlu olduğun için burada olduğunu biliyorum."

Bu sefer kadın gerçek bir kahkaha attı.

"Zamanı gelmişti. Kahkaha kaslarının işe yaramadığını düşünmeye başlamıştım."

"Bana gülümseyen bir barmen göster, sana berbat bir barmen göstereyim." Yüzünde ukala bir gülümseme belirdi. "Ya da tatlı bir çocuğun asıldığı bir barmen."

Dean şerefe kadeh kaldırırcasına bardağını havaya kaldırdı. "Teşekkürler."

"Dürüst olmak gerekirse artık müziği duymuyorum bile. Bu işi çok uzun zamandır yapıyorum."

"Bu durumda seni kıskanıyorum Jennifer." Yeniden kadehi kaldırdı ve bu sefer biradan büyük bir yudum aldı.

Kadın başını salladı. "Manfred'in çoğu arkadaşı gibi olmadığını itiraf etmem gerek. Öncelikle yeterince saçın yok."

Ash'i düşünen Dean gülümsedi. "Evet, neden bahsettiğini anlıyorum."

"Özür dilerim, diğer müşterilerle ilgilenmeliyim. Bir şeye ihtiyacın olursa istemen yeter."

Dean bara gelen adamı farketmemişti bile. Jennifer adamın siparişini almaya gitti, anlaşılan adam bütün bir masa

için oradaydı. "Evet, sorun değil." Geçmişte de barda çalışan kadınlarla flört etmişti ve tek bir seferde ancak kısa süre konuşulabileceğini biliyordu. Yoksa işlerini yapamazlardı. Barmenler bahşişle yaşardı. Bu yüzden Dean kızlara asılmakta kullandığı yöntemlerden uzun olanları kullanmaması gerektiğini biliyordu. Onlar yerine ani etki yaratanları seçecekti. Birasını bitirdiğinde geri döniip bir tane daha ısmarlayacak ve kadının ne tür müzikten hoşlandığını öğrenecekti.

Kadının, genelde asıldığı kadınlardan daha yaşlı olduğu doğruydu ama hoş ve zekiydi. Ayrıca iltifatları ve bıraktığı bahşiş dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Dean bunu bir meydan okuma olarak kabul etti. *Buzdolabındaki yemekmiş, saçmalık.*

Hem zaten dikkatini müzikten uzaklaştıracak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Planına karar veren Dean, Sam'le oturdukları masaya geri döndü. Otopark Arkada'nın kabinlerle birbirinden ayrılmış bir sürü masası vardı. Ön kapıdan içeri girdiğinizde bar sağınızdaki duvarın dibinde kalıyordu. Tam karşınızda ufak masalar ve iskemleler, solunuzda bar iskemleleriyle çevrelenmiş uzun masalar duruyordu. Arka tarafta ise önünde ufak dans pistiyle sahne yer alıyordu.

Her tarafta destek sütunları vardı, her birinin çevresi insanlarla doluydu. Sütunlar barın loş köşelerine saklanmayı kolaylaştırıyordu. Ama barın ses sistemi o kadar güçlüydü ki hiçbir yerde müzikten kaçmak mümkün değildi. Onun

ve Sam'in yaptığı gibi sahneye en uzak köşede yer alan tenha bir masayı seçseniz bile, yine de sahneyi görüyor ve müziği duyuyordunuz.

Sam saatlerdir aynı light birayı içiyor -*hafifsıklet ne olacak!*- ve masaya kazınmış yazıları inceliyordu. "Biliyor musun," dedi Dean'ın yaklaştığını görünce, "biri masaya gerçekten de *Kilroy buradaydı* yazmış. Kimsenin gerçekten masalara bu lafı kazıdığını sanmıyordum."

"Sanırım grubun peşindeki ruhun kim olduğunu buldum," dedi Dean kardeşinin karşısındaki iskemleye otururken.

"Gerçekten mi?" Sam doğruldu.

"Gruba adını veren DJ'in hayaleti olmalı. Ününü lekelemelerine engel olmak için umutsuzca Manfred'in peşinde dolanıyor."

Sam kıkırdadı. "Hadi ama Dean, o kadar da kötü değiller. Demek istediğim, iyi olmadıkları kesin ama Westchester ilçesindeki ucuz bir barda çalan, sıradan bir gruptan bahsediyoruz. Ne bekliyordun?"

"Ahbap, *Cocaine'e* ne yaptıklarını duymadın mı?"

Sam, hayattaki güzel şeylerin tadını çıkarmasını bilmediğini ispatlarcasına, "Her neyse," dedi. "Barmene asıldığın için bir süredir ortalıkta olmadığını varsayıyorum." Sırıttı. "Oysa adamın senin tipin olmadığını düşünmüştüm."

"Ne kadar komiksin," dedi Dean birasından bir yudum alarak. "Hayır, bu sefer kıza denk geldim. Adı Jennifer ve iyi bir müzik zevki var. En azından bu müzikten hoşlanmı-

yor." Kadınların, Dean'in görebildiği hiçbir geçerli neden olmaksızın kendilerini gaıbun beş üyesinin kollarına attıkları sahne tarafına baktı ve ekledi. "Bardaki geri kalan kadınlar için bunu söylemek mümkün değil."

Dakikalar sonra Manfred kolunda çok kısa boylu bir kızla yanlarına geldi. Kızın üzerinde lona Üniversitesi yazan bir kazak vardı. "Selam çocuklar, eğleniyor musunuz?"

"Çok eğleniyoruz," diye yanıt verdi Sam hemen. "Burası harika bir yer."

"Evet, bu mekanı severim."

Kız, Manfred'in kaburgalarını dürttü. "Freddy, beni tanıştırsana."

"Özür dilerim bebeğim. Sam, Dean, bu da Gina."

"Janine," dedi kız gözlerini devirerek. "Tanrım. Her zaman yanlış söylüyorsun."

Dean Winchester hayatının çoğunu daha etkin bir şekilde avlanabilmek için başkasıymış gibi davranarak geçirmişti ve yüz ifadesini kontrol edebilmek için ciddi miktarda pratik yapmıştı. Buna rağmen çığlık atmamak için bütün iradesini kullanması gerekti.

Tanrı'ya şükür, kendilerine otel aramalarını gerektirecek bir şeyler söylemeden önce, Sam araya girerek onu kurtardı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Teşekkürler! Grup dehşet verici, değil mi?"

Kadının bu kelimeyi iltifat olarak kullandığını bilse de Dean fırsatı kaçırmadı. "Aklıma gelen ilk kelime bu olmazdı ama dehşet verici de işimi görür."

"Hey, dinleyin çocuklar," dedi Manfred. "Biraz daha çalacağız, sonra birkaç içki içmek için Yonkers'taki bir bara gideceğiz. Arkada oturduğumuzda genelde bar sahibi sigara içmemize ses çıkarmaz. Sigara içmek için insanları barın önüne çıkmaya zorlamaları hiç doğru değil."

Dean, Manfred sadece sigara içmekten bahsettiği için minnettardı. Bu adamlara esrar almış uçarken katlanabileceğim sanmıyordu.

"Her neyse, isterseniz bize eşlik edebilirsiniz."

"Mutlaka gelmelisiniz," dedi Janine, "eğlenceli olacak."

"Sen de orada olacak mısın?" diye sordu Dean.

Janine uzun uzun iç çektikten sonra yeniden gözlerini devirdi. "Büyük ihtimalle hayır. Aptal annem yüzünden."

"Annenle dalga geçme tatlım. O sahip olduğum en iyi kuzen."

Dean'ın gözleri kocaman açıldı. "Kuzen mi?" Sonra, içinin rahatladığını belli edercesine derin bir nefes aldı. Çünkü en fazla Sam'in yaşında olan kızın, Manfred'e cinsel bir içerikle sarıldığı düşüncesi midesinin bulanmasına yol açmıştı. Ama aile sevgisine katlanabilirdi.

"Evet. Freddy Amca en iyisidir." Manfred'e sarılmayı bıraktı. "Tuvalete gitmem gerek. Sizinle tanışmak çok güzeldi çocuklar." Bu sözlerin ardından arka taraftaki tuvaletlere yöneldi.

Manfred neredeyse bütün dişlerini göstererek sırıttı. "Zımba gibi kız. Bana *Freddy Amca* demesinden nefret ediyorum, kendimi yaşlı hissetmeme yol açıyor."

Dean'in omzuna vurduğunda, Dean adama yumruk atmamak için kendini zor tuttu. *Albüm koleksiyonunu hatırla!*

"Eğlenmenize sevindim." Derken Manfred başını kaldırdı ve birini gördü. "Hey, Aldo, buraya gel!"

Dean bir saniye için irkildi ama sonra Manfred'in grubun gitaristine seslendiğini kavradı. Saçları Manfred'inkiler kadar uzun olsa da daha iyi şekillendirilmiş olan Aldo, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanlarına geldi. Kahverengi bir teni ve dikkat çekici ölçüde büyük bir burnu vardı. "Hey, ne var ne yok?"

"Aldo, sana bahsetmiştim, bunlar Ash'in arkadaşları Sam ve Dean Winchester. Bu çocuklar zımba gibi."

Aldo sırıttı. "Winchester'in tüfek olduğunu sanıyordum."

Dean nazikçe gülümsedi. "Teşekkürler ve tebrikler, bu şakayı yapan bininci kişi oldunuz."

"Ha ha ha!" Aldo'nun garip kahkahası Dean'in irkilmesine yol açtı. Adamın yan tarafında duran Sam ise yerinden sıçramıştı. "İyi espriydi," dedi Aldo.

"Ah, şey, teşekkürler. Hey, dinlesene," dedi Dean -bunu grubun en azından bir üyesine içtenlikle söyleyebileceği için minnettardı- "bu gece harika çaldın. O akortları çiviledin."

"Çok naziksin Sam."

"Ben Dean'im, Sam o."

"Doğru, ben de öyle söyledim, Dean. Demek siz çocuklar Ash'i tanıyorsunuz?"

"Evet, o..."

"Deli bir zibididir," dedi Aldo başını sallayarak. "Ona bakınca MIT'ye gittiğine hiç ihtimal vermezsiniz, yanılıyor muyum?"

Sam bir kaşını kaldırdı. "Evet, biz de bunun garip olduğunu düşündük. Oraya pek uyduğu söylenemez."

"Hiçbir yere uyduğu söylenemez Dean."

"Ben Sam'im."

"Doğru, ben de öyle söyledim, Sam. Her neyse, sohbet etmek isterdim ama halletmem gereken bir şey var, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Janine'den uzak durduğun sürece ne istersen yapabilirsin," dedi Manfred büyük bir ciddiyetle.

"Evet, evet, evet," dedi Aldo. Eliyle Manfred'in yüzüne bastırdıktan sonra bara gidip yaşlıca bir kadınla sohbet etmeye başladı.

"Dinleyin, benim de mesaneyi boşaltmam gerek. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin." Dean herhangi bir yanıt düşünemeden Manfred ayağa kalkıp tuvalete gitti.

"Yani," dedi Sam bir saniye sonra, "burada her ne oluyorsa çok iyi saklanmış. Bardan hiç EMA okuması almıyorum. Duvarları, sütunları ve personeli kontrol ettim. Ortalıkta herhangi bir sembol ya da mühür de yok."

Dean kıkırdadı. "*Kilroy buradaydı mn* bir tür büyü olmadığına emin misin?"

Sam de bir kahkahayla karşılık verdi. "Büyük ihtimalle hayır. Zaten barda bir şey bulmamız düşük ihtimaldi. Mü-

zikle ilgili olsa bile, o şeyin doğaldan Manfred'e bağlı olduğuna eminim."

"Yine de her şeyi kontrol etmeliyiz," dedi Dean birasını dikmeden önce. Sonuna kadar içtikten sonra da ekledi. "Eğer bu gece her şeyi kontrol edersek, yarın gece yeniden buraya gelmek zorunda kalmayız." *Gerçi*, diye düşündü, *Jennifer yarın da çalışıyorsa...*

"Bu arada Dean," dedi Sam bir an sonra, "düşünüyordum da bu gece Manfred'in hayaletini hallettikten sonra Webb'deki evi kontrol etmeye gidebiliriz."

"Neden bu gece?" diye sordu Dean. "Büyük ihtimalle *Sevimli Hayalet Casper* bütün gecemizi alır. Ayrıca saat kaça kadar dışarıda kalıp içeceğimizi kim bilir?"

Sam ona ters bir bakış atıp fısıldayarak konuştu. "Dean, eğer gizlice bir eve gireceksek gecenin ne kadar geç bir saati olursa o kadar iyi."

Dean itiraz etmeyi düşündü ama kardeşi haklıydı. "Evet, tamam. Ama önce şu ruh meselesini halledelim."

"Elbette. Ama gerçekten bir şeyler bulmayı ummuyorum çünkü Cambreleng'de hiçbir şey bulamadım. Ayrıca bana on dolar borçlusun."

"Ne için?"

"Polislerin bulamadığı bir şey bulacağıma on dolar koymuştun. Kontrol ettim ve her yer tertemizdi. Bir New York sokağı için fazlasıyla temiz. NYPD her şeyi toplamış."

Dean birasını aldı. "Sam, sana söyledim..."

"Ne aradıklarıyla ilgisi yok adamım. Frieda'nın hayvanat bahçesinde söylediklerini hatırlıyor musun? Polislerden gazetecilere, gazetecilerden üniversitenin avukatlarına kadar herkesle konuşmaları gerekmiş. Ölenler Fordham öğrencisiydi. Yani üniversite bu işe yüklenecektir. Polislere olay yerini milim milim arattırdıklarına eminim. Önemli olup olmaması farketmez. Olay yerinde her ne varsa artık NYPD laboratuarlarından birinde."

Bardağındaki son damlaları da bitiren Dean, kadehi büyük bir gürültüyle masaya bıraktı. "Öyle olsun. Üniversite yönetimleri ve garip alışkanlıklarıyla ilgili benden çok şey biliyorsun. Yine de evi kontrol etmeliyiz." Bir saniye düşündü. "Sorun şu ki, büyük ihtimalle orada da hiçbir şey bulamayacağız."

"Güzel," dedi Sam ukala bir gülümsemeyle, "on dolar işime yarayacak."

"Hayır, ciddiyim Sammy, şu konuyu bir daha düşünelim. Bu işin bize uygun olduğunu sanmıyorum. Ritüelin sahte olduğunu biliyoruz."

"Biliyor muyuz?"

Dean başını kaldırıp kardeşine baktı. Yüzünde ısrarcı ifade vardı. Dean bu ısrarcı ifadeden nefret ederdi çünkü Sam bu ifadeyi yalnızca onunla tartıştığı zaman kullanırdı. Babalarıyla tartıştığı zamanların aksine. O zaman yüzünde öfkeli bir ifade olurdu. "Elbette biliyoruz."

"Babam öyle dediği için mi? Ya yanılıyorsa? Bize vampir diye bir şey olmadığını söyleyen de oydu ama sonra Manning'e gittik ve bingo! Karşımızda vampirler vardı."

Dean başını salladı. "Babam vampirleri biliyordu ama soylarının tükendiğini düşünmüştü."

"Söylemek istediğim şu ki Dean, her şeyi bilmiyoruz. Babam bizim bildiğimizden fazlasını biliyordu ama o da her şeyi bilmiyordu. Samuels denen adam tutuklanmadan önce ritüeli birkaç kere denemiş. İşe yaramadığını nereden biliyoruz? Ya da yaramayacağını?"

"Hadi ama Sammy, ritüel sadece Samuels tarafından uygulanmış, adam onu nereden bulduğu konusunda yalan söylemiş ve o günden bugüne kimse denemeye bile gerek duymamış."

"Bildiğimiz kadarıyla."

Dean, Sam'e öfkeli bir bakış fırlattı. "Temelinde bile işe yarar bir büyü yok, hepsi uyduruk bir dolandırıcılık numarası."

Sam teslim olurcasma ellerini kaldırdı. "Tamam, diyelim ki sahte. Yine de hiçbir şey yapmadan duramayız. Sonraki cinayetin ne zaman işleneceğini biliyoruz ve nerede olabileceği konusunda fikirlerimiz var. Cinayetlerin işlenme nedeni doğaüstü ve bizim işimiz doğaüstü olaylarla uğraşmak."

"Hayır." Dean kardeşine baktı. "Biz gerçek canavarları avlıyoruz, sahte olanları değil."

Sam sakince ağabeyine karşılık verdi. "Üç kişiyi öldüren ve daha fazlasını öldürmeyi planlayan bir kişi bence canavardır."

Dean iç çekti, alışkanlıktan ötürü tartışmayı sürdürme ihtiyacı ve kardeşinin haklı olduğunu itiraf etmekteki isteksizliği arasına sıkışmıştı. "Polise haber verebiliriz."

"Bize inanacaklarını mı sanıyorsun? Onları ikna etmenin tek yolu ritüeli anlatmak olur ve eğer ritüeli anlatırsak deli olduğumuzu düşünürler. Kimliğimizi kontrol etmek için bilgisayara baktıkları anda da..."

"Evet, evet." Amerika'nın en çok arananlar listesinde olduğunun kendisine hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Başlangıçta bunun eğlenceli olduğunu düşünmüştü ama zaman geçtikçe bu durumun doğurduğu sonuçlar kafasına dank etmişti. "Ben gidip bir bira daha alacağım. Sen bir şey istiyor musun?"

Kardeşinin yüzünde yeniden ısrarcı ifade belirdi. "Yani, bunu yapıyoruz, değil mi?"

"Evet, Bay Dünyayı Kurtaran Adam, bunu yapıyoruz. Bu gece evi kontrol ederiz, yarın da Pym denen o adamın izini süreriz."

"Tamam. Ben bir cin tonik alacağım."

Dean durdu, kardeşine dönüp onu baştan aşağı süzdü. "Ahbap, kesinlikle bunu sipariş etmeyeceğim. Sana bir kokteyl alabilirim, viski soda alabilirim, bir kadeh kırmızı şarap içmene bile izin verebilirim. Ama cin tonik? Burayı tiyatro lobisi mi sandın?"

Sam'in ağzı açık kaldı. "Cin tonik içmeyi seviyorum. Ne yani, suç mu?"

"Evet, aslında öyle." Dean ellerini havaya kaldırdı. "Boşver. Kız içkisi alacaksan, git kendin al. Ben bira almaya gidiyorum."

Bu sözün ardından boş bira bardağını kapıp masaların olduğu bölümden inerek barın yanına gitti ve barın önünde duran iki kişinin arasına sıkışıp Jennifer'ın çalıştığı tarafa ulaştı.

"Demek geri döndün," dedi genç kız bir kaşını kaldırıp. Dean kızın alnındaki ter damlalarını farketti.

"Ve her zamanki kadar sevimliyim," dedikten sonra gülümsedi. Ardından kıza göz kırptı.

"Kesinlikle öylesin," dedi Jennifer gülümseyerek. Dean bu gülümsemeden hoşlandı. "Bir bira daha?"

Genç adam başını sallayarak onayladı. "Sormak zorundayım. Ne tür müzikten hoşlanıyorsun?"

Kız adama yeni bir Brooklyn dolduaırken başını iki yana salladı. "Bana bu soruyu sorma."

Dean donup kaldı. "Neden?"

Jennifer hafifçe ürperdi ama birayı dolduran eli sarsılmadı. "Çünkü benimle flört etmen çok hoşuma gidiyor ve soruna cevap verdiğim anda koşa koşa kaçıp gideceksin."

"Hadi ama, o kadar da kötü olamaz," dedi Dean sırıtarak. "Oğlan gruplarını dinliyor olamazsın, yanılıyor muyum?"

Birayı doldurmayı bitiren Jennifer bakışlarını delikanlıya dikti.

Dean'ın suratı asıldı. "Hayır!"

Bira bardağını peçetenin üzerine bırakan Jennifer, diğer elini havaya kaldırdı. "Ben de açıklayamıyorum, tamam mı? O ıvır zıvır için en az yirmi yıl yaşlıyım ama elimde değil.

Çok seviyorum! Melodiler, dans ve kahretsin, gençler gerçekten hoş oluyor." Dean bir yanıt veremeden suçlarcasına parmağını havada salladı. "Tek kelime bile etme Dean. Çocuklarım zaten yeterince dalga geçiyor."

Bu söz Dean'i hazırlıksız yakaladı. "Çocuklar mı?"

"Evet, on yaşındaki ukala kızım ve kaba davranmayı marifet sayan sekiz yaşındaki oğlum."

"Sanırım şimdi babalarıyla evdedirler."

Jennifer bir kahkaha attı. "Dean, ancak nükleer patlama kadar imalı hareket ettiğini biliyor muydun? Hayır, ben bekar bir anneyim. Çalıştığım zamanlarda bir arkadaşım onlara bakıyor ve gündüzleri okuldan döndüklerinde, ben de kendiminkilerle beraber onun çocuklarına bakıyorum." Kıkırdadı. "Aslında, yarın Billy'yi futbol antrenmanına götüreceğim."

Dean kadehini kaldırdı. "Sıradan bir anne."

"İşte bunda haklısın. Şimdi izin verirsen..." Başka bir müşteriyle ilgilenmeye gitti. Dean kadının uzaklaşmasını izledi. Şimdi birkaç dakika öncesine kıyasla çok daha çekici göründüğüne inanamıyordu. Buna bir anlam veremedi. Çünkü kasabalı anne tipinden hoşlanmazdı, genelde daha genç kadınları tercih ederdi ve kesinlikle çocukları olan kadınlarla muhatap olmazdı. Üstelik oğlan gruplarından, şeytani yaratıklardan nefret ettiği kadar nefret ederdi.

Elbette tüm bunlar o tişörtün içinde nasıl göründüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

Birasından büyük bir yudum aldıktan sonra Manfred'in sesini duydu. "Tamam baylar ve bayanlar, Scottso geri döndü."

Arkasını dönen Dean grup üyelerinin enstrümanlarının başına geçmiş çalmaya hazırlandıklarını gördü.

Grup, David Essex'in *Rock* Oz'unun çalmaya başladı.

Manfred'in "Hey kid, rock and roll" cümlesini söyleyerek korkunç bir sesle şarkıya başladığını duyduğu anda Dean kalan birasının çoğunu bitirdi.

"Hey, Dean'di, değil mi?"

Dean arkasını döndüğünde, üzerinde hala Iona kazağı olan Janine'i gördü. Ama bu sefer düşük belli kotunun ne kadar dar ve kazağının ne kadar kısa olduğunu da farketti. Kızın göbeğinde bir halka vardı ve barın loş ışığında bile parıldıyordu.

"Ah, evet... Janine."

"Hatırladın!" Dean'in arkasındaki sahneye baktı ve davulcu ritmi tamamen kaçırıp rasgele davullara vurmaya başladığında, "Tanrım, ne kadar iyiler," dedi.

Dean dünyada buna katlanmak için yeterince içki olmadığına karar verdi.

9

Shamrock Bar-Restaurant
Yonkers, New York
Cumartesi, 18 Kasım 2006

Hayatı boyunca Sam Winchester pek çok kez cehennemin gerçek doğası üzerine düşünme gereği duymuştu.

Az çok Hıristiyan olarak yetiştirilmiş olduğundan -her şeye rağmen babaları şaşırtıcı ölçüde inançlıydı- Sam ortalama bir Amerikalının inandığı şeylere inanırdı. Pazar günleri ender olarak kiliseye giderdi -son zamanlarda kiliseye sadece avlanmak için veya araştırmaları öyle gerektirdiğinde giriyorlardı- ama gün aşırı dua ederdi. Kutsal kitabı pek çok kez okumuştu. Hem çocukken hem de Stanford Üniversitesi'nde seçmeli teoloji dersi aldığında.

Ama İncil'in cehennem konusunda bir yararı yoktu. Yeni Ahit'te cennetle ilgili pek çok şey anlatılıyordu ama cehennem bahsi daha sınırlıydı. Gerçi cennet konusunda da detaylardan kaçınılmıştı.

Cehennem bir yer miydi? Öyle olduğunu gösteren delillerle karşılaşmışlardı, ne de olsa iblislerin bir yerden geliyor olması gerekiyordu. Her ne kadar kendisi öteki dünyaya geçemeyen huzursuz ruhlarla karşılaşmış olsa da onlar ölü insanların çok ufak bir kısmını oluşturuyordu. Geri kalanlar bir yerlere gitmiş olmalıydı. Yani gittikleri bir yer vardı. Elbette ölümden sonra tamamen yok olma ihtimali de vardı ama Sam buna inanmıyordu. Ne de olsa Azrail'in var olduğunu biliyordu. Nebraska'da bir kez onunla karşılaşmışlardı ve Dean de araba kazasından sonra hastanede onunla muhatap olmuştu. Onun varlığı, ölenlerin öldükten sonra başka bir yere gittiklerinin göstergesiydi. İnsanlar kaybolup gideceklerse neden Azrail'e ihtiyaç duyulsundu?

Tüm bunlara ek olarak bir de onlarla alay eden iblisler vardı. Uçaktaki iblis ona Jess'in ne kadar acı çektiğinden bahsetmişti ve kavşakta karşılaştıkları iblis de Dean'e babaları için benzer şeyler söylemişti. Evet, iblisler genelde yalan söylerdi ama anlattıklarında gerçek payı da olabilirdi. Sam, Jess'in ona aşık olacak kadar aptal olduğu için bir yerlerde acı çekiyor olduğu fikrinden nefret ediyordu.

Aslında günlük dualarının çoğunun odağı buydu.

Rahip Jim gibi insanların sürekli bahsettikleri türde bir cehennem varsa bile, Sam cennetin varlığına dair hiçbir delille karşılaşmamıştı. Üniversitede aldığı karşılaştırmalı din dersinden çok şey öğrenmişti. (O dersi almasının nedeni, tıpkı Amerikan Hortlakları gibi, normal insanların paranormal olaylarla nasıl baş ettiklerini görmekti. Kendisi altı aylık olduğu zamandan beri bunlarla yaşamak zorundaydı.) O derste öğrendiği Doğu dinleri ve yin-yang ilişkisi genç adamın ilgisini çekmişti. Aynı ölçüde beyaza sahip olmadan siyaha da sahip olamazdınız. Ve siyahın içinde birazcık beyaz, beyazın içinde birazcık siyah vardı.

Birinci sınıftayken oda arkadaşının dinlettiği bir Arlo Guthrie albümünde bunun olabilecek en iyi şekilde ifade edildiğini duymuştu: "Aydınlatacağı karanlık olmazsa ışığa sahip olamazsın. / Biri olmadan öteki de olmaz." Yani cehennem varsa ve Sam cehennemin var olduğuna dair pek çok delille karşılaşmıştı, o zaman cennet de vardı.

Yine de cehennemin ne olduğu tartışma konusuydu. Milton'ın *Kayıp Cennet* şiirinde anlattığı gibi, Tanrı'yla savaşan ve kaybeden düşmüş meleklerin evi miydi? Kalvinistlerin iç karartıcı törenlerinde tasvir ettikleri gibi karanlık bir kuyu muydu?

Yoksa *Cehennem başkalarıdır,* diyen Jean Paul Sartre haklı mıydı? Yazar, *Huis Clos* oyununda üç kişiyi aynı odaya koymuş ve hayatı birbirlerine nasıl cehennem ettiklerini göstermişti.

Tam burada ve şimdi, Yonkers'taki Shamrock Bar-Restaurant'ta geçen bu cuma gecesi -ya da cumartesi gününün ilk saatleri- Sam, Sartre'ın haklı olduğunu düşünme eğilimindeydi. Cehennem, Janine Molina ve Dean arasına sıkışıp kalmaktı. Anlaşılan Janine annesini aramış ve Manfred'le konuşturmuştu. Adam kızın sağ salim eve döneceğine söz verince annesi de Janine'in onlarla kalmasına izin vermişti. Dean, Janine'in görünüşü -Sam'in itiraf etmesi gerekirse kız muhteşem görünüyordu- ve Scottso'nun müziğini sevmesi arasında kalmıştı. Sam, ağabeyinin kızın ağına düşmemek için çabaladığını görebiliyordu. İçeri girdikleri anda, Dean kızla aralarına Sam'in oturması konusunda dikkatli davranmıştı.

Yaraya tuz basarcasına Aldo, Dean'in diğer tarafına oturdu ve Impala'dan bahsetmeye başladı. "Bu kadar iyi durumda bir 68 model İmpala'yı nereden buldun Sam?"

"Ben Dean'im ve Impala da 67 model."

"Ben de öyle söyledim. Neyse, harika görünüyor."

Dean'in ağzı kulaklarındaydı. "Baştan aşağı ben yaptım."

Motorlardan, akülerden, çeşitli araba sıvılarından ve Sam'in anlamadığı diğer araba detaylarından bahsettikleri derin bir sohbete daldılar. Dean'in favori müzikleri ve Dean'in seks hayatı başlıklarından sonra, Sam'in 'beni en çok sıkan konular' listesinin üçüncü sırasında 'arabalar' yer alıyordu.

Durum o kadar da kötü olmayabilirdi ama Dean'in yanına oturma girişimi engellenen Janine sürekli olarak Sam'le sohbet etmeyi deniyordu. Bara nazaran daha aydınlık olan

Shamrock'ta Sam kızın gözlerinin kahverengi olduğunu görebiliyordu ve Bambi'nin gözlerini andırıyorlardı. Aslında kıza Bambi adını verseniz garip kaçmazdı. Genç adamın aklından bunlar geçerken kız yeniden Sam'le konuşmayı denedi... Dean üzerine!

"Abin eğlenmek için ne yapar?"

Sam'in zihni hiç hoş olmayan yanıtlarla doldu.

Senin gibi görünen kızlarla flört etmeyi sever ve onlarla yatabilmek için gerçekten etkileyici biriymiş gibi davranır.

O ve ben interneti ve gazeteleri tarayıp doğaüstü olayları buluruz ve yaratıklar başkalarına zarar vermeden önce onları avlarız.

Ağabeyim bilardo ve poker oynayarak insanları yolar, hayatta kalabilmek için yasal olarak para kazandığımız iki yol bu. Cebimizdeki para da çoğunlukla ucuz otellere, uyduruk yiyeceklere, çamaşırhanelere ve Impala'nın benzinine gider.

Bunlardan herhangi birini söyleyebilirdi. Janine'in hiçbirine inanacağını düşünmese de kulağa doğru gelen bir tarafları vardı, çünkü hepsi doğruydu.

Yine de Sam hiçbir şey söylemek istemedi. Kızın ilgisinin ağabeyini delirttiğini biliyordu ve ağabeyini delirten şeyleri severdi. Ama bir parçası, kızın Dean'den bahsetmeyi kesmesini istiyordu.

Sonunda üşengeç bir tavırla, "Bu soruları doğrudan ona da sorabilirsin," dedi.

"Ah, hayır, araya girmek istemiyorum! Aldo'yla arabalardan bahsediyorlar. Kesinlikle bana uygun bir konu değil. Arabalarla ilgili tek bildiğim anahtarı çevirdiğinde çalıştıkları ve frene bastığında durdukları."

"Evet," dedi Sam başını hafifçe yana eğerek, "ben de aynı durumdayım." Birasından bir yudum daha aldı.

Shamrock otantik bir İrlanda barı olduğunu iddia ediyordu ama koyu renk mobilyalara, yuvarlak iskemlelere, üzeri ıvır zıvırla doldurulmuş duvarlara ve yıpranmış masalara baktığınızda, bir de müşterilerin etnik çeşitliliği düşünülünce -hiçbiri İrlandalıya benzemiyordu- Dean'le birlikte ülkenin herhangi bir yerinde gittikleri herhangi bir bar gibiydi. Barın İrlanda barına benzemesini sağlayan tek şey fıçı bira olarak Guinness ve Killian satmalarıydı.

Bunları düşünürken kulağına müzik gibi gelen kelimeleri duydu. "Tuvalete gitmem gerek." Kolasını bitiren Aldo iskemlesinden kalkıyordu. Her nedense Aldo içki içmiyordu. Scottso'nun sigara da içmeyen tek üyesiydi. Sam birkaç saat öncesini düşündüğünde, grubun Aldo dışındaki bütün üyelerinin sahnedeyken yanlarında bira bulundurduklarını hatırladı. Aldo'nun yanındaysa sadece buzlu su vardı. Dean, Aldo'nun grubun yetenekli olan tek üyesi olduğuna karar vermişti ve Sam içki içmemesinin bunda etken olup olmadığını merak etti.

Janine bir anda iskemlesinden ayağa fırladı ve hemen Dean'in yanına oturdu. "Hey Dean," dedi buğulu bir sesle.

"Şey, selam Janine."

"Eğleniyor musun?"

Dean iskemlesinde rahatsızca kımıldandı. Birasından yudum alan Sam'in yüzünde büyük bir sırıtış belirdi. Gülümsemesini örtmek için bira bardağını dudaklarına götürdü. "Şey, evet, aslında bu çok, çok eğlenceli. Hey, aslında sana bir şey soracaktım. Barda çalışan Jennifer'ı tanıyor musun?"

"Evet. Harikadır. Ben çocukken annemler için çocuk bakıcısı olarak çalışırmış ve hala arada bir kardeşlerime bakıyor. Neden?"

Dean uzun bir soluk verdi. "Şey, hiç, ben sadece..."

"Söylesene, eğlenmek için ne yaparsın?"

"Eğlenmek için mi?"

Sam kendine engel olamadı. "Evet, Dean, *eğlence*. Zevk almak anlamına gelen yedi harfli bir kelime."

"Teşekkürler Google," diye mırıldandı Dean. "Ben, şey, müzik dinlemeyi severim."

Kız yine gözlerini devirdi. "Elbette seversin. Otopark Arkada'da olduğunu gördüğüm anda bunu anlamıştım. Biliyor musun, geçen yıl Carnegie Hall'da Tull'ı dinlemeye gittim. Muhteşemdi."

Dean donup kaldı. "O grup hala dağılmadı mı?"

"Elbette dağılmadı. Sürekli turne yapıyorlar. Ve lan Anderson neredeyse bin yaşında olsa da sahnede yirmi yaşındaymış gibi enerjik..."

Manfred birden yanlarında belirdi. "Hey, Dean, yeğenim seni rahatsız mı ediyor?"

Sam, Dean'in yüzünden beyninde fırtınalar koptuğunu görebiliyordu. Doğruyu mu söyleyecekti, yoksa evinde kaldıkları adama karşı nazik mi davranacaktı?

Sonuncusu ağır bastı ama Sam nezaketin açık arayla ağır basmadığını görebiliyordu. "Hayır, yeğenin çok hoş."

Janine'in zaten büyük olan gözleri daha da açıldı ve ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Gerçekten mi?"

Tamam, diye düşündü Sam, *bu sahneyi görmek için, onun ve Dean'in arasına oturup araba sohbetini dinlediğime değdi.*

Bu sırada Doobie Brothers'ın *China Grove* şarkısı duyulmaya başladı. Genç adam etrafa bakındığında müziğin Janine'in çantasından geldiğini kavradı. "Janine," dedi, "sanırım telefonun çalıyor."

Kız gözlerini devirdi. "Boşver. Büyük ihtimalle Mattie'dir."

"Mattie kim?" diye sordu Dean.

"Eski sevgilisi," dedi Manfred.

Dramatik bir şekilde soluk veren Janine, "Ve eski sevgilim olarak kalacak," dedi. "Umarım cehenneme gidersin lafını, yanıt olarak kabul etmeyen erkeklerden nefret ediyorum. Hey, cep telefonun var mı?"

Dean "Evet," dedi yavaşça.

"Yeni bir telefon almayı düşünüyorum. Senin telefonuna bakabilir miyim?"

Dean omuz silkti. "Sanırım, evet." Telefonunu çıkardı. Sıradan kapaklı modellerdendi, dışarıdaki telefonların yüzde

yetmiş beşi nasılsa o da öyleydi. Son teknoloji ürünü telefonlardan hoşlanan Sam, Blackberry almıştı ama Dean kafasını yormayan basit telefonları tercih ederdi.

Kız kapağı açtı ve düğmelere basmaya başladı.

Dean tedirgin bir şekilde öne eğildi. "Şey, dinle..."

"Hoş telefon." Kız telefonu kapayıp genç adama geri verdi.

"Dinleyin," dedi Manfred, "düşünüyordum da artık eve geri dönmeliyiz."

"Harika bir fikir." Dean telefonu cebine atarken roket hızıyla ayağa fırladı. "Janine, seninle tanışmak çok güzeldi."

Ayağa kalkan Janine'in yüzünde hayran olunası masum bir ifade belirdi. Sam, Dean'in kıza karşı koymak için kendi kendiyle mücadele etmesi gerekeceğini biliyordu. "Gidiyor musunuz? Hadi Freddy, eminim biraz daha kalabilirsiniz."

ıManfred başını salladı. "Olmaz ufaklık. Yola çıkmamız gerek. Artık eskisi kadar genç değilim."

"Ayrıca bizim de bu gece yatmadan önce halletmemiz gereken bir sürü şey var," diye ekledi Dean.

"Ama yarın gece geri geleceksiniz, değil mi" diye sordu Janine hevesle.

Bu sohbet gerçekten iyi gidiyor, diye düşündü Sam birasının sonunu içerken.

"Büyük ihtimalle hayır."

"Birbirimizi tanıyabileceğimizi umuyordum," diyen kız, Dean'e iyice yaklaştı. Ardından yüzünde neşeli bir ifade

belirdi. "Dinle, beni ara, tamam mı? Numaramı telefonuna yazdım. Beni ne zaman istersen arayabilirsin, gece veya gündüz."

"Elbette," dedi Dean.

Herkesle vedalaştılar. Klavyeci Robbie, Janine'i eve bırakmaya söz verdi. Ve üçü, barın karşısındaki park yerine yürümeye başladı. Gecenin bu saatinde park etmek bedavaydı ama gündüz park edildiğinde para atılması gereken parkmetreler vardı.

Arabaya bindikleri anda, "Sakın tek kelime etme Sammy," dedi Dean.

"Tek kelime etmedim Dean ama bir şey söyleyecek olsaydım, *Cep telefonunu görebilir miyim numarasını yuttuğuna inanamıyorum*, derdim."

Dean öfkeyle anahtarı kontağa soktu. "Bu söylediğin en az bir düzine kelimeydi."

"Yine de bu numarayı yuttuğuna inanamıyorum. Hem neden bu kadar büyütüyorsun ki? Kız kendini sana kaptırmıştı." Arkasına yaslandı ve ellerini ensesinde birleştirdi. "Dean-TV'ye odaklanmıştı."

Park yerinden çıkmak için arkasına dönen Dean, "Seni kendi ellerimle öldüreceğim," dedi.

Sam ellerini indirdi. "Gerçekten Dean, bu kızdan neden hoşlanmadın? Ondan daha genç kızlara asıldığını gördüm."

"Hepsi zevkli kızlardı."

"Orası tartışmalı," diye mırıldandı Sam.

Dean park yerinden çıkıp Manfred'in 4x4'ünün peşine takıldı. Adamın arabasını arka sokaklarda takip ettiler. Sam karanlıkta ne tarafa gittiklerini çözemiyordu ama sonunda 248. Sokak'tan evin önüne çıktılar. Park edebilecekleri hiç-bir yer yoktu. Ama Manfred evin önüne giren yola park ederken Impala'nın da sığabileceği kadar yer kalması için elinden geleni yaptı.

İki araç da park ettiğinde ceketlerini çıkardılar. Evet, ka-sım ayında Bronx'ta sabahın iki buçuğunda hava soğuktu ama hareket özgürlüğüne ihtiyaçları vardı. Ceketleri arka koltuğa attılar. Dean bagajı açıp Sam ve kendisi için birer tüfek çıkardı. Sam tüfeği eline alır almaz, iki namlunun da dolu olduğuna emin olmak için içini kontrol etti.

Evin önüne ilerledikleri sırada Manfred pek de anlayışlı olmayan bir ifadeyle iki silaha baktı. "Şey, çocuklar..."

"Korkmana gerek yok," dedi Sam hemen. "Kurşunlarda barut değil kayatuzu var."

"Kayatuzu mu? Hayaletin buzda kayıp düşmeyeceğine emin olmak mı istiyorsunuz?"

Sam tüfeği büyük bir gürültüyle kapadı. "Ruhlar kayatuzu-na karşı savunmasızdır. Tuz onların parçalanmasına yol açar."

Manfred donup kaldı. "Parçalanmak derken ne demek istiyorsun?"

"Bir süreliğine ortadan kaybolurlar."

"Ben onun bir süreliğine gitmesini istemiyorum, temelli gitmesini istiyorum."

Dean bagajı kapadı. "Bunu yapmanın tek yolu, ruhun ait olduğu vücudu bulup tuzladıktan sonra yakmak."

"Yine mi tuz." Manfred başını salladı. "Tamam, her neyse adamım. Yalnızca bu kahrolasıca şeyi evimden çıkarın."

"Bizim yapacağımız da bu. Bu gece hayaleti görürüz, kayatuzuyla onu parçalarız, kim olduğunu çözer ve cesedini bulup tuzladıktan sonra yakarız. Büyütülecek bir şey değil."

Manfred bir an onlara bakakaldı. "Siz çocuklar, bunu her gün mü yapıyorsunuz?"

"Her gün değil," dedi Dean.

"Çoğu gün," diye ekledi Sam.

Verandaya doğru ilerlediler. Sam elini Manfred'in omzuna koydu. "Belki sen burada kalmalısın."

Manfred tereddüt ettikten sonra, "Sanırım haklısın," dedi. Kıkırdadı. "O yaratık ortalıkta olduğunda evde kalmıyorum zaten."

Manfred'i Impala'ya yaslanır halde bırakan Sam ve Dean yavaş adımlarla ön kapıya ilerledi. Tüfekleri ellerinde ateşlenmeye hazırdı. Hareket ettikleri anda Sam'in vücudu otomatik pilota geçti, babalarının onlara öğrettiği ve yüzlerce kez tekrarlattığı hareketler, onlar için artık nefes almak kadar kolaydı. Sam verandada ilerlerken Dean geride kaldı ve kapıyı kontrol etti. Ardından ikisi birlikte kapıya gitti.

Ön kapı kilitliydi elbette. Kapıyı kilitlediğinde Manfred'in yanında duruyorlardı.

Dean, Manfred'e dönüp dudaklarını kımıldatarak *Anahtarlar*; dedi.

Manfred duraksadı ve dudaklarını kımıldatarak *Ne*, diye sordu.

Sam içini çekti.

"Anahtarlar," dedi Dean yüksek bir fısıltıyla.

O anda Manfred'in zihninde bir ampul yandı. "Doğru ya!" Elini kotunun cebine sokup dev bir anahtarlık çıkardı ve verandaya attı.

Anahtarlar verandanın bir adım önüne, çimento yola düştü.

Dean dişleri arasından nefes verip anahtarları almak için verandadan aşağı atladı. Sam anahtarların hepsinin etiketlenmiş olduğunu görebiliyordu: Ev, araba, garaj, dolap ve böyle gidiyordu. Manfred'in içtiği, aldığı ve tüttürdüğü maddeler düşünüldüğünde, anahtarlarını etiketlemesi mantıklıydı.

Dean ilk olarak etiketinde 'ev' yazan anahtarlardan birini denedi. İlki uymadı ama ikincisi uydu. Anahtar alt kilidi açtı. İlk denediği anahtar da renkli camlarla süslenmiş kapının yanındaki üst kilide uydu.

Kapı içeri doğru açılıyordu ve Dean sonuna kadar açılmasına izin verdi.

Kapının açılırken çıkardığı sesler, perili ev filmlerindeki ön kapıların çıkardığı sesleri hatırlatıyordu.

John Winchester iyi eğitilmiş bir denizciydi ve oğullarını da iyi eğitmişti. Dikkatle içeri girdiler. Önde Dean vardı,

Sam onu koaıyordu. Sonra, Dean tarafından korunurken Sam öne geçti ve bu şekilde holü aştılar.

Ev, ayrıldıkları zamankiyle aynı görünüyordu.

Ardından gürültü başladı.

Etrafa bakman Sam koridoaın duvarlarında asılı olan çerçeveli posterlerin titrediğini, metal çerçevelerin duvara vurduğunu gördü. Ufak masanın üzerindeki eşyalar yere uçtu.

Sol tarafına göz atan genç adam, Dean'in yere bıraktığı albümlerin odaya saçıldığını ve sehpanın üzerindeki eşyaların yere döküldüğünü gördü. CD'lerden bazıları raflardan düştü ve kapakları açıldı.

Sam yavaş adımlarla mutfağa ilerledi, tüfeği hala aşağıda tutuyordu. Dean ise namluyu karşıya çevirmiş, onu koruyordu.

Sam'in aklına, Manfred'den ruhun ortaya çıkması için hangi odaya girmeleri gerektiğini öğrenmedikleri geldi. Ama şimdi gidip soracak zaman değildi. Mutfağa ilerledikleri sırada, Dean bir koluyla tüfeği sıkıca tutarken diğeriyle EMA'yı çıkardı. Alet, Noel ağacı gibi ışıldadı.

Hayalet olduğunu doğrulamaya ihtiyaç da yoktu hani, zira evdeki eşyalar elektrik çarpmış gibi hareket ediyordu. Evin kendisi de titriyordu, oysa yekpare kaya üzerine yapıldığı için bu imkansızdı. Bodrumu yoktu. Hatta Manfred'in kullanmalarına izin verdiği çamaşır makinesi bile mutfağın bir köşesindeydi.

Mutfağı kontrol ettikten hemen sonra çamaşır odasına baktılar ve orada da hiçbir şey bulamadılar. Çamaşır makinesi ve kurutucu çalışıyormuş gibi gürültü çıkarıyordu ama düğmeleri kapalı pozisyonundaydı.

Koridordan geri dönüp oturma odasına girdiler. Artık daha da fazla eşya yere saçılmıştı. Dean yere düşen çerçevelerden birinin parçalanmış camının üzerine bastığında gözlerini kırpıştırdı.

Ruh hala fiziksel olarak kendini göstermemişti, yalnızca sarsılan ev vardı ve...

Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-lıa-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha

İlk önce Dean merdivenlerden çıktı, Sam aşağıda durup onu korudu. O tepeye vardığında Sam peşinden gitti. Uzun bacakları sayesinde basamakları ikişer ikişer çıkıyordu.

Ev hala sarsılıyordu ve kahkahalar şimdi sevilmekle ilgili nidalara karışmıştı. Manfred'in duvarlara astığı ve Sam'in adamın ailesine ait olduğunu varsaydığı fotoğraflar yere saçılmıştı. Geri kalanlarsa duvar kağıdı kaplı duvara yerleştirilmiş çivilerin üzerinde titreşip duruyordu.

Sev beni!

Sam arkasını döndüğünde, sarı saçları her yana uçuşan sarışın bir kadının yüzünü gördü ve bir hayaletin saçlarının boya sarısı görünmesinin saçma olduğunu düşündü. Vücudu belirsizdi, hareket eden kolları ve bacakları yoktu. Omuzları ve kalçaları soluk bir şekilde belli oluyordu. Kadın koridorda ona ve Dean'e doğaı uçtu, aralık dudaklarından kahkahalar dökülüyordu, delice bakışları vardı. Bütün formu transparandı. Bu aslında bütün ruhlar için geçerliydi ama bunun neredeyse hiç bedeni yok gibiydi. Çoğu ruh, özellikle de öfkeli olanlar, fiziksel olarak kendini gösterebilirdi ama bu kadın ektoplazmik enerjisinin çoğunu kahkaha atmaya ve sevilme isteğine odaklamıştı.

Sam tüfeğini ateşlemeden hemen önce, kadının tişörtünün üzerinde komik bir şekil olduğunu farketti.

Kayatuzu işe yaradı. Tuz kadının şekline değer değmez hayalet parçalandı ve parçalar, geriye hiçbir şey kalmayana kadar bir süre koridorda asılı kaldı.

Sev beni, çığlığının son bir kez evde yankılanmasının ardından, evin içindeki sarsıntılar kesildi ve yankı tamamen dindiğinde, etrafa sessizlik çöktü.

Dean, Sam'e baktı. "Bir hayaletin 'ryche' tişörtüyle ne işi olabilir?"

Sam duraksadı. "Ne tişörtü?"

Bunu sorar sormaz sorduğuna pişman oldu. Çünkü Dean hoşnutsuzluğunu belli eden bir bakış fırlatmıştı. Anlaşılan Sam yine, müzik konusunda cahilliğini gösteren bir hata yapmıştı.

"Ahbap! Queensryche. En iyi konsept albüm olan *Operation: Mind Crime'* yapmışlardı."

Sam kendine engel olamadı. "Adlarını nasıl telaffuz ediyorsun, bir daha söyler misin?" diye sordu ağabeyiyle dalga geçerek.

"Git başımdan Sam."

"Ayrıca konsept albümün iyisi olduğunu bilmiyordum."

"Efendim?" Dean başını yana yatırdı ve ağzı hafifçe açıldı. "*Tommy, Thick as A Brick,* Tanrı aşkına, *Dark Side of The Moon.* Tüm bunlar..."

Ağabeyiyle yeterince dalga geçtiğine karar veren Sam onun lafını kesti. "Artık Manfred'e eve girmenin güvenli olduğunu söylememiz gerekmiyor mu?"

Dean gözlerini kırpıştırdı. "Doğru." Tek kelime etmeden merdivenlerden aşağı indi.

Sam, Dean'le dalga geçmenin bazen ne kadar kolay olduğunu düşünüp kendi kendine güldükten sonra onun pe-

şinden gitti. Merdivenleri indiğinde ağabeyi çoktan kapıya ulaşmıştı.

Birkaç saniye sonra Manfred ve Dean karşı karşıyaydı. "Güvenli olduğuna emin misin?" diye sordu Manfred. İkna olmuş görünmüyordu.

Dean eve bakındı. "Hiç kahkaha duyuyor musun? Kimse senden onu sevmeni istiyor mu?" Etrafa bakınıp elini kulağına koyduktan sonra ortalığı dinleyen Manfred, "Hayır," dedi sonunda.

"Yarın gece büyük ihtimalle geri gelecektir ama bu gece güvendesin."

Manfred, Dean'e baktı. "Onu uçurdunuz mu?"

"Parçaladık, evet."

Manfred başını salladı. "Adamım, bir şeyler içmem gerek."

Oturma odasına girip dolabın yanına gitti. Dolabın üzerine tozlu içki şişeleri dizilmişti ve iki tarafta, üzerlerinde anahtar delikleri olan kapaklar vardı. Bir tanesinin anahtarı üzerindeydi. Manfred anahtarı çevirip kapağı açtıktan sonra içine uzandı ve yeşil yapraklarla dolu bir plastik torba ve sarı bir kutu çıkardı.

Kardeşler birbiriyle bakışıp omuz silkti ve oturma odasında Manfred'e katılmadan önce tüfeklerini koridor duvarının dibine bıraktı.

Manfred koltuğa oturup torbanın içindekileri sehpanın üzerine koydu. Etraf aıhun her yana dağıttığı eşyalarla doluydu ama bu sayede masanın üstü temizlenmiş, adamın ihtiyaç duyduğu kadar yer boşalmıştı.

Sam ve Dean yan taraftaki kanepeye oturdu. Sam olabildiğince nazik bir şekilde söze başladı. "Özür dilerim Manfred ama sormamız gereken birkaç soru var."

"Neymiş?" Manfred başını kaldırmadı.

"Onu gördük," dedi Sam.

Bu söz üzerine Manfred başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Vay be."

"Bir kızdı," dedi Dean, "sarı saçları..."

"Boyalı sarı saçları," diye ekledi Sam.

"Tamam, boyalı saçları, kemerli bir burnu ve Queensryche tişörtü vardı. Tanıdık geliyor mu?"

Manfred omuz silkti. "Her gün 'ryche tişörtlü kaç kadın gördüğümü biliyor musunuz?" Esrarı sarmayı bitirdi.

"Aralarında eve getirdiğin oldu mu?" diye sordu Dean.

"Belki." Manfred yeniden omuz silkti ve elini deri ceketinin cebine sokup bir çakmak çıkardı. Eve girdiğinde ceketini çıkarmaya gerek duymamıştı. "Dürüst olmak gerekirse. Otopark Arkada'dan ve başka bir sürü yerden bir sürü kadını bu eve getirdim. Ben daha geçen hafta ne yaptığımı hatırlamıyorum, gerçekten bunu hatırlamamı mı bekliyorsunuz?" Ve bu sözün ardından sigarayı yakıp derin bir nefes çekti.

Dean, Sam'e baktı.

Sam omuz silkmekle yetindi.

"İçmek ister misiniz?" dedi Manfred gevşemiş bir sesle, ağzından sigaranın dumanı çıktı.

"Hayır, teşekkürler." Sam ayağa kalktı. "Bu akşam halletmemiz gereken işler var."

Manfred sırıttı. "Bunu, Janine'i başınızdan atmak için söylediğinizi sanmıştım."

Dean utanmış göründü. "Evet, o konuya gelecek olursak..."

Manfred bir elini kaldırıp genci susturdu. "Ter dökmene gerek yok Dean. Kız hareket eden her şeyle flört ediyor. Yarın gece gelecek olsan, yine sana asılır. Gelmezsen kim olduğunu hemen unutur."

Sam hala kanepede oturmakta olan Dean'i süzdü. "Şu işe bak, öyle birini tanıyor muyuz Dean?"

Kardeşine ters ters bakan Dean kanepeden kalktı. "Gerçekten halletmemiz gereken işler var."

"Arabayı alacak mısınız?" diye sordu Manfred bir nefes daha çektikten sonra.

"Şey, evet."

"Tamam adamım. Döndüğünüzde, yine benimkinin arkasına park edersiniz."

Dean gülümsedi. "Teşekkürler." Elinin tersiyle hafifçe Sam'in göğsüne vurdu. "Gaza basma zamanı Sammy."

Dışarı çıkıp Impala'nın yanına gittiler ve arka koltuktan ceketlerini aldılar. Anahtarlar Sam'deydi ve Dean bu şehirde araba kullanmakla hala ilgilenmiyordu. Sam de Dean'in bu şehirde araba kullanırkenki yakınmalarına katlanmaya niyetli değildi. Bu yüzden sürücü koltuğuna Sam geçti.

Webb 195'in köşesine varmak, saat çok geç olduğundan neredeyse hiç zamanlarını almadı. Yolda başka arabalar da vardı, özellikle Riverdale'den çıkıp Broadway üzerinden Batı 225'e gittikleri sırada. Bu yoldan devam edip Kingsbridge Caddesi'ne çıktılar.

Ne yazık ki Sam'in gece vakti park yeri bulmanın daha kolay olacağı yolundaki inancının ne kadar aptalca olduğu ortaya çıktı. "İnanamıyorum," diye mırıldandı.

"Etrafına bak Sammy," dedi Dean. "Buradaki binalar işyerinden çok konut olarak kullanılıyor ve ortalıkta park yeri göremiyorum. Gece bu saatte herkes evinde uyuyor, yani arabaları park edilmiş durumda. Boşver, çift sıra park et bence."

Sam duraksadı. "Yasadışı değil mi?"

"Bir eve gizlice girmek de öyle ve eğer unuttuysan, buraya bu yüzden geldik."

"Evet ama evlere gizlice girmekte ustayız ve büyük ihtimalle yakalanmayacağız. Bu esnada araba burada yasalara aykırı bir şekilde park edilmiş olacak. Gün boyunca çift sıra park edilmiş bir sürü araba gördüm ama Manfred'in evinden çıktığımızdan bu yana tek bir taneyle bile karşılaşmadık. Arabayı öylece bırakırsak dikkat çekecektir ve gece devriyesinde canı sıkılmış bir polis plakayı kontrol etmeye karar verirse..."

"Daha iyi bir fikrin mi var Sam?"

Sam arabayı yeniden Webb üzerinden Kingsbridge e sürdü. "Kingsbridge'de bir otopark yok muydu?"

"Geldiğimiz büyük caddeyi mi söylüyorsun?" diye sordu Dean.

Sam başını salladı. "Orada şansımızı deneriz."

Sağa dönüp Kingsbridge'e sapan Sam bir otopark gördü. Hemen ardından otopark ücretlerini ve 'ÜZGÜNÜZ, DOLUYUZ' yazısını farketti.

Başını ellerinin arasına alan ve parmaklarıyla alnını ovuşturmaya başlayan Dean, "Sam gidip çift sıra park et," dedi.

Sam derin bir soluk aldı. "Peki, tamam." Bir blok daha gitti, sağa döndü. Birinin evinin girişine uzanan yolu kullanıp garip bir U dönüşü yaptı ve sola sapıp yeniden Kingsbridge'e geçti. Ardından tek yönlü sokaklar karmaşasını bir kere daha atlatıp Poe'dan esinlenilerek işlenen cinayetin gerçekleştiği eve ulaştı.

"Bir fikrim var," dedi Sam. Evin yanında, önünde kilitli kapı olan bir ara yol vardı. Ara yol Impala'nın sığabileceği kadar genişti. Sam paralel park edecekmiş gibi aracı yolun önüne yanaştırdı.

Birinci denemede ıskaladı. İkinci denemede çok geniş açıyla geldiği için yeni baştan başlaması gerekti. Arabayı düzgün park etmeyi başardığında Dean'in ölesiye canı sıkılmıştı.

Kontak anahtarını çıkaran Sam'i süzen Dean uzanıp anahtarları aldı. "Dönüşte ben kullanıyorum."

Sam başını sallayıp kıkırdadı. Dean de paralel park etmek konusunda Sam'den iyi değildi. Ağabeyinin peşinden,

önüne park ettikleri ara yolu kapatan demir kapının önüne gitti.

Dean başını kaldırıp eve baktı. "Hoş ev. Henüz satılmamış olmasına şaşırdım."

"İçinde cinayet işlenen emlakların genelde pek bir şansı olmuyor, anlarsın ya."

Dean ceketinin cebinden kilit açmakta kullandığı aletleri çıkardı. "Evet." Eğilip kapının üzerindeki asma kilit üzerinde çalışmaya başladı. Sam'e sonsuzluk gibi gelen otuz saniyenin ardından -sokakta kimse olmadığı için gecenin o vakti dımdızlak ortadaydılar- kilit bir klik sesiyle açıldı. Sam tedirgin bakışlarla çevreyi kontrol ettiğinde, etraftaki apartmanlardaki bazı dairelerin ışıklarının yandığını farketti. *Umarım hiç kimse şu anda penceresinden sokağa bakmıyordur.*

Dean hızla kapıyı itip açtı. Babalarının onlara öğrettiği bir şey daha, metal kapılar onları yavaşça açarsanız daha fazla gürültü yapar. Sam ileri atlayıp duvara çarpmadan önce kapıyı tuttu.

İkisi de ara yola girdi, Dean her şey normalmiş gibi görünsün diye kapıyı arkadan kapadı ama kilidi yerine takmadı çünkü çıkarken acele etmeleri gerekebilirdi.

Dean evin yan kapısının önüne geçti ve kilit üzerinde çalışmaya başladı.

Dakikalar geçti ve Dean hiçbir ilerleme gösteremedi.

Sam ağabeyine fısıldadı. "Ahbap, acele eder misin?"

"Zor bir kilit Sammy," diye fısıldayarak karşılık verdi Dean. "Ve burası çok karanlık. Sanatın zaman aldığını bilirsin."

"Yeteneksizlik de zaman alır. Hadi Dean, bundan çok daha hızlı kapı açtığını gördüm."

"O kapıların tepelerindeki sokak lambaları yanıyordu, tamam mı? Bana bir saniye ver. Sanırım..."

Aniden bir ışık Sam'in yüzünü aydınlattı. Işığın kaynağını görebilmek umuduyla ara yolun sonuna bakan genç adam, elinde silah olduğu anlaşılan belirsiz bir figürün onlara doğru ilerlediğini gördü.

"Dur, polis!"

layla.com

10

50. Karakol
Bronx, New York.
Cumartesi, 18 Kasım 2006

Dedektif Marina McBain yıllardır Bronx'taki 50. Karakol'a inmemişti.

New York Polis Departmanının karakollarının çoğu gibi, Bronx'taki 50. Bölge Karakolu da tepesinde dalgalanan bir Amerikan bayrağı ve birkaç penceresi olan kutumsu, beyaz bir binaydı. McBain, Satürn'üyle -karakolun arabasını değil kendi arabasını kullanıyordu çünkü teknik olarak mesaisi bitmişti- Broadway'e gidiyordu. Batı 230. Sokak'a girdi. Adını on yıl önce görev sırasında ölen polis memuru Vincent Guidice'den alan Batı 236'dan sola döndü. Bu sokaktan son kez 1999'daki isim değiştirme töreni sırasında geçmişti.

McBain umutsuzca arabasını park edecek bir yer arıyordu. Genelde karakolun dışındaki sokakta bütün arabaları park edecek kadar yer olurdu ama polisler hiçbir zaman arabalarını düzgün park etmezdi. Hem sivil hem resmi araçlar çeşitli açılarla kaldırımın önüne dizilmişti ve hatta bazıları kaldırımdaydı.

Ama McBain sonunda Satürn'ünü bırakabilecek bir yer buldu. Arabayı uzaktan kumandayla kilitledikten sonra karakolun kirli camlı ön kapısından içeri girip metal kenarlıklı merdivenlerden yukarı çıktı ve gıcırdayan ahşap kapılardan resepsiyona ulaştı. Danışma masası gecenin bu saati boştu, bu yüzden McBain masanın yanından geçip sola saptı, görev başında ölen polislerin adlarının yazılı olduğu bir düzine plakanın önünden yürüdü. 50. Karakol'un amblemi-nin yer aldığı büyük beyaz duvarın dibinde, gece vardiyasında çalışan teğmenin oturduğu masa vardı. Adam sıkılmış görünüyordu. Saçları kısa kesilmişti, kaşlarının altında gözleri neredeyse görünmüyordu, silah kemerinin üzerinden göbeği çıkmıştı. Yakasındaki isim kartında 'O'Shaughnessy' yazan teğmen, *Daily Netvs'ün* spor sayfasını okuyordu. McBain masanın altındaki hoparlörlerden gelen sesi duyabiliyordu ama ses anlayamayacağı kadar cızırtılıydı. Telsizin orada olduğunu varsaydı, masaya yaklaştığında tanıdık kodları duydu ve iyice emin oldu.

McBain ayrıca, bilgisayar ekranının üzerindeki Derek Jeter biblosunu farketti. Biblonun monitöre yapışık olma-

dığı belliydi, yani teğmene ait olması ihtimali yüksekti. Vardiya sırası ona geldiğinde bibloyu getiriyor olmalıydı. İsim etiketinin, rozetinin ve yakasına iliştirilmiş altın düğmelerin yanı sıra adamın üzerinde bir de New York Yankees'in beysbol takımının logosunu taşıyan bir iğne vardı. Eğer en kötüsü gerçekleşecek olursa ve O'Shaughnessy'yi arkadaşça yollarla kendine yardım etmeye ikna edemezse, üniforma kurallarına uymadığı için onu ispiyonlamakla tehdit edebilirdi.

Adam başını gazeteden kaldırmadan, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Ne dersin, Yankee'ler Johnson'ı satacak mı?" diye sordu kadın.

Bu söz teğmenin kafasını kaldırmasını sağladı. "Kahrolasıcalar, öyle yapsalar iyi olur." McBain'e baktı. Kadın, adamın bakışlarındaki değişimi izledi. Teğmen ilk olarak kadının koyu tenli yüzünü ve kısa saçlarını gördü. Yüzündeki ilgisiz ifadeden *Siyah, kadın*, diye düşündüğü anlaşılıyordu. Ardından kadının üzerindeki kıyafeti inceledi ve yüzündeki ifadesizlik kaybolup belirsiz bir ilgi oluştu. *Fahişe gibi görünmeyen siyah kadın.* Ardından, bakışları kadının kemerindeki altın sarısı rozete kaydı. Ancak o zaman önündeki gazeteyi bıraktı ve yüzünde gerçekten ilgilendiğini gösteren bir ifade belirdi. Artık karşısındaki siyah bir kadın falan değil kendisiyle aynı kulübün üyesi olan biriydi. "Daha baştan onu almamalıydılar. Onda Yankee aıhu yok. A-Rod'da da yok."

McBain gülümsedi, kayıp kişiler bölümündeki diğer dedektiflerden öğrendiği beysbol bilgilerini hatırlamaya çalıştı. Ne bu sporla ne diğer sporlarla ilgileniyordu ama Yankee'ler, Mets, Knicks, Giants veya Jets üzerine sohbet etmeyi başaramıyorsanız, testosteron yüklü NYPD'de hayatta kalamazdınız. Adamın Rangers'lar veya Devils'larla ilgilenmemesi iyiydi, çünkü McBain hokeyde çizgiyi çekmişti. "Evet ama A-Rod en azından iyi oyuncu. RJ'de iş kaldığını sanmıyorum."

"Bunda haklısın. Ayrıca 2001'den sonra, onun gibi birini takımda tutmamalıydılar."

"2004'ten sonra Johnny Damon'ı tuttular ve o fena gitmiyor."

O'Shaughnessy başını salladı. "Aynı şey değil. Yankee'lerin Damon'la anlaşma yapması, Red Socks hayranlarını kızdırdı ve Red Socks hayranlarını kızdırmak her zaman iyidir."

Eğer öyle diyorsan, diye düşündü McBain. Yankee'lerle ilgili bildiği her şeyi tüketmişti. Yankee-Red Socks düşmanlığına girecek olurlarsa çok zaman kaybederdi ve bu kesinlikle amacına aykırıydı.

Şansına, O'Shaughnessy de sohbeti uzatmadı. Artık iskemlesinde dik oturuyordu. "Senin için ne yapabilirim dedektif?"

"Benim adım McBain, Kayıp Kişiler'de çalışıyorum. Batı 195. Sokak'tan hiç 10-31 çağrısı aldınız mı?" diye sordu. *Devam eden soygun* anlamına gelen kodu kullanmıştı.

O'Shaughnessy'nin yüzünden şaşırdığı anlaşılıyordu. "Sanmıyorum. Hem bunun Kayıp Kişilerle ne ilgisi var?"

Kadın yüzüne bezgin bir ifade yerleştirerek devam etti. "Hiç sorma. Bu işi bitirene kadar patron peşimi bırakmayacak."

"Derdini anlıyorum." O'Shaughnessy, McBain'in kahkaha olduğunu varsaydığı bir ses çıkardı. Adam dolgun eliyle klavyeyi kendine çekti. "Bir bakayım."

Tuşlara vurduktan ve birkaç kere bilgisayarın faresini klikledikten sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Cinayetten beri hiçbir şey yok."

"Tamam," dedi McBain. Düşük ihtimaldi ama emin olmak istemişti.

O sırada telsizin sesi duyuldu. "911 arandı. 195 Batı'da 10-31."

McBain sırıtmamak için kendini zor tuttu. *Çocuklara güvenebileceğimi biliyordum.*

O'Shaughnessy hayranlıkla karışık şaşkınlık dolu bir ifadeyle kadına baktı. "Nereden bildin?"

"Sadece bir tahmindi," dedi McBain. "İzin verirsen buna ben bakmak istiyoaım."

"Önemli değil," dedi O'Shaughnessy. "Bizimkilerden birini oraya yollarım ve..."

İrkilen McBain hemen müdahale etti. "Teğmen, lütfen. Bununla gerçekten benim ilgilenmem gerek. Şefimin gazabından kurtulmamın tek yolu bu."

Teğmen boncuk gibi gözleriyle bir saniye kadını süzdü. "Orada işlenen cinayetle bir ilgisi var mı?"

"Bir bakıma." En azından bu kadarı yalan değildi. "Dediğim gibi, uzun hikaye. Tamamını dinlemek istiyorsan bence hava hoş ama bir 10-31 söz konusu ve..."

O'Shaughnessy 'boşver' dercesine elini salladı. "Tamam, tamam, nasıl istersen. Keyfine bak. Böylece bizimkilere de birkaç aptal üniversiteli genci basmak kalır."

McBain kıkırdadı. Hem Manhattan Koleji hem Mount Saint Vincent, 50. Karakolun bölgesindeydi ve cuma geceleri AYA'larla geçerdi. *Alkollüyken Yapılan Aptallıklar.*

Ardından O'Shaughnessy'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bekle bir dakika, destek kuvvete ihtiyacın olmayacak mı?"

Dişlerini gıcırdatmamak için çaba harcayan McBain hemen karşılık verdi. "Eve giren eğer düşündüğüm kişiyse, inan bana altından kalkabilirim."

"Evet ama ya kalkamazsan? Şefim seni destek kuvvet olmadan yolladığımı duyacak olursa canıma okur."

"Anlıyorum," dedi McBain. O'Shaughnessy'nin hiçbir şeyle uğraşmayı istemeyecek kadar tembel olduğunu ummuştu.

O'Shaughnessy'nin gözleri bir dakika kadar ileri geri kımıldandı. "Bak sana ne diyeceğim," dedi sonunda, "eğer senden haber alamazsam yirmi dakika sonra adamlarımdan birini yollarım."

McBain için uygun bir anlaşmaydı. Şimdi 50. Karakol'un numarasını cep telefonuna kaydedecek kadar öngörülü

davrandığı için kendine minnettardı. "Çok teşekkürler teğmen, bu yaptığına gerçekten minnettarım."

"Sorun değil dedektif," dedi O'Shaughnessy gazeteyi tekrar eline alırken. "Hey, baksana, her yıl sezonluk bilet alıyorum. Eğer boş koltuk olursa haber vermemi ister misin?"

"Elbette," dedi McBain. Teğmenle herhangi bir yere gitmeye niyeti yoktu ama aralarını her ihtimale karşı iyi tutmanın akıllıca olacağını düşünmüştü.

Bu boş vaadin ardından dönüp Satürn'üne ilerledi.

Webb 195'in köşesine ulaşması uzun sürmedi. Yasadışı park edilmiş 1967 model Impala'yı bulmak daha da az zamanını aldı. *Yemin ederim onları öldüreceğim.*

Arabasını Impala'nın yanına çift sıra park etti ve O'Shaughnessy'nin adamlarının galeyana gelip araçları kontrol etmeleri ihtimaline karşı ön tarafta NYPD ambleminin göründüğüne emin oldu.

Bahsi geçen evi bulmak kolaydı çünkü kırmızı tuğladan yapılmamış tek bina oydu. Kapının önüne çekilmiş sarı olay yeri bandı da binayı ele veriyordu. McBain, kasım rüzgarları düşünülecek olursa bandın hala sağlam olmasına şaşırmıştı. Derken evde kimsenin yaşamadığını hatırladı. Herhalde evi satmakla görevli olan emlakçı -adı ve telefonu satılık tabelasında yazıyordu- cinayetin üzerinden bir süre geçmeden evi kimseye göstermemeye karar vermişti.

Arabasının ve Impala'nın yanına geri dönerken demir kapıyla kapatılmış yan yolu gördü. Normalde asma kilidin

takılı olması gereken yerde yeller esiyordu ama kapı hala kapalıydı. Kapıyı itip yola bakınca, evin yan kapısını ve kapının önüne eğilmiş iki gölgeyi gördü. Biri oldukça uzundu ve yoğun bakışlarını, kilidin başına çökmüş kapıyı açmaya çalışan diğerinin üzerine dikmişti.

McBain dokuz milimetrelik silahını çıkarıp güvenlik kilidini açtı. Ayrıca fenerini çıkardı ve kapıyı tekmelerken hem feneri hem silahı gölgelerin üzerine doğrulttu. "Dur, polis!"

Her ikisi de başını kaldırıp kadına baktı. Fenerin ışığında, farların karşısında donup kalan geyik gibiydiler.

Kadın yavaş adımlarla yola girdi. Kısa boylu olan -Dean olmalıydı- ayağa kalkmak için doğaıldu. "*Dur* emrinin neresini anlamadın?" dedi kadın.

Dean hareket etmeyi kesti.

Onlara yeterince yaklaştı ama üzerine atlayamayacakları bir mesafeyi korumaya dikkat etti.

911'i arayan her kimse onu ikna edecek bir gösteri ortaya koyduğuna emin olduktan sonra elindeki silahı yere indirdi. "Çocuklar, siz gerçekten aptalsınız, bunu biliyor muydunuz?"

Sam yanıt verecek oldu. "Polis hanım, açıklayabilirim..."

"Dedektif demen gerek ve sakın tek kelime daha etmeye kalkma Sam çünkü Winchester saçmalıklarına katlanacak durumda değilim."

Her ikisi de ağızlarını açtıkları gibi kapadılar çünkü kadının gerçek adlarını kullanmasına nasıl tepki vermeleri gerektiğinden emin değillerdi.

Çocukların sefaletine son vermeye karar veren kadın gülümsedi. "Evet, kim olduğunuzu biliyorum. Sam ve Dean Winchester, John Winchester'in, yani salak oğullarının aksine ne zaman şehre gelecek olsa beni arayacak kadar akıllı olan adamın oğulları."

"Babamızı tanıyor muydun?" diye sordu Dean. Sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu.

"Evet." Dean'in geçmiş zaman kullanmasından hoşlanmamıştı. "Bana dedikoduların doğru olduğunu söylemeyeceksin değil mi? Baban gerçekten öldü mü?"

İki kardeş birbirine baktığında yüzlerinde beliren ifade, McBain'e bilmesi gereken her şeyi anlattı. Çoğu kayıp vakası cesetle sonuçlanırdı ve kadın acıyla sarsılmış insanların yüzlerinin nasıl göründüğünü biliyordu.

"Kahretsin. Çok üzgünüm çocuklar, bilmiyordum. Bakın, benim adım Marina McBain. 50. Karakol'daki üniformalılardan önce sizi bulduğum için şanslısınız. Biri 911'i arayıp sizi ihbar etti."

"Sen nasıl..." diye söze başladı Sam.

"Bunu sonra konuşuruz. Önce evi kontrol etmek istemez misiniz?"

Yeniden bakıştılar, bu sefer kafaları karışmıştı. "Ben, şey... Evet," dedi Dean.

"Tamam, o zaman kilidin başına geç ve şu kapıyı aç. Benim telefon etmem gerek. Bunu al, herhalde yararı olur." Sam'e feneri uzattı, genç adam da feneri kilide tuttu.

"Teşekkürler," eledi Sam.

"Dert değil."

"Gerçekten polis misin?" diye sordu.

"Hayır, zevk olsun diye rozet takıyorum. Evet, gerçekten polisim. Şimdi çeneni kapa ve şu kilidi aç." Ara sokaktan anacaddeye doğru ilerledi.

"Yoksa ne yaparsın?" dedi Dean ukala ukala. "Benim serseri kıçımı yere mi yapıştırırsın?"[5]

Kadın arkasını döndü. "Öncelikle, beyazlar kesinlikle Will Smith'ten alıntı yapmamalı. İkincisi, gerekirse seni bir güzel pataklayabileceğime emin olabilirsin Diken Kafa."

Dean istemeden elini saçlarına götürürken McBain ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarıp 50. Karakol'u aradı.

"50. Karakol, O'Shaughnessy."

"Teğmen, ben dedektif McBain."

"Her şey yolunda mı dedektif?"

Adamın endişesi içten görünüyordu. "Tahmin ettiğim kişilermiş," dedi McBain. "Sorunu çözdüm, yani kimseyi yollaman gerekmiyor. Çok teşekkürler."

"Sorun değil dedektif. Umarım şefin de yakanı bırakır."

"Ben de öyle umarım," dedi kadın. Elbette aslında görevde falan değildi ve şefi de onun, vardiyası biten diğer bütün iyi dedektifler gibi evinde mışıl mışıl uyuduğunu sanıyordu. "Tekrar teşekkürler."

5 Siyah Giyen Adamlar - Will Smith -"(K)Nock Your Punkass Down'' -NYPD

Dönüp yeniden gençlerin yanına yürüdü. "Tamam. 50. Karakol'dan şimdilik kurtuldum. Eğer 9H'i arayan kişi neler olduğunu öğrenmek isterse sorunun çözüldüğünü söyleyecekler ama kimsenin arayacağını sanmıyorum. Kahrolası vatandaşlar hiçbir işin peşinde koşmaya gerek duymaz."

Kadın kapının yanına geldiği sırada Dean doğruldu ve kapıyı açtı. "Bingo."

McBain'e feneri uzatan Sam "Teşekkürler," dedi.

"Soaın değil. Sanırım bodruma bakmak istiyorsunuz?"

"İyi tahmin." Dean canının sıkıldığını belli eden bir ifadeyle kadına baktı. "Sanırım bizimle gelmek istiyorsun, hı?"

"İstersen beni durdurmayı deneyebilirsin."

"Hanımefendi, senin kim olduğunu bile bilmiyoruz."

McBain tatlı tatlı gülümsedi. "Dur sana bir ipucu vereyim Diken Kafa. Ben 50. Karakol'un polisleriyle aranızda duran kişiyim. Seni yakalayıp yüzünü sistemde arattıktan sonra tutuklanman için çıkarılmış federal arama emrini bulmalarını ve seni hayatının sonuna kadar bir deliğe tıkmalarını istiyorsan, o başka tabii. Söylemen yeter Dean, her an Teğmen O'Shaughnessy'yi arayıp destek kuvvete ihtiyaç duyduğumu haber verebilirim."

İki kardeş birbirine bakıp bir karara vardı. McBain neredeyse telepati kurarak konuştuklarına yemin edebilirdi.

Dean öne doğru eğilip kapıyı işaret etti. "Bayanlar önden."

"Aniden şövalye ruhlu mu oldun?" diye homurdandı McBain.

"Hayır, fener sende."

Bu söz başka bir homurtuyla karşılandı ve McBain içeri girdi.

Hol merdivenlere açılıyordu. Sol tarafta açık bir kapı vardı. McBain feneri tutup boş odayı aydınlattı. Satılığa çıkarılmış bir ev için olağan manzara. Havada ayrıca hafif bir baharat kokusu vardı. Evin son sahibi Midtown'daki şık restoranlardan birinin ahçısıydı ve yeteneklerini evde de konuşturduğu açıktı.

Sağ taraftaysa, olay mahalli olan bodaıma inen merdivenler duruyordu.

Kadın hızla, her adımda gıcırdayan basamakları birer ikişer aşarak merdivenlerden indi. Eski ahşap o kadar gürültü çıkarıyordu ki komşuyla aralarında sokak olduğuna şükretti. Fenerin ışığı odayı aydınlattı. Çamaşır makinesi ve kurutucu, ahşap kirişler, son on yıl içinde döşenmiş ahşap parkeler ve duvarların üçünde inanılmaz çirkin bir duvar kağıdı.

McBain elektrik düğmesini buldu ve açtı. Tavanın ortasındaki zincirin ucunda sallanan kırk watt'lık ampul içeriyi aydınlattı. Ama fenerin ışığı bile ampulünkinden güçlüydü.

Duvar kağıdıyla kaplı olmayan duvar, tuğladan yapılmıştı ve parkelerden yeni olduğu kesindi -aslında bir aylıktı. Okuduğu raporlara göre komşular ve emlakçı, bodrumdan gelen kokudan yakınmaya başladıklarında duvarı yıkmakta güçlük çekmemişlerdi.

Duvara yakından baktı ve evet, tuğlaların arasında büyük bir delik vardı ve çevresi sarı olay yeri bandıyla kuşatılmıştı.

Kadının arkasında duran Sam başını delikten içeri soktu. "Bilmesem, burada bir ceset olduğuna ihtimal vermem."

"Reyes adındaki kurban boğularak ölmüş. Ve içinde birinin olduğunu bilme nedenlerimizden biri, tuğlaların üzerindeki tırnak izleri. Şimdi hepsi laboratuarda."

"Sammy, şuna bak."

McBain arkasını döndüğünde, Dean'in yere çömeldiğini gördü. Sam de yanına çömeldi. Kendi işlerini yaparken oğlanlara saygı göstermesi gerektiğine karar veren McBain olduğu yerde kaldı.

Sam kadına baktı. "Olay yeri raporlarında yerde herhangi bir ot bulunduğundan bahsediliyor muydu?"

"Hatırlayabildiğim kadarıyla hayır. Ama evin sahibi olan kadın bir aşçıydı. Dean başparmağıyla işaretparmağının arasına yeşil bir ot parçası aldı. "Umarım bununla yemek pişirmemiştir. Pelin otu."

McBain omuz silkti. "Pelin otuyla yemek yapabilirsin. Eğer istersen çay bile demleyebilirsin. Yani..."

"Ayrıca ölüleri diriltme ritüellerinde kullanılır," dedi Sam, "bu otun kullanıldığı gibi."

"Burada bir diriltme ritüeli mi yapılmış?" McBain ürperdi. "Kahretsin, buna hazır olduğum söylenemez."

Dean ayağa kalktı. "*Peki* neye hazırsın dedektif? Avcı mısın, polis misin, baş ağrısı mısın, nesin?"

McBain sırıtarak karşılık verdi. "Uçü birden olamaz mıyım? Aslında pek avlanmıyorum. Birkaç yıl önce evsizlerin kanını emen bir vampiri öldürdüm. İtiraf etmem lazım, mutfak bıçağıyla boyun kemiğini kesmek yüzyıllar sürdü. Çoğunlukla gözlerimi açık tutuyorum, şehre gelen avcılara yardım ediyorum ve sıradan insanların hiçbir şey öğrenmemesi için elimden geleni yapıyorum. Aslında polislerden oluşan bir örgütün parçasıyım."

"Dalga mı geçiyorsun?" Dean hiç ikna olmuş görünmedi. "Örgüt mü?"

"Evet, etkilenmene gerek yok Diken Kafa. Şimdilik sadece dört kişiyiz. Ben, Chicago'da Murphy adında bir kadın ve Oregon'da Lao adında bir adam."

"Üç etti," dedi Sam.

McBain gülümsedi. "Dördüncüyü biliyorsunuz. Baltimore'da. Aramızda yeni sayılır ve uzun süre polis olarak kalmayabilir."

Sam'in gözleri kocaman açıldı. "Dedektif Ballard'ı mı kastediyorsun?"

McBain başını salladı.

"Şimdilik kızağa alındı, İçişleri onu araştırıyor ve olayda onun suçu olmadığına karar verseler bile cinayet masasında kalamaz. Yine de ikinizle tanışmasının ardından ona ulaştık ve bize katıldı. Mississippi'de bir üyemiz daha vardı ama Katrina sırasında öldü."

"Haklısın," dedi Dean, "o kadar etkileyici değilmiş."

"Bir süre dördümüz iyi idare ediyorduk," dedi McBain. "Bir buçuk yıl öncesine kadar her şey yolundaydı ama..." Omuz silkti. "Ürkütücü olayların sayısı birden yirmi katına çıktı. Artık olayları örtbas etmek çok zor."

Sam ve Dean yeniden telepatik bakışmalarından birini yaptı. "Niye çoğunuz kadınsınız?" diye sordu Sam.

"Soru-yanıt oyununu sonra oynayabilir miyiz?" diye sordu Dean. Ve bodrumun kalanını kontrol etmeye koyuldu.

Sam özür dilercesine McBain'e baktıktan sonra duvardaki deliği kontrol etmeye başladı.

McBain de tavanı inceledi. Bir şey bulmayı beklemiyordu ama sakıncası olmayacağını düşünmüştü.

"Sorunun yanıtına gelince Sam," dedi örümcek ağlarına bakarken, "yaptığımızın normal polis işi olduğu söylenmez. Sıradan polisler söylediklerinizin tek kelimesine bile inanmaz. Ürkütücü gerçeklerle bağlantılı olayları dinlemeye hazır olanlar, en uçta olanlar. Bu da çoğunlukla kadınlar demektir."

"Ve aranızdaki tek erkek de Asyalıydı," dedi Sam.

McBain başını salladı. "Beni eğiten polis sık sık Asyalı polisin, Yahudi Papa gibi bir şey olduğunu söylerdi. Ender olmasalar da yaygın oldukları söylenemez." Derin bir nefes aldı. "Söylesene, bu nasıl bir diriltme ritüeli? Dediğim gibi, bu benim alanım sayılmaz."

"Aslında diriltme ritüeli falan değil," dedi Dean. "19- yüzyılda bir dolandırıcının insanları kazıklamak için uydurduğu sahte bir ritüel."

"Ama anlaşılan," diye ekledi Sam, "biri gerçek olduğuna inanıyor."

Tavanda hiçbir şey bulamayan McBain çocuklara baktı. "Yani sadece sapıkça bir şey değil. Birinin Edgar Allan Poe'yu diriltmeye çalıştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Öyle görünüyor," dedi Dean. Sam'e döndü. "Bana on dolar borçlusun."

Sam öfkelenmiş göründü. "Ne?"

Pelin otunu işaret eden Dean gülümsedi. "Polisler diriliş otunu kaçırmış. Bana on kağıt borçlusun."

"Avukatımı ara," diye mırıldandı Sam ve McBain'e dönüp büyük ihtimalle ağabeyinin araya girmesini engellemek için hızla konuştu. "Dedektif McBain, sormamın sakıncası yoksa, burada olacağımızı nereden bildin?"

"50. Karakol'u kontrol edene kadar kesin bir şey bilmiyordum. Bu ev onların bölgesinde. Her neyse, sizinle ilgili çağrı ben karakola vardıktan hemen sonra geldi."

"Evet ama buraya bakacağımızı nereden bildin?"

Dean, McBain'in ev yapımı bir EMA ölçer olduğunu sonradan anladığı komik görünüşlü bir alete bakıyordu. "Bunu ben de merak ediyorum," dedi Dean.

"Baştan beri gözüm Poe olayının üzerinde. Tuğla duvar olayı, *Amontillado'nun Fıçısı* diye bağırıyor. İşin arkasında bir ritiıel saçmalığının olacağını tahmin ettim ve birkaç avcının gelebileceğini düşündüm. Orangutan olayı olduğunda artık birilerinin geleceğine emindim. Şimdilik kim-

se parçalan birleştirmedi çünkü iki cinayet farklı karakolların bölgesinde ve polislerin okumuş insanlar oldukları söylenemez. Demek istediğim, herkes *Amontilladöyu* bilir ama *Morgue Sokağı Cinayeti*, İngilizce dersinde okutulmaz ve polisler İngilizce dersinde öğrendiklerini bile hatırlamaz." Gülümsedi. "Derken, 52. Karakol, Bronx Hayvanat Bahçesi'nin güvenliğinden, National Geographic'ten geldiklerini söyleyen ama ikna edici olmayan, biri uzun boylu, diğeri kısa, iki kişinin hayvanat bahçesine uğradığı yönünde bir telefon aldı."

Oğlanlar yine birbiriyle bakıştığında, kadın bu defa onların suçlu göründüğünü farketti.

"Çift olarak çalışan çok az avcı var ve bildiklerimden hiçbiri bu tarife uymuyordu. Ben de siz olduğunuzu anladım. Ama gelip görene kadar emin değildim."

"Sıradan soyguncular çıksaydı ne yapacaktın?" diye sordu Sam.

McBain omuz silkti. "Onları yakalardım. Zaten yirmi dakika içinde benden haber gelmezse 50. Karakol destek kuvvet yollayacaktı. İnanın bana, on yıl uğraştıktan sonra arkamı kollamak konusunda gerçekten iyiyim. Anlıyorsunuz ya, siz kentten çekip gidince benim kalıp ortalığı temizlemem gerekecek."

Dean, EMA ölçeri kaldırdı. "Hiçbir şey yok. Tamam, işimiz bitti. Burada bulunacak başka bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Bunun bir ritüelin parçası olduğunu düşünüyorsanız," dedi McBain, "daha fazlasının olduğunu varsayıyorum. O zaman sonraki olay da pazartesi gerçekleşecek."

Kardeşler yine bakıştı. "Eh, evet," dedi Sam.

"Ayın evrelerini takip ederim, meslek gereği."

Sam hızla Percival Samuels denen ucubenin ritüelinin detaylarını açıkladı. "Sonraki cinayet ya Webster Caddesi'nde ya da Fordham Yolu ve Martin Luther King Jr. Bulvarı'nın kesiştiği yerde işlenecek."

McBain burnunu kaşıdı. "Evet. Tamam. Size yardım edeceğim. Siz ikiniz hangisine gitmezseniz, diğerini ben alabilirim." Dean'in suratının asıldığını gördü. "Bir sorun mu var Diken Kafa?"

"Aslında birkaç sorunum var. Öncelikle, lütfen bana Diken Kafa demeyi kes."

Sam gülümsemeden edemedi.

"İkincisi, gizlice iblislerle savaşan polis hikayesine de, babamı tanıdığına da inandığıma emin değilim."

Doğruyu söylemek gerekirse, McBain ikisini de bekliyordu. Dean'in lakaptan hoşlanmamasını ve kardeşlerin babalarını tanıdığından şüphelenmelerini. John Winchester'la pek çok kez karşılaşmış olduğu için oğullarına kendisinden bahsetmeyi ihmal etmiş olması kadını şaşırtmamıştı. John paylaşmak konusunda iyi değildi. Ayrıca Sam ve Dean'in avlarıyla ilgili dedikoduları duymuştu ve çocuklar fazla hata yapmasalar da yaptıkları birkaç hata, John'un çocukların-

dan beklenecek hatalar değildi. Elbette babaları onlardan bir şeyler saklamıyorsa.

"John Winchester," dedi, "beyaz, erkek, yaklaşık elli üç yaşında, bir seksen, koyu renk saçlı, kahverengi gözlü, arada bir sakal bırakıyor, eski denizci, eşi Mary vefat etmiş, iki oğlu var. Sam ve Dean. New York'a üç kere geldi. İlki, Brighton Sahilindeki golem'i avlamak için, ikincisi metrodaki av..."

Sam'in ağzı açık kaldı. "Hayalet vatman mı?"

McBain sırıttı. "Öyle sayılır. Büyük ihtimalle o delice efsanenin kaynağı bu hayaletti."

"Üçüncüsü neydi?" diye sordu Dean.

"Yemin ederim bir ejderha öldürdü. Her şey Çin Mahallesi'nde oldu. Şu kadarını söyleyeyim, gerçekten delirtici bir vakaydı."

Sam'in ağzı daha da açıldı. "Babam ejderha mı öldürdü?"

McBain omuz silkti. "Küçük bir ejderhaydı."

Dean hala mesafeli tavrını koruyordu. "Ve sen ona yardım mı ettin?"

"Denedim. Çoğunlukla bana bağırıp küfretti. Bir bakıma, şimdi senin yaptığın gibi. Ve bana yolundan çekilmemi söyledi."

"Çekildin mi?" diye sordu Dean.

"İlk seferinde hayır. Birbirimizi neredeyse vuracakken bir tür anlaşma yaptık. O, şehre geldiğinde bana ne yapacağını haber veriyordu, ben de ona bildiklerimi anlatıp uzaktan göz kulak oluyordum."

Sonunda Dean pes etti. "Evet, babama benziyor."

"Dedektif, gitmemiz gerek," dedi Sam nazikçe.

McBain ceketinin cebine uzanıp iki kartvizit çıkardı. "İşte," dedikten sonra iki kardeşe birer kart verdi. "Cep telefonum orada yazıyor. Bana ihtiyacınız olursa onu kullanın. Eğer merkezi ararsanız kaydı tutulur. Cep telefonu benim şahsi malım. Bu yüzden daha güvenli."

"Teşekkürler," dedi Sam ve kartı cebine koydu.

Üçü merdivenlerden yukarı çıktı, McBain ışığı kapadı ve sokağa vardıklarında da Dean kapıyı kapayıp kilitledi.

Yolun girişindeki demir kapının üzerine asma kilidi taktıktan sonra arabalarının başına geçtiler. "Siz ikiniz, dinleyin, çok dikkatli olun," dedi McBain. "Bu sefer arkanızı kollamayı başardım ama bundan sonrası kolay olmayacak. Özellikle suç işlemeye devam ederseniz."

"Polisleri halledebiliriz," dedi savunmaya geçen Dean.

"Burada şeriften bahsetmiyoruz Diken Kafa. NYPD'den bahsediyoruz. Ve sen cinayetten aranıyorsun. Hakkında federal arama emri var. Siz avcıların sınırda bir hayat sürmekten hoşlandığınızı biliyorum ama şu anda düşmek üzeresiniz, beni anlıyor musunuz? Beni tanımıyorsunuz, bana güvenmiyorsunuz, benden hoşlanmıyorsunuz ama şu anda bana ihtiyacınız var. Bu yüzden aptalca bir şey yapmayın ve hepimiz bu işten sağ çıkalım."

İki kardeşin yanıt vermesini beklemeden Satürn'üne döndü, arabayı çalıştırdı ve Kingsbridge Caddesi'ne doğru

yola çıktı. Triboro üzerinden Queens'teki dairesine dönecek ve ertesi gün vardiyası başlamadan önce iki saat uyku çekecekti. Şimdilik çarşamba-pazar rotasyonunda olduğundan, en azından pazartesi günü Winchester'lara yardım edebilecekti. *Eğer şansımız yaver giderse, bir zavallıyı öldürülmekten kurtarabiliriz.*

laylaoom

11

Afiri'nin Evi
Bronx, New York
Cumartesi, 18 Kasım 2006

Dean ilk uyanan kişi olmaya alışık değildi, özellikle de öğlen uyandığı zamanlarda. Ama Manfred'in kapısı kapalıydı ve kapalı kapının ardından bile horlaması duyuluyordu. Diğer misafir odasına baktığında, Sam'in de hala derin bir uykuda olduğunu gördü.

Kardeşinin, salyaları yastığa akarkenki halinin fotoğrafını çekmek için duraksayan Dean, ardından duş aldı, alt kata indi ve kirli çamaşırları çamaşır makinesine attıktan sonra kanepeye uzanıp Sam'in bilgisayarını açtı. Poe hayranının hazırladığı internet sitesine bakmak istiyordu.

Geri kalan pek çok şeyin yanı sıra *Arthur Gordon Pym,* Poe'nun hikayelerini de internet sitesinin arşivine koymuştu. Dean, Manfred'in enfes kahvesini yudumlarken hikayeleri okumaya başladı. Kahve aynı zamanda Dean'e Manfred'den neden hoşlandığını da hatırlatmıştı. Okumayı yaparken fonda çalması için pikaba koyduğu albüm için de aynısı geçerliydi. (Rush'ın aynı adlı albümünü dinliyordu.) Bu iki faktör, Scottso'nun tadını genç adamın zihninden silmeye yetti.

Sam üzerinde sadece pantolonuyla yalpalayarak alt kata indiği sırada, Dean çılgın bilimadamı sesini taklit ederek kardeşine bağırdı. "Sana söylüyorum, o canlı!"

"Evet, evet," diye mırıldandı Sam ve doğaldan mutfağa gitti.

Sırıtan Dean yeniden bilgisayara baktı, üçüncü kez aynı paragrafı okumayı denedi ve sonunda pes etti. Oturma odasına döndüğünde, Sam elinde, üzerinde Dilbert karakterinin resmi olan bir fincan vardı. "Bana bu *Morgue Sokağı* hikayesinin ilk dedektiflik hikayesi olduğunu söylemiştin, yanılıyor muyum?"

"Evet, neden?" dedi Sam koltuğa otururken.

"Sana şu kadarını söyleyeyim; bu, hayatımda okuduğum en kötü hikaye. Demek istediğim diğer hikayeler o kadar kötü değil. *Geveze Yürek'i* okumaya başlar başlamaz Illinois'teki uyduruk Katolik okulunda yaptığımız İngilizce dersini hatırladım. Ama bu *Morgue Sokağı..."* Cümlesini tamamlamadı.

Sam kahvesinden bir yudum alırken omuz silkti. "Ne söyleyebilirim Dean, o zamanlar devrim niteliği taşıyordu. Ve eğer o hikaye olmasaydı, bugün CSI olmazdı."

"Bir şey kaybetmiş olmazdık," dedi Dean. "Perşembe geceleri izlenecek daha iyi şeyler var."[6]

"Açılış kısmından sonra hikaye iyiye gidiyor," dedi Sam.

Dean sonunu okumamış olsa da kardeşine hak verdi çünkü herhangi bir şeyin, bu hikayenin açılış kısmından kötü olabilmesine imkan yoktu. Hikayenin girişi o kadar kötüydü ki hiçbir şey onunla yarışamazdı. Sayfalar dolusu hiçbir şey. Cinayetler neredeydi? Dedektiflik neredeydi? Kahrolası orangutan neredeydi?

Sam kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Dedektif McBain'i nasıl buldun?" diye sordu.

Bilgisayarı kenara bırakan Dean derin bir soluk aldı. "Babamın bize ondan bahsetmediğine inanamıyorum."

"Gerçekten mi? Oysa ben babamın bize ondan bahsetmemiş olmasına inanmakta hiç güçlük çekmiyorum. Bize yol kenarındaki bardan bahsetmedi. Ellen'dan, Jo'dan ya da Ellen'ın kocasından bahsetmedi. Elkins'ten ve..."

Dean teslim olurcasına elini kaldırdı. "Tamam, tamam." Başını salladı ve oldukça soğumuş olan kahvesinin son yudumlarını bitirdi. "Aslında onu uzun uzadıya düşündüm," dedi. "Sanırım ona güvenebiliriz."

6 "Supernatural" dizisi, ABD'de perşembeleri oynuyor.

Sam'in gözleri alt kata indiğinden beri yarı kapalıydı ama bu sözü duyar duymaz açıldı. "Gerçekten mi? Sana katılmadığımdan değil ama böyle düşünmene şaşırdım."

Dean omuz silkti. "Polisleri bilirim. Ahbap, sen ve ben - ama özellikle ben- yüzyılın avıyız. Herhangi bir polis şimdi bizi yakalamak için sağ kolunu verir. Dün gece bizi avcuna düşürmüştü. Rahatlıkla ikimizi de hapse atabilirdi. Haberlere çıkar, terfi eder, nereye atanmak isterse oraya atanırdı. Ama yapmadı. Hiçbir sıradan polis bizi bırakmazdı."

"Sıradışı koşullar söz konusu olmadığı sürece."

"Kesinlikle." Dean ayağa kalktı. "Ben kahve almaya gidiyorum."

Sam koltuktan kalkıp ağabeyinin peşinden gitti. "Biliyor musun, son zamanlarda babamı düşünüyorum. Dün gece bu yüzden çok geç uyudum ve dürüst olmak gerekirse buraya geldiğimizden beri yatakta debelenip duruyorum." *Kahretsin kahretsin kahretsin,* diye düşündü Dean mutfağa girerken. Şu anda yapmak istediği son şey, Sam'le babalan üzerine konuşmaktı. Henüz Sammy'yle bunları konuşmaya hazır değildi.

Kahve makinesine yaklaşan Dean, Sam'in makinede çok az kahve bıraktığını gördü. Makinenin kahve haznesini çıkardı, dibinde kalanları döktü ve kardeşine bağırdı. "Ahbap! Hiç mi kahve görgün yok? Bitiren yenisini hazırlar."

Sam, Dean ona tokat atmış gibi irkildi. "Bitirmedim, içinde biraz kalmıştı."

Dean öfkeli bakışlarını Sam'in üzerine dikti. "Dalga geçiyor olmalısın."

"Her neyse," dedi Sam, Dean kalanları lavaboya dökerken. "Bobby'nin evinde Meg'i tuzağa düşürdüğümüz zamanı düşünüyordum."

Sam'in bununla nereye varmak istediğinden emin olamayan Dean, su kabını çalkalarken homurdandı.

"Bobby'nin, Meg'in iblis tarafından ele geçirilmiş bir insan olduğunu söylediği zamanı hatırlıyor musun?"

Dean kahve sürahisini soğuk suyla doldururken başını salladı. Öncesinde Meg'in sadece bir iblis olduğunu düşünüyorlardı. Hoş bir sarışın formunda bir iblis.

Elindeki kahve fincanını sıkı sıkı tutan Sam konuşmayı sürdürdü. "Bize bunu söylerken Bobby'nin yüzünde beliren ifadeyi asla unutmayacağım. *Aradaki farkı göremiyor musunuz? demişti.* Karşımızdakinin ele geçirilmiş bir insan olduğunu gösteren işaretleri göremediğimize inanamıyordu."

"Tüm bunların babamla ne ilgisi var?" diye sordu Dean kahve makinesine suyu boşaltırken. Aslında yanıtı tahmin ediyordu.

"Babam bize bunu anlamayı öğretebilirdi ama öğretmedi. Diğer avcılardan bahsetmedi. Ellen'ın barını anlatmadı. Ve biz bir tanesiyle karşılaşana kadar vampirlerden bahsetmedi. Mezarlık tozundan da bahsetmedi. Evet, bize temelde ihtiyaç duyacağımız şeyleri anlattı, nasıl savaşacağımızı ve kendimizi nasıl savunacağımızı gösterdi ama hepsi bu.

Bildiğim büyülerin çoğunu kendi başıma öğrendim. Ve onca kavgaya rağmen bence babam Stanford'da olduğum için memnundu."

Dean buzdolabının başına geçmişti ama bu kelimeleri duyar duymaz olduğu yerde donup kaldı. "Ne?"

"Stanford'a elini kolunu sallayarak giremezsin Dean. Ya da başka bir üniversiteye. Tonlarca form doldurmak gerekir ve çoğunu, özellikle de finansal olanları, yasal vasinin ya da aileden birinin imzalaması gerekir."

Bunu duyan Dean şok geçirdi. "Babamın tüm o belgeleri imzaladığını mı söylüyorsun?"

"Başlangıçta, evet. Yakınıp durdu ama her şeyi imzaladı."

Dean kahve tanelerini filtreye koyarken o zamanlar yapılan tatsız tartışmaları hatırlayarak ürperdi. Babaları, Sam'i aileyi terketmekle, Sam de babasını sürekli çekip gitmek ve hayatını mahvetmekle suçlamıştı. Bu arada Dean umutsuzca her ikisini sakinleştirmeye ve birbirlerine bağırmayı bırakıp birbirleriyle konuşmalarını sağlamaya çalışıyordu. Şimdi babasının süreci kolaylaştırdığını öğrenmek...

"Belki," dedi Dean yavaşça, "babam gerçek olduğunu düşünmedi. Yani formları doldurmuş, senin huyuna gitmiştir ama gerçekten gideceğini söylediğinde..."

Sam boynunu büktü. "Sanırım bu söylediğin mümkün. Yine de doldurulması gereken bir sürü evrak ve yapılması gereken bir sürü iş vardı. Sadece huyuma gitmek için bun-

ları yaptığını düşünmek garip. Dürüst olmak gerekirse, onları imzalamayarak bütün üniversite kariyerimi daha baştan bitirebilirdi."

Bu anlatılanlar Dean'e anlamlı gelmiyordu. "Demek istediğin, babamın her yıl o evrakları doldurduğu mu?"

"Şey..." Sam tereddüt etti.

Dean kardeşinin yüzündeki ifadeyi iyi tanıyordu. Bir şeyler sakladığı belliydi. "Ne yaptın Sammy?"

Uzun bir duraksama oldu. Kahve makinesindeki su kaynamaya ve filtreden geçip cam sürahiye dökülmeye başladı.

"Ben..." Sam kalan kahvesinden bir yudum daha aldı. "Kendimi bağımsız ilan ettirdim."

"Efendim?"

"Yanınızdan ayrıldığımda babam bana küsmüştü. Bu yüzden ikinci yıl için gerekli evrakları ona doldurtamazdım ve imzasını taklit edecek kadar iyi bir sahtekar değilim. Evraklar doldurulmazsa bursumu kaybedebilirdim. Ben de babamın kayıp olduğuna ve bulunamadığına dair bir dizi evrak sundum. Ki insanları buna inandırmak çok kolaydı çünkü babam gerçekten ortada yoktu. Onlar da beni kendi sorumluluğuma verdiler. Formları kendi kendime doldurabilecektim."

"Yani babamı babalıktan mı attın?"

Sam ağzını açtı, kapadı. "Önce o beni evlatlıktan attı," dedi nihayet.

Dean'in içi öfkeyle doldu ama neredeyse hemen küle dönüştü. *Ölürken başıma sardığı onca saçmalıktan sonra kahrolası herifi savunmayacağım.*

Zaten her şey geride kalmıştı. Şimdi Sam'le babaları üzerine tartışmak hiçbir işe yaramazdı.

"Her neyse," dedi ters ters, "bütün bunların babamın bize McBain'i anlatmamasıyla ne ilgisi var?"

"Hava trafiğinde çalışan adamı, Jerry'yi hatırlıyor musun?"

Dean başını salladı. O ve babası, Jerry Panowski'yi bir hayaletten kurtarmışlardı ve daha sonra başka bir hayalet, uçakları düşürmeye başladığında, Jerry ona ve Sam'e haber vermişti. Dean, Jerry'nin konuyla ne ilgisi olduğunu anlamadı. "Ona ne olmuş?"

"Babamın Stanford'da olmamla çok gurur duyduğunu söylemişti. Ona inanmamıştım ama şimdi anlamaya başlıyorum."

Dean, Sam'in ne söylemeye çalıştığını kesinlikle anlamıyordu. Pes etmişçesine ellerini kaldırdı. "Neyi anlıyorsun?"

"Bizi eğittiği zamanlarda bile aslında bizi korumaya çalışıyordu. Stanford'a gittiğim için bana bağırdı ama benimle gurur duyuyordu. Oraya girmeme yardım etti. Bize öğrettiği her şeye karşın kendi başımıza çözmemiz gereken en az elli şey vardı. Kahretsin Dean, bir yıl önce ortadan kaybolmasının yegane nedeni bizi iblisten korumaktı ve onunla gitmemize ancak kafasına tuğladan bir duvar düşürdüğümüzde izin verdi."

Dean kendini Manfred'in lavabosuna gözlerini dikmiş, kahve makinesinden gelen kaynayan su sesini dinlerken buldu.

Sessizlik dolu birkaç saniyenin ardından Sam zorlayıcı bir sesle "Dean?" dedi.

Sonunda Dean arkasına dönüp kardeşine baktı. Babası kaybolduğunda aramaya gelen, ne pahasına olursa olsun koruması söylenen ve koruyamazsa öldürmesi gereken kardeşi...

"Biliyor musun ne düşünüyorum?" dedi Dean çok ama çok yumuşak bir sesle. "Bence babamın kötülükle savaşma ihtiyacı, seni ve beni güvende tutma ihtiyacıyla savaş içindeydi daima ve bence bu savaşı kazanamadı ve bence onu bu savaş öldürdü." Sam ve Dean bir süre öylece birbirine baktı.

Üst kattan Manfred'in sesi duyuldu. "Çocuklar, uyanık mısınız?"

İki kardeş aynı anda "Buradayız!" diye bağırdı. Kendine engel olamayan Dean'in yüzünde garip bir sırıtış belirdi. Sam de ağabeyine aynı şekilde karşılık verdi.

Manfred'in üzerinde eşofman altı ve solmuş bir tişört vardı. Yalınayak mutfağa girdi. "Siz iyi misiniz çocuklar?"

"Evet," dedi Dean, "sabah kavgamızı ediyorduk ama bitti. Ah, bir de çamaşır yıkıyorum, sakıncası yok değil mi?"

"Sorun değil çocuklar. Mi casa es su casa."[7]

7 Benim evim sizin eviniz.

"Teşekkürler."

"Şimdi, normalde cumartesi sabahı bu kadar erken uyanmam ama siz çocukların bilmeniz gerekebilecek bir şey hatırladım." Dolabın yanına yürüyüp üzerinde çarpılmış bir surat resmi ve altında HUYSUZ yazısı olan bir fincan aldı. "Aldo'nun bir süre önce, tam bir 'rycher hayranı olan bir sevgilisi vardı."

Sam irkildi. Dean gözlerini devirdi. "Queensryche hayranı olduğunu kastediyor. *Atılgan*'ın birinci subayının değil."

Sam karşılık veremeden Manfred devam etti. "Adı Roxy gibi bir şeydi sanırım."

"Sarışın mıydı?" diye sordu Dean.

Manfred kahvesini yudumladıktan sonra dökülmüş dişleriyle sırıttı. "Aldo yalnızca sarışınlarla çıkar. Neyse, şimdi üst kata gidip kendime internetten porno indireceğim. Sonra konuşuruz çocuklar."

Dean gözlerini kırpıştırdı. "Ah, hayır," dedi Manfred çıktıktan sonra.

"Ne oldu?" diye sordu Sam.

"Roxy hakkında Aldo'yla konuşmalıyız. Yani, Otopark Arkada'ya geri dönmemiz gerekecek."

Sam sırıttı. "Kahraman olmak zor iş, değil mi Dean?"

"Git başımdan."

12

Otopark Arkada
Larchnıonth, New York
Cumartesi, 18 Kasım 2006

Dean'in Otopark Arkada'ya yaptığı ikinci ziyaret, ilkinden iki nedenle daha iyiydi: Janine'den hiçbir iz yoktu ve Jennifer barda çalışıyordu. Daha da iyisi Jennifer dar kot pantolon yerine deriden bir pantolon giymişti.

"Şuraya bakın," dedi Jennifer, Sam'le Dean bara yaklaştıklarında, "kimler gelmiş?"

Manfred'in eşyalarını 4x4'ten indirmesine yardım ettikten hemen sonra içeri girmişlerdi.

"Neden bize bir masa kapmıyorsun Sam?" diye sordu Dean kardeşine bakmadan.

Sam gülümsedi. "Bir sürü boş masa var Dean, ben olsam endişelenmezdim. Ayrıca içkileri taşımana yardım edebileceğimi düşündüm."

Bu sefer Dean, Sam'e baktı. "Sanırım iki birayı taşıyabilirim. Eğer bize bir masa bulmazsan, birini kafana dökeceğimden bahsetmiyoaım bile."

Sam başka tek kelime etmeden ama yüzünde can sıkıcı bir gülümsemeyle barın uzak tarafındaki masalara doğru ilerledi.

Jennifer bir kaşını kaldırdı. "Ne var Dean, şahitlerin önünde senden yaşlı kadınlara asılmaktan hoşlanmıyor musun?"

"Öncelikle yaşlı bir kadın olduğun mavalını yutmuyorum. Dün gece şu *dolabındaki yiyecek* lafını duydum tabii ama tüm bunlar saçmalık ve sen aslında yirmi dört yaşındasın. Bence o kadar fazla serseri burada sana asılıyor ki onları kaçırmak için bekar bir anneymiş gibi davranıyorsun. Oysa aslında yirmilerinde seksi bir bebeksin."

O konuşurken Jennifer, Brooklyn'ini bardağa doldurmaya başlamıştı bile. "Anlaşılan bu konuyu çok düşünmüşsün."

"Evet, düşündüm." Aslında bunu birkaç saniye önce düşünmüştü. Öncesinde, gizlice evlere girmek, polislerle tanışmak, uyumak, babasının psikoanalizini yapmak ve Arthur Gordon Pym'le ilgili bilgi edinmeye çalışmakla meşguldü. Ne yazık ki şehir kayıtlarında bu isme sahip birini bulamamışlardı. Adamın internet sitesinde isim değişikliği yap-

tığı yazıyordu ama anlaşılan bu değişikliği yasal olarak yapmamıştı ve asıl adıyla ilgili en ufak bir bilgi yoktu.

Dean'in içkisini bardaki peçetenin üzerine koyan Jennifer, "Seni hayalkırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama hepsi doğru," dedi. "Bu öğleden sonra Billy'yi gerçekten futbol antrenmanına götürdüm. Onu forvet olarak oynatacaklarmış."

"Onun adına sevindim." Dean forvetin ne olduğunu bilmiyordu ama kötü bir şey olmadığını varsaymıştı.

"Sam ne içecek?"

"Bay Geveze için light bir Bud istiyorum."

"Hey," dedi Jennifer, "neden Bud Light'a karşısın?"

"Karşı değilim," dedi Dean, "ama ben bira içmekten hoşlanıyorum."

Bu söz kızı gülümsetti. Bud Light doldurduğu bardağı bara bıraktı. "Seni yeniden gördüğüme şaşırdım. Scottso'da bir gece daha geçirmektense cehennemde yanmayı tercih edeceğini sanıyordum."

"Buraya seni görmeye geldiğimi söylesem ne dersin?"

"Yüzüme baka baka yalan söylediğini söylerim."

Dean sırıttı. "Ve haklı olursun. Aldo'yla konuşmam gereken bir şey var. Seni görmek de kısa günün karı."

"Aldo'yla ne konuşman gerekiyor?"

"Eski bir kız arkadaşını soracağım."

Jennifer burnunu çekti. "Hangisini?"

"Roxy adında, sarışın bir kızı."

Yine homurtuyla karışık burun çekiş. "Roxy Carmichael mı? Kız olduğu söylenemez, benden bile yaşlıydı."

Cümlenin fiili Dean'in dikkatini çekti. "Yaşlı mıydı?"

"Şey, sanırım hala öyle. Birkaç yıl önce Aldo'dan ayrıldı ve onu o zamandan beri görmedim. Çok kötü, çünkü iyi bir çift oldukları söylenebilirdi. İkisi de içki ya da sigara kullanmazdı. Hayır, bekle, barlarda sigara içmek yasaklandığında, sigara içmek için onunla dışarı çıktığımızı hatırlıyoaım."

Yasaların eyaletten eyalete değiştiğini bilen Dean, "Ne zamandı?" diye sordu.

Jennifer omuz silkti. "Birkaç yıl önce. Ayrılmalarından hemen önce. Daima zencefilli çay içerdi."

Dean başka bir şey söyleyemeden diğer barmen -Harry değil, onun yarı yaşında ve ondan iki kat iri olan başka bir adam- kıza seslendi. "Hey, Jenny, kıçını kımıldat, burada ölüyorum."

"Özür dilerim," dedi Dean. "Ne kadar?"

"Sonra hesaplaşırız." Jennifer yeniden gülümsedi ama bu defaki, her zamanki sahte gülümsemesi değildi. Bu gülümseme daha nazikti.

İçi çok hoş, sıcak bir duyguyla dolan Dean, elinde iki birayla masaya yürüdü.

Scottso, açılış şarkıları *Smoke on The Water'm* ikinci dizesine ulaştığında, bu güzel his tamamen kayboldu. Dean hemen o anda kendisiyle alay etmesine fırsat tanımadan Sam'e zil sesini nasıl değiştireceğini sormanın bir yolunu

bulur bulmaz, telefonunun zil sesini değiştireceğine yemin etti.

Konserin ilk kısmı bittiğinde üç kere bara gidip gelmiş, üç seferde de diğer barmen bağırana kadar Jennifer'la sohbet etmişti. İçinde iyi bir his vardı. Ama halletmeleri gereken işi unutmuş değildi. O, Aldo'ya doğaı ilerlerken Aldo da tuvalete doğru ilerledi. Dean buna memnundu çünkü o kadar biranın ardından kendi mesanesi de patlamak üzereydi.

Erkekler tuvaletinde sadece iki pisuvar olduğundan ve müzik daha yeni bittiğinden, tuvaletin önünde sıra vardı. Aldo'nun arkasına geçti. "Kahretsin, sadece kadınlar tuvaletinde sıra olduğunu sanırdım."

"Ha ha ha!" dedi Aldo. "Güzel espriydi Sam."

"Ben Dean'im."

"Ben de öyle dedim Dean. Sizi yeniden burada görmek hoş çocuklar."

"Teşekkürler. Bu gece gerçekten çok iyiydin. *Sunshine of Your Love'da* döktürdün."

"Eric Clapton'a boşuna Gitar Tanrısı demiyorlar," dedi Aldo.

"Hey, baksana Aldo, Manfred bana bir zamanlar Roxy adında bir kızla çıktığından bahsetti."

Aldo irkildi. "Eee, evet."

"Manfred kızın 'rycher hayranı olduğunu söyledi. Ben de 'rycher hayranı Roxy adında sarışın bir kız tanıyorum ve aynı kız olup olmadığını merak ettim."

"Sanırım olabilir," dedi Aldo omuz silkerek. "Benimkinin adı Roxanne Carmichael'dı." İşemekte olan iki adam sifonu çekip çıktığında, Dean ve Aldo onların yerini aldı.

Dean pantolonunun fermuarını açtı ve saniyeler sonra üzerinden büyük bir yük kalktığını hissetti. Yükün tam olarak *üzerinden* kalktığı söylenemezdi ama iki saniye öncesine kıyasla kendini üç kilo hafiflemiş hissediyordu.

"Bira hakkında ne söylendiğini bilirsin. Ne kadar iyiyse, o kadar çabuk çıkarmış."

"Sanınm," dedi Aldo. "Adsız Alkoliklerde üçüncü yıl pastamı daha yeni kestik. Aslında Roxy'yle orada tanışmıştık."

"Hey, özür dilerim," dedi Dean hemen.

"Önemli değil Sam."

"Ben Dean'im."

"Ben de öyle dedim Dean. Eğer içki içiyor olsaydım iki saniye bile gitar çalamazdım, ne demek istediğimi anlıyor musun? Her neyse Roxy'ye gelince... Çıktığım fıstıklardan biriydi işte. Bir gün ortadan kayboldu, adres falan bırakmadı. Hemen öncesinde büyük bir kavga etmiştik, ben de umursamadım, anlıyor musun?"

Dean gülümsememeyi başardı. "Kavga Manfred'in evinde olmadı, haksız mıyım?"

"Olmadı." Aldo fermuarını çekti. "Baksana, neden soruyorsun?"

Fazla ileri gittiğini anlayan Dean geri çekildi. "Önemli bir şey değil, aynı kız olabileceğini düşünmüştüm." Fermuarını

çekti ve dirseğiyle sifon kolunu ittirdi. "Aslında geçici ilişkiler taraftarı bir kızdı, anlıyor musun?"

Aldo bir şey hatırlamış gibi gülümsedi. "Evet..." Anıyı kafasından attı. "Her neyse, onu yaklaşık iki yıldır görmedim."

"Evet, tamam."

Bu sözün ardından Aldo elini yıkamak için lavabonun başına gitti. Dean çıkışa yöneldi. İçinden *Bingo,* diye bağırıyordu.

Başka biri, Dean'in o anda adını hatırlayamadığı basçı, "Ellerini yıkamayacak mısın?" diye seslendi.

"Babam bir deniz komandosuydu," dedi Dean. Basçının ifadesiz yüzü, arada bir bağlantı kurmayı başaramadığını gösteriyordu. Gerçi bu adamda kestirmek zordu, yüzünde hep aynı ifadesiz ifade vardı. Bu yüzden Dean espriyi açıkladı: "Babamın şöyle bir hikayesi vardı. Bir deniz komandosu ve donanmadan bir subay birlikte tuvalete girer. İkisi de tuvaletini yapar ve sonra donanma subayı lavabonun başına gider. Komando kapıya yönelir. Subay arkasından seslenir. *Donanmada bize işedikten sonra elimizi yıkamamız öğretildi.* Ve komando karşılık verir. *Öyle mi? Bize de elimize işememeyi öğrettiler."*

Basçının yüzünde yarım yamalak bir gülümseme belirdi. "Komikmiş." Ardından sahneye yürüdü.

Dean, Sam'in adını hatırlayamadığı bateristle ve Manfred'le sohbet etmekte olduğu masaya döndü. Sam'in önünde hala bira vardı. Bu sefer cin tonik ısmarlamayı deneme-

nıişti. Manfred ve bateristse kalın tabanlı bardaklardan şeffaf görünüşlü bir içki içiyordu. Dean içkinin sıradan bir votka ya da iyi tekila olduğunu varsaydı.

Baterist başını sallayıp ıslık çalıyordu. "Adamım, kız tam bir sürtüktü. Seksi bir sürtük ama tam bir sürtük. İşte açıkça söylüyoRim."

"Neden bahsediyoruz?" diye sordu Dean, Sam'in yanındaki iskemleye geçerken. Zaten masanın çevresindeki tek boş yer orasıydı.

"Size anlattığım Roxy adlı kızdan bahsediyorduk," dedi Manfred. "Aldo'nun eski sevgilisi."

"Evet," dedi Sam. "Tommy de onu anlatıyordu."

Baterist Tommy içkisinin bir kısmını boğazından aşağı yuvarladı. "Ona ne olduğunu bilmeyi isterdim. Çünkü Aldo'nun sevgilisi olmasaydı kesin onunla yatardım, bunu buraya yazıyorum."

Bu söz Dean'in ilgisini çekmişti. "Ona ne oldu?"

"Kimse bilmiyor," dedi Manfred. "Aldo bize ayrıldıklarını söyledi ve bir daha kızı görmedik."

Tommy masada ritim tutmaya ve kahkahalar atmaya başladı. "Senin evine gittiğimizde nasıl olduğunu hatırlıyor musun Manfred?"

"Nasıl olurdu?" diye sordu Sam.

Sesini kız sesi gibi incelten Tommy, kadını taklit etti. *"Ah Manny, keşke böyle bir evi olan birisiyle evlenebilsetn.* Ona evlenme teklif etmemene şaşırdım Manny."

Manfred omuz silkti. "Beni Manny diye çağıran biriyle evlenemezdim."

Bir süre daha sohbet ettiler ve sonra konserin ikinci bölümü için Manfred ve Tommy sahneye geri döndü.

Onlar gittiklerinde Dean, Aldo'dan öğrendiklerini Sam'e anlattı.

Sam çenesini eline yasladı. "Sence Aldo, Roxy'yi öldürmüş olabilir mi?"

"Neden olmasın? Sen de öyle düşünmüyor musun? Hadi Sammy, bilindik hikaye. Bu hikayelerin bilindik hikayeler olmalarının nedeni, sürekli yaşanmaları. Adamla kadın kavga eder, adam kadını öldürür ve onu bir yere gömer."

Sam başını salladı. "Ve kızın hayaleti geri dönüp ona dadanır. Ama burada ufak bir sorun var. Kız, Manfred'in evine dadanmış."

Dean omuz silkti. "Belki onu Manfred öldürdü."

Sam başını salladı. "Manfred bu sabaha kadar onu hatırlamıyordu."

"Kendi de söyledi. Geçen haftayı bile hatırlamıyor." Ayağa kalktı. "Ben bir bira daha alacağım. Bakalım bu gece Roxy geri gelecek mi? Belki ona adıyla hitap edersek bize karşılık verir."

Düşük ihtimaldi ama bazı ruhlar iletişim kurardı, en azından bir noktaya kadar. Ne yazık ki kadının tek yaptığı, *Sev beni!* demekti ve bu cümlenin araştırmaya yardımcı olduğu söylenemezdi. Ama ellerindeki kızgın aşık tarafından

öldürülme teorisini destekliyordu. Yani hala en güçlü şüpheli Aldo'ydu.

Dean bara gidip Manfred'le aynı okula gitmiş gibi görünen iki yaşlı adamın arasında kendine yer açarak Jennifer'a gelmesini işaret etti.

Genç kadın ses çıkarmadan, dudaklarını kımıldatarak *Bir saniye,* dedikten sonra, aynı anda bir sürü içki hazırladı. Tam o sırada Aldo da *Born to Be Wild* şarkısının solosunu atıyordu. Dean katil olma ihtimali en yüksek kişinin yaptığı müziğin tadını çıkararak kendini oyaladı.

Hayatım gerçekten karışık, diye düşündü eğlenerek.

Jennifer yaşlı adamlara içeceklerini verdiğinde, adamlar her birinin elinde iki içkiyle masalarına geri döndü.

"Bir Brooklyn daha mı?" diye sordu Jennifer.

"Şey, evet." Jennifer'ın sesinde bir gariplik vardı.

Kadın tek kelime etmeden içkiyi doldurdu ve sonra bardağı peçetenin üzerine bırakırken aklındakileri söyledi. "Dean, dinle... Senden gerçekten hoşlanıyorum ama sormam gereken bir şey var, tamam mı?"

Dean omuz silkti. "Sor."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Dean donup kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun? Şehir dışından olduğunu söyledin. Yakında şehir dışına döneceğini varsaymakta haksız mıyım?"

"Evet, sanırım döneceğim. Ben sadece..."

"Yani temel olarak ilişkimiz sadece bir gecelik bir ilişki olabilir. Ya da yeterince uzun süre şehirde kalırsan iki gecelik bir ilişki."

Dean bu dürüstlük karşısında söyleyecek bir şeyi olmadığını farketti. Öncelikle, flört yöntemleri veya hayatı söz konusu olduğunda dürüstlük fazla bir yer kaplamıyordu, yani onun için tanıdık olmayan bir tavırdı.

"Bak Dean, tatlısın, zekisin, inanılmaz yakışıklısın..."

Bu söz üzerine Dean elinde olmadan sırıttı.

"Ve bunun farkındasın ama kendini beğenmiş değilsin."

"Şey, teşekkürler. Sanırım."

"Ah, inan bana bu bir iltifat. Ama..." Jennifer derin bir soluk verdi. "On yıl önce olsa seninle aynı kafada olurdum ama şimdi... Bir gecelik ilişkiler için çok yaşlıyım Dean. Ben de senin yaşındaydım, senin yaptıklarını yaptım ama şimdi biriyle olacaksam gerçekten o kişiyle olmak istiyorum, beni anlıyor musun?" Ardından yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Dean, kedini ezmişim gibi görünüyorsun."

Öfkeyle gözlerini kırpıştıran Dean yüzündeki ifadeyi silmeye çalıştı. Gerçi o ifadenin yüzüne nasıl geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. "Bak, Jennifer, ben çok üzgünüm, aslında..."

"Lütfen Dean, özür dileme! Kesinlikle neşemi yerine getirdin. İnan bana, kız arkadaşlarımla en az bir yıl seni konuşacağım. Senin kadar yakışıklı biri benim şişman kalçalarımın peşine düşmeyeli ne kadar zaman oldu biliyor musun?"

"Jennifer," dedi Dean, "kalçalarını tarif ederken kesinlikle *şişman* kelimesini kullanmazdım."

"Teşekkürler."

Ardından kaybedecek hiçbir şeyi olmadığına karar vererek ekledi. "Ve bir şey daha. Haklısın, benimle ancak bir gecelik bir ilişki olurdu." Sırıttı. "Ama hayatının gecesi olurdu."

Kadın daha yanıt veremeden masaya geri döndü.

Elbette, kadın haklıydı. Bir-iki geceden fazlasını yaşamaları imkansızdı. Hayatının ilişkilere uygun olmadığını, Cassie'yle zor yoldan öğrenmişti. Bu yüzden cinsel enerjisinin çoğunu sadece bir gecelik ilişki arayan genç kadınlara yöneltirdi. Yarısından çoğunun onlarla konuşurken uydurduğu şeylere inanmadıklarını biliyordu ama bu oyunu oynamaktan hoşlanıyorlardı.

Masaya oturduğu anda Sam'in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Ahbap, ne oldu, biri kedini ezmiş gibi görünüyorsun?"

Dean birasını içmekle yetindi.

13

Afiri'nin Evi
Bronx, New York
Pazar, 19 Kasım 2006

Bitmesi gerek. Neden beni sevmiyor?

Her şey Cal Amca'ya benzeyen garip görünüşlü adamla başlamıştı. Kendisinin Azrail olduğunu ve görevinin kızı ölümden sonraki hayata hazırlamak olduğunu söylemişti.

Ama bu çok yanlıştı. Eğer ölümden sonraki hayata gidecekse önceki hayatı bitmiş demekti, yani ölmüş demekti ve bunu kabul etmesi mümkün değildi. Bunu düşünmek bile çılgıncaydı. Atlattığı onca şeyden sonra ölmüş olamazdı!

Reddetti. Kesinlikle, hiçbir koşulda onunla gitmeyecekti. Kendisine karşı her zaman sevecen davranan ve tedaviye

girdiğinde, herkes onu terkettiği zaman bile onunla konuşan tek kişi olan Cal Amca'ya benziyor olsa bile. Diğer pislikler kaçmıştı ama Cal her zaman kızın yanındaydı ve aslında kız ona çok güvenirdi.

Hayır, bu adamla gitmeyecekti. Çizgiyi buraya çekiyordu. Olanlardan sonra her şeyi bırakamazdı. Bırakmayacaktı. Bırakmazdı, bırakamazdı, bırakmayacaktı, bırakmayacaktı.

Cal Amca'ya benzeyen Azrail, kızı aptalca davrandığına inandırmaya çalıştı. Bu dünyada onun için hiçbir şey kalmadığını ve olanları değiştiremeyeceğini söyledi ama kız ona inanmayı reddetti, söylediklerini kabullenmeyi reddetti ve hatta onu dinlemeyi reddetti. Ölmemişti, ölmemişti, ölmemişti, ölmemişti.

Bitmek zorımda. Neden beni sevmiyor?

Hayatı boyunca fazla bir şey istememişti. İşler yanlış gittiğinde sorumluluğu üzerine alır ve her şeyi düzeltirdi. İyileşmişti, herhangi biri ne kadar iyileşebilirse. Tedaviden çıktığından beri içki içmemişti. Ve öyle kalmalıydı. Bu kadardı, hepsi buydu, cümlenin sonu.

Yani, kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle o şekilde ölemezdi.

Bir şeyler yapılmalıydı.

Başlangıçta sadece bekledi, her şeyin yoluna gireceğini umdu.

Ama olmadı.

Manfred her sabah işe gitti. Her cuma, cumartesi ve pazar akşamı, Otopark Arkada'ya gidip kahrolası grubuyla müzik yaptı ve ardından eve döndü.

Adam ne zaman eve dönse kızın içi umutla doldu.

Adam ne zaman eve dönse bu umutlar parçalanıp gitti.

Bir süre sonra kız buna daha fazla katlanamayacak hale geldi. Nasıl katlanabilirdi? Öylece oturup her şeyi sindirmesini mi bekliyorlardı? Orada otururak, orada olarak, sadece var olarak... Canlı değil, gerçekten ölü değil, hayat etrafında akıp giderken sürükleniyordu ve kimsenin umrunda değildi!

Sonunda kafayı sıyırdı.

Artık Scottso'nun gösterileri bittiğinde oradaydı. Tekrar ve tekrar, ne zaman o kahrolası Otopark Arkada'dan dönse kız umut ediyor, dua ediyor, yalvarıyor ama hiçbir şey, hem de hiçbir şey olmuyordu!

Korkunçtu. Dehşet vericiydi. Dünyadaki en kötü şeydi. Ölümden bile kötüydü. Ve kız o ana kadar hiçbir şeyin ölümden kötü olabileceğini düşünmemişti. Ama bu öyleydi.

Aynı Cal Amca'yı dinlediği gibi Azrail'i de dinlemiş olsaydı, belki her şey farklı olurdu. Cal Amca, Azrail gibi görünüyordu - yoksa tam tersi miydi? Artık bilmiyordu, umursamıyordu. Tek istediği her şeyin bitmesiydi. Bitsin bitsin bitsin.

Ve sonra işler kötüye gitti.

Dün Scottso'dan olmayan başka birileri geldi. İki yeni kişi. Ve kızı vurdular!

Dünyadaki en korkunç histi. Ölümden kötüydü, tedaviden kötüydü, hiçbir şeyin değişmediğini bilmekten kötüy-

dü, deniz mahsulüne alerjisi olduğunu keşfettiğinde çektiği acıdan kötüydü, her şeyden kötüydü.

Ve onlara ödetecekti. Ah evet, artık buna daha fazla katlanmayacaktı. İstediğini alacak ve hepsine gerçeği gösterecekti!

Kendini toparlar toparlamaz.

Hepsi çok garipti aslında. İki genci görmüştü, onu vurmuşlardı ve sonra...

Hiç.

Boşluk.

Artık Manfred'in evine bağlı değildi, hiçbir yere bağlı değildi, göremiyor, duyamıyor, dokunamıyor veya...

Şey, aslında bunların çoğunu zaten yapamıyordu ama bir şey vardı. Bilinci. Yok muydu? Eğer kendisiyle konuşulamıyor olsaydı, Cal Amca'ya benzeyen Azrail onunla nasıl konuşmuş olabilirdi?

Ama o ikisi onu vurduktan sonra, puf, kaybolmuştu.

Kendini yeniden bir araya getirmesi gerekiyordu. Geliyorlardı. Geldiklerini hissediyordu. Artık fazla bir şey hissettiği söylenemezdi ama bunu hissediyordu. Geliyorlardı. Geliyorlardı. Onu yeniden vurmadan önce, onlara neler olduğunu göstermeliydi.

Bu yüzden odaklanmayı denedi.

İşi zordu, odaklanmak zordu, hayattayken bile zorluk çekerdi. Ölümünün üzerinden zaman geçtikçe konsantre olmak daha da zorlaşmıştı. O ikisinin kendisini neyle vur-

duklarına dair en ufak bir fikri yoktu ama her neyse ölümcüldü. Belki bir tür zehir ya da buna benzer bir şeydi.

Hayır, kulağa anlamlı gelmiyordu. Zehir mi? Zaten ölüydü. Ama sıradan kurşun kullanmamışlardı. Ya da kuaısıkı ya da tüfekler ne atıyorsa ondan. Kendisi ateş etmekten ne anlardı ki, Morris Park'lı sıradan bir kızdı ve silahlarla ilgili tek bildiği eski filmlerde kovboy şapkalı adamların onlardan kullandığıydı.

Çocukken Cal Amca'nın ona bakıcılık yaptığı zamanlarda o filmleri izlerlerdi. Annesiyle babası her cumartesi gecesi bir yerlere kafa çekmeye gider, Cal Amca çocuk bakıcılığı yapmak üzere evde kalıp kıza favori filmlerini izletirdi. *İyi Kötü Çirkin. Muhteşem Yedili. Affedilmeyen. Kanun Harici. Bir Avuç Dolar İçin.* Bu filmlerde erkekler komik şapkalar takar ve kadınlar kabarık giysiler giyerdi. O filmleri çok, hem de çok severdi.

Geliyorlardı.

Bitmesi gerek. Neden beni sevmiyor?

Sahip olduğu her şeyi topladı ve bütün gücüyle kendini bir araya gelmeye zorladı. Onu vuran iki yabancı kapıdan içeri girdi.

Oradaydılar. Onları gördü. Ama onlarla konuşamazdı. Önceki gece onu neyle vurdularsa, o şey konuşmasını engelliyordu ama kız onları görebiliyordu. İçeri girdiklerini görüyordu. Dağınık saçlı, uzun boylu olan ile kısa saçlı ve kısa boylu olan. Her ikisinin de siyah bilezikleri vardı ve

yirmilerindeki gençler nasıl giyinirlerse öyle aldırışsız giyinmişlerdi. Kahretsin, kendisi yirmilerindeyken nasıl havalı giyinileceğim bilirdi, bu sünepeler gibi görünmezdi.

Onlara gösterecekti. Onlara gününü gösterecekti.

Hayatında olmadığı kadar yoğun bir şekilde konsantre olarak Manfred'in çocuklarıyla olan resmine odaklandı. Fotoğrafta Manfred aptal aptal gülümserken çocuklar onun yanında olmaktan pek mutlu gibi durmuyordu. Manfred o resmi neden evde tutuyordu ki? Çok zavallıydı. Çocukları o yetiştirmemişti ve onu sevdikleri söylenemezdi. Öyleyse bu aptal resmi evde tutmanın ne anlamı vardı?

Resim duvardan uzun boylu olanın kafasına uçtu. Ne yazık ki genç, resmin geldiğini duydu ve kolunu kaldırıp resmi engelledi. Refleksleri çok hızlıydı ve işin bütün eğlencesini öldürmüştü.

"Sanırım sana kızmış ahbap," dedi kısa boylu olan.

Uzun boylu genç ona karşılık verdi. "Kızmış, nokta. Bu işin benimle ilgisi yok."

Kız yeniden denedi. Ona yaptıklarından sonra bu adamların canını yakmalıydı.

"Roxy, orada mısın?" dedi uzun boylu olan aniden. "Bak, sana zarar vermek istemiyoruz."

Adımı nereden biliyorlar'!'

Ve evet, tabii, ona zarar vermek istemiyorlardı! Kim birini vurduktan yirmi dört saat sonra karşısındakinin gözlerinin içine bakarak bunu söyleyebilirdi?

Derken kısa boylu olan konuştu. "Ama kafamıza resim fırlatmaya devam edersen yapacağız. Bak, bu ev bir arkadaşımıza ait ve..."

Kız, oğlana dikkat etmiyordu, metal çerçevedeki Fillmore posterini yerinden çıkarmaya çalışmakla meşguldü. Sonunda duvardan uçmasını sağladı ve kısa boylu olanı kafasından vurdu.

Uzun boylu olan diğerinin ayağa kalkmasına yardım etti ve kısa boylu olan da eliyle kafasını tutup gözlerini kırpıştırdı. "Tamam!"

"İyi misin?"

"Hayır, hiç iyi değilim, hayalet bir sürtük, paha biçilemez bir konser posteriyle başıma vurdu!"

Kız kendine engel olamadı. Bir kahkaha attı. Uzun uzun, bütün gücüyle güldü. Yüksek sesle. Kardeşinin uhu koklarken burnuna uhu kaçırdığı zamankinden bile komikti.

O kadar şiddetli güldü ki Manfred'in evinin duvarları sarsıldı.

İki yabancı tüfeklerini doğrulttu ve kız aniden gülmeyi kesti. Yeniden bununla yüzleşemezdi. Şimdi olmazdı.

Bunun yerine uzaklaştı, Manfred gittiği zaman yaptığı gibi. Zamanını bekleyecek, sabırlı olacaktı. Tıpkı rehabilitasyondayken ona söyledikleri gibi. Ve sonra, gelecek sefer, o aptal bardan eve döndüklerinde neyle karşı karşıya olduklarını onlara gösterecekti. Ne zaman olacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Haftanın günleri kız için hiçbir şey ifade etmiyor-

du, yalnızca Scottso'nun bütün üyelerinin Otopark Arkada'da bir araya geldikleri zamanları biliyordu. Ah, bunu biliyordu. Bu yüzden yeniden zamanının gelmesini bekleyecekti.

Bitmesi gerek. Neden beni sevmiyor?

Dean, EMA okuyucuya bakıp başını salladı. "Hiç. Ufak bir titreme oluyor ve sonra hiç."

Sam tüfeğini indirdi. "Garip."

"Evet. Ve bize indirdiği darbeler oldukça zayıftı."

Sam başını salladı. "Evet, kayatuzu olayından sonra henüz tam olarak toparlanmadığını düşünüyorum." Her hayalet için bu duaımun farklı olduğunu biliyordu. Bazıları kısa sürede toparlanırdı, diğerleri kayatuzu tarafından kalıcı olarak parçalanırdı. Ama bu sonuncusu ender görülürdü.

"Anlaşılan şimdilik gitti," dedi Dean. "Manfred'e evin güvenli olduğunu söyleyebiliriz."

"Evet." Sam içini çekti. "Yarın internette araştırma yapacağım. Ardından, pazartesi günü kütüphanelere bakar, bu evle ilgili ne bulabileceğimi öğrenirim. Üzerindeki, şu bilmem ne grubunun tişörtü yüzünden onun Roxy olduğunu varsayıyoruz."

Dean gözlerini kırpıştırıp kardeşini tersledi. "Kız Queensryche tişörtü giyiyor. Aman, her neyse." Sam sırıtmamak için elinden geleni yaptı. Ağabeyini kızdırmak için grubun adını bilmiyormuş gibi yapmıştı. "Ama bu evde varlığından haberdar olmadığımız başka bir ruh da olabilir."

Dean, Sam'e şüpheci bir bakış attı. "Scottso üyelerinden birinin eski kız arkadaşına tıpatıp benzeyen ve Queensrryche seven başka bir hayalet mi?"

Sam ona hak verdiğini belli etti. "Evet, düşük ihtimal ama yine de bakmalıyız. Seni bilmiyorum ama adını söylediğimizde tepki verip vermediğine emin olamadım."

"Haklısın, ben de emin değilim. Tamam, her şeyi kontrol ederiz. Ya Poe meselesi?"

Sam omuz silkti. "Arthur Gordon Pym'i aramaya devam. Yarın birkaç telefon açarım. Veya yarın pazar olduğuna göre, pazartesi günü. Ve internet sitesinin yer aldığı sunucunun sahibi kimmiş öğrenmeyi denerim." Derken aklına bir şey geldi. "Hey, McBain, Kayıp Kişiler bölümünde çalıştığını söylememiş miydi?"

Dean gerildi. "Evet. Yani?"

"Belki Roxy'yi araştırmasını isteyebiliriz."

"Bunu onunla paylaşmamız gerekmiyor Sammy."

Sam tekrar içini çekti. "Hadi Dean, bence ona güvenebiliriz. Senin de söylediğin gibi bizi tutuklamadı ve Ballard'ı biliyor."

"Bunun olanlarla ne alakası..."

"Eğer Ballard olmasaydı ikimiz de şimdi hapiste olacaktık, bunu biliyorsun. Bulmamız gereken cesedi çıkarmama yardım etti, ortağını vurdu ve bizi serbest bıraktı. Ona güvendik, bence McBain'e de güvenebiliriz. Ayrıca Kayıp Kişiler'de çalışıyor, yani bir şey uydurmamıza gerek kalmadan Kayıp Kişiler veritabanını araştırabiliriz."

Dean hala huysuz göründüğü için Sam orta yolu bulmaya çalıştı. "Bak, pazartesi günü onun yardımına ihtiyacımız olacak, o zaman sorabiliriz."

Dean donup kaldı. "Pazartesi neden onun yardımına ihtiyacımız olsun?"

"Katilin Samuels'ın mührünü tamamlaması için iki nokta kaldı ama ikisinden hangisinde olacağını bilmiyoruz. Babamın notlan, noktaların hangi sırayla yerleştirilmesi gerektiğini açıklamıyor. Yani eğer beni birinde, kendini ötekinde istemiyorsan..."

Dean elini kaldırdı. "Tamam, her neyse, ondan mekanlardan birini kontrol etmesini isteriz, sonra da ona Roxy'yi sorarız. Mutlu oldun mu?"

"Hayal edemeyeceğin kadar memnunum," dedi Sam gülerek.

"Hey çocuklar,' içeri gelebilir miyim? Burada donuyorum."

Sam, Manfred'in sesinin geldiği ön kapıya döndü. Bu gece, önceki geceden daha soğuktu ve Manfred'i kendi evinin kapısında bekletmenin gereği yoktu. Dışarı seslendi: "Ev temiz!"

Webster Caddesi ve 199. Sokak in köşesi
Bronx, New York
Pazartesi, 20 Kasım 2006

Dean beklemekten nefret ediyordu.

Yaklaşık bir yıl önce Sam'i almak için Stanford'a gitmesinin birçok nedeni vardı ama böyle zamanlarda asıl nedenin, Sam'in saçma sapan işlerde iyi olması olduğunu düşünürdü.

Ve son iki gün baştan sona saçma sapan işlerle geçmişti. Şimdiyse Bronx'taki Webster Caddesi'nde Impala'da oturmuş bekliyordu.

Pazar günü boş geçmişti. Sam pek çok kişinin telesekreterine mesaj bırakmış, sonunda mesaj bıraktıklarından biri dönüş yapıp Poe web sitesinin ücretinin Kuyu ve Sarkaç di-

ye bir şirket tarafından ödendiğini söylemişti. ("Ne kadar üstü kapalı," diye dalga geçmişti Dean bunu duyduğunda.) Sam'in Kuyu ve Sarkaç'ın Arthur Mackey'nin sahip olduğu tek kişilik bir şirket olduğunu öğrenmesi uzun sürmedi.

Ne yazık ki bunu keşfettiğinde güneş çoktan batmıştı. Ve Poe delisini -Dean katilin Pym ya da Mackey ya da adı her neyse o olduğuna emindi- birini öldürmeden önce durdurmaları gerekiyordu.

Dean ve Sam, Webster Caddesi ve 199'u almaya gönüllü oldu. Park yerleri, araba parçası satan dükkanlar ve tamircilerle dolu, üç-dört katlı binaların bulunduğu bir bölgeydi.

McBain, Fordham Yolu ve MLK Bulvarı'nı aldı. Orası ise Aziz Nicholas Kilisesi'nin ve Devoe Parkı'nın yer aldığı, binalarla dolu bir kavşaktı. Webster geceleri sessizken diğer bölge hareketliydi. Hep birlikte iki kaçağın sakin bölgeyi almasının daha akıllıca olacağına karar vermişlerdi.

Soaın şu ki, sonraki cinayetin işlenebileceği pek çok nokta vardı ve çoğu da dairelerdi. Dean ve Sam ortalıkta dolanıp etrafa bakınamayacaklarını biliyorlardı çünkü Latin Amerikalıların oturduğu bir mahalledeydiler ve etrafa bakınan iki beyazın çok dikkat çekeceği kesindi.

Ama en azından arabaları burada dikkat çekmeyecekti. Tamircilerden birinin birkaç eski model arabası vardı ve Dean'in park ettiği sokağın aşağısındaki otoparkta da 54 model bir Buick duruyordu. Genelde Impala dikkat çeker-

di ve Sam bir keresinde bu arabayı daha az dikkat çekecek başka bir araçla değiştirmelerini önerecek olmuştu. Hele de polisten kaçtıkları düşünülecek olursa böylesi daha akıllıca olurdu.

Dean, Sam'e bir daha bu konuyu açmayı dahi düşünmemesini söylemişti. Impala'dan vazgeçmektense sağ kolunu venneye razıydı.

Üçüncü -ve inşallah son- Otopark Arkada gezileri yeni bir şey öğrenmelerini sağlamamıştı. Roxy'den bahsetmek için başka bahaneleri kalmamıştı ve zaten öğrenebilecekleri bir şey de yokmuş gibi görünüyordu. Roxy bu adamların sahip olduğu kız arkadaşlardan biriydi ve yıllar içerisinde unutulup gitmişti. Dean, Roxy'yle ilgili anlattıkları hikayelerin en az yarısının aslında başka kızlarla yaşandığına emin sayılırdı.

Daha da kötüsü, pazar gecesi Jennifer çalışmıyordu ve Otopark Arkada'daki diğer kadınlar ya sevgilileriyle gelmişti ya da oğlanın tipi değillerdi. Jennifer'ın en azından arayacağını ummuştu. Cumartesi gecesi bardan ayrılmadan önce kıza telefonunu vermişti. Ama şimdilik hiçbir gelişme yoktu.

Dean o sabah duşun sıcak tarafının musluğuyla uğraşmaya zahmet etmedi.

Roxy cumartesi gecesi yaptığına benzer şeyler yaptı; bağrış çağrış, biraz titretme, eşyaları uçurma... Ve sonra ortadan kayboldu. Sam ve Dean kızın hala gücünü toplaya-

madiği konusunda aynı fikirdeydi ama cuma günü geldiğinde büyük ihtimalle tam gaz öcülük yapma havasında olacaktı.

Sam, New York'un hayaletleriyle ilgili bilgi edinmişti. Çoğu ünlü insanlardı. Başkan olmadan önce NYPD'de çalışan Theodore Roosevelt, eski polis karakolunda, Mark Twain ise Batı 10. Sokak'ta, bir zamanlar yaşadığı evde dolanıyordu. Alexander Hamilton, Jane Sokağı'nda, Başkan Yardımcısı Aaron Burr'la yaptığı düellonun sonunda öldüğü bloğun çevresinde uçup insanları korkutuyordu. Burr'un hayaletiyse bir zamanlar yaşadığı evin üzerine inşa edilmiş olan Barrow Caddesi restoranındaydı. Elbette John Lennon'ın hayaletini Dakota'da, öldürüldüğü yerde görmek mümkündü. Sam bunların büyük kısmının uydurma olduğunu tahmin etti ve Dean de ona katıldı. Riverdale veya Manfred'in eviyle ilgili özel bir şey yoktu. Müzik gruplarının tişörtlerini giyen ve insanlardan onu sevmesini isteyen kadınlarla ilgili bir şeye de rastlamamışlardı.

Sammy araştırma yaparken, daha iyi bir işi olmayan Dean de Percival Samuels'le ilgili bulabildiği her şeyi okudu. İtiraf etmesi gerekirse bir dolandırıcı için adam çok iyiydi. Müşterileri için harika bir gösteri sergiliyordu, ki bu iyiydi, çünkü ellerinde avuçlarında ne varsa adama veriyorlardı. Ama yaptığı şov, dikkatli birinin çözemeyeceği türde bir gösteri değildi. Dean bile Hekate, Osiris ve Morrighan'ın üç ayrı kültürün tanrıları olduğunu -Yunan, Mısır ve Kelt- bili-

yordu ve Loki de dördüncü bir kültürdendi - Kuzey. Üstelik kesinlikle Sevgi ve Pişmanlık Tanrısı değildi. Ama büyük ihtimalle bu tanrıların adları hiçbir şey bilmeyen müşterilerin kulağına hoş geliyordu. Tıpkı gecenin bir vakti televizyona çıkan medyumların söylediklerinin müşterilerine hoş gelmesi ve müşterilerin hiçbirinin yönlendirici soruları ve tahmin numaralarını farketmemesi gibi.

Dokuz yüzüncü kez radyoya özlem dolu bir bakış attı. Şehrin radyo istasyonları arasında klasik rock çalan bir tane bulmuştu ve hiç fena değildi ama müziği açmanın hata olacağını biliyordu. Kulaklık takmak da iyi bir seçenek değildi çünkü kötü bir şey olursa duyması gerekiyordu. Örneğin Sam'in yardım çığlığını veya iblislerin gürültülerini veya kahrolası başka acil şeyleri.

Bu yüzden sessizlik içinde oturdu ve bekledi.

Dean beklemekten gerçekten nefret ediyordu.

Sonunda Sam binadan dışarı çıktı, sokakta kimse olup olmadığını kontrol etti, Webster'dan kuzeye yürüyen iki kişi olduğunu gördüğünde başını öne eğip onlara doğru yürüdü.

İki kişi birbiriyle konuşuyordu ve her birinin kulağında aynı iPod'dan çıkan kulaklığın birer ucu vardı. Sam'i farketmediler ama Sam durdu ve arabanın yanına dönmeden önce, onların Bedford Park Bulvarı'na geçmelerini bekledi.

"Hiçbir şey yok," dedi yolcu koltuğuna otururken. Kapıyı çarparak kapadı. "Binaları kontrol ettim. Bir de araba parçası satan dükkanın üzerindeki yer var."

"Ya dükkanlar?" diye sordu Dean.

"Hangisi?"

Dean omuz silkti. "Herhangi biri."

"Bana doğru gelmiyor. Poe'nun zamanında araba yoktu. Ne olacaksa Poe'nun hayatı ve işleriyle duygusal bağlantısı olan bir şey olacak. Yani bu binalardan birinde gerçekleşeceğini varsaymalıyız."

"Üniversite kampüsünün yanındaki kaldırım da Poe'nun hikayelerinden birinde geçmiyordu, yanılıyor muyum?"

Sam duraksadı.

Dean kardeşinin yüzüne bakabilmek için oturuşunu değiştirdi. "Orangutan olayı sokakta yaşandı. Oysa hikayede bir evin içinde geçiyordu, haksız mıyım?"

"Evet."

"Yani bizim delinin mekanı doğru tutturmak adına hikayeleri biraz değiştirmekten kaçınmadığı açık. Baksana, biz bilmesek de oradaki garajın içinde dev bir sarkaç olabilir."

Sam, Dean'i düşündüğüne inandırmak istediği zamanlarda yaptığı gibi çenesini ovuşturdu. Dean bu numarayı asla yutmazdı, çünkü Sam'in her zaman düşündüğünü biliyordu. Hayır, bu Sam'in zaman kazanma numarasıydı.

"Tamam, o zaman sen neden garajları kontrol etmiyorsun? Ben de son binayı alırım."

Dean gözlerini kırpıştırdı ve birkaç saniye kardeşine baktı.

"Sorun ne?"

"Hiç, can sıkıcı olmayan bir plan ortaya atmana şaşırdım, hepsi bu."

"Ha ha ha."

Dean sırıtıp arabadan indi ve Sam de onu takip etti.

Bütün kapıların kilitli olduğuna emin olduktan sonra, Dean 199- Sokak'ın köşesindeki kocaman sarı tabelada MANNY'NİN TAMİRHANESİ yazan garaja yöneldi. Sam köşeyi döndü. Manny'nin dükkanının üzerindeki apartmanın girişi, Webster'ı kesen sokaktaydı.

Dean, Sam'in kaldırımda dolanıp apartmanda yaşayanlardan birinin dışarı çıktığı zamanı denk düşürmeye çalışacağını varsaydı. Veya belki tek tek zilleri çalıp "Komşunuzum, anahtarımı unuttum," numarasını yapardı. Bu binalardaki güvenlik o kadar uyduruk olurdu ki büyük ihtimalle Sam fazla sorun yaşamadan içeri girmeyi başarırdı. Ayrıca dürüst bir havası vardı. İnsanlar Sam'e kolay güvenirdi, ki bu da Dean'in avlanırken onu yanında bulundurmaktan hoşlanmasının nedenlerindendi.

Manny'nin kapısı, arabaların girebilmesi için gün boyunca sonuna kadar açık duruyor olmalıydı ama şimdi üç araba genişliğindeki büyük metal garaj kapısı sıkı sıkı kapalıydı ve kapının her iki tarafında, ucuna metal kilit iliştirilmiş demir zincirler vardı. Başını kaldıran Dean kapının otomatik olarak açılıp kapandığını gördü. Yani zincirlerin uçlarındaki kilitleri halletse bile açabilmek için bir kumandaya ihtiyacı olacaktı.

Birkaç adım ötedeki sokaktan gelen loş ışığın altına geçip -daha yakında bir lamba vardı ama çalışmıyordu- zincirleri inceledi ve üzerlerinde açmanın daha zor olduğu söylenen yeni kilitlerden olduğunu gördü. Reklam için söylenenler fazla bir şey ifade etmezdi, gerçek dünyada bunun anlamı iyi bir aydınlatmayla Dean'in o kilitleri normalde olduğu gibi iki dakikada değil on beş dakikada açacağıydı. Büyük ihtimalle ikisini de açmayı başarırdı ama şimdiden bir kez polislik olmuşlardı ve bu garaj kapısı, diğer evin yan sokaktaki kapısından çok daha ortadaydı. Üstelik iki kilit açması gerekecekti, ki bu da en az yarım saate ihtiyacı var demekti. Riske değmezdi.

Derken, garaj kapısına yerleştirilmiş küçük kapıyı farketti. Standart bir anahtar deliği vardı. Onu yarım saniyede açabileceğini biliyordu.

Dean her zamanki gibi insanların bu kadar aptal olmasına şaşırdı. Alarm sistemine binlerce dolar harcar ama şirketin verdiği kodu asla değiştirmezlerdi. Veya daha kötüsü, değiştirir ama doğum günleri ya da evin adresi gibi bariz bir şey yaparlardı. Veya evlerinin kapısında dört kilit olurdu ama hava çok sıcak olduğu için ön pencereyi açık bırakırlardı. İnsanlar güvenlik yanılsamasına kendilerini kaptırmakta, gerçekten güvende olmaktan çok daha başarılıydı.

Bu garajın sahipleri de aynı ölçüde kötüydü. Garajın çok küçük ve çok pis pencerelerinden içeri bakan Dean, içeride bir sürü araba olduğunu görebiliyordu ve büyük kilitler

onların çalınmasını engelliyordu. Ama bunun gibi bir kapıyı üzerinde uyduruk bir kilitle bırakmak, gerçek bir hırsıza davetiye çıkarmak demekti. Hırsız arabaları çalamasa bile rahat rahat araba parçalarını çalabilirdi.

Elini kot pantolonunun cebine soktu ve kilit açma malzemelerini çıkarıp işe koyuldu. Saniyeler sonra küçük kapı açılmıştı.

O noktada kulak delici bir bipleme sesi başladı. Ses, Dean'in kulak zarlarının titremesine yol açacak kadar güçlüydü.

Hızla etrafa bakman genç adam, alarm kodunun girilmesi gereken ekranı gördü, yanına koştu, modelin hangisi olduğuna baktı. O modelin üç haneli kod gerektirdiğini biliyordu. Garajın yanındaki sokağın numarasını girdi: 199.

Enter düğmesine bastığı anda bipleme kesildi. Aptal insanlara bir alkış!

Alarm sustuğunda koşarak kapının yanına döndü ve kimsenin dikkatini çekmeden kapadı. *Birinin içeri girdiğinin reklamım yapmanın alemi yok.* Bu yolculukta karşılaşmayı istediği tek polis McBain'di.

Dean orada olduğunu belli edecek bir şeyler bırakmayı düşündü. Manny ve elemanlarına güvenlik sistemlerinin berbat olduğunu göstermek istiyordu. Küçükken, on-on bir yaşındayken, üstünde 'Arabada Radyo Yoktur' yazısı olan arabaları arardı. O zamanlar çok popüler olan portatif radyolardan birini alır ve üzerine 'Artık bir radyonuz var' yaz-

diktan sonra, bütün gücüyle araba penceresine fırlatırdı, insanlar o yazının hırsızların arabayı soymasını engelleyeceğini mi düşünüyordu gerçekten?

"Hay bin kunduz!" diye bağırdı arka odada biri ve metal bir şeyin yere düşerken çıkardığı ses duyuldu.

Dean'in gözleri kocaman açıldı. *Hay bin kunduz mu?*

Yavaş ve sessiz bir şekilde kotunun arkasına sıkıştırdığı silahı çıkarıp arka odaya doğru ilerledi. İki Geo Metros ve bir Prius'un önünden geçti. Bir an özlem dolu bakışlarla Prius'u süzdü. Zarafeti yüzünden değil, arkası çirkin bir arabaydı ama hibrid olmasının getirdiği benzin avantajı yüzünden. Impala'nın pek çok erdemi vardı ama sünger gibi benzin emiyordu ve petrol fiyatları zıpladığından beri arabaya benzin yetiştirmek imkansız olmuştu.

Prius'u geçtikten sonra, arka odada hareket eden bir fener ışığı olduğunu gördü. Odanın, üzerinde altın harflerle OFİS yazan kapısı neredeyse tamamen kapalıydı ama leş gibi olmuş bir penceresi vardı.

Dean yavaş adımlarla kapıya ilerledi ve kısa boylu, büyük ölçüde kel bir adamın içeride olduğunu gördü. Adamın arkası ona dönüktü ve diz çökmüştü, bu yüzden Dean'in tek görebildiği adamın keli ve ofisin kırmızı halısının üzerine bir tür toz serpiştirmekte olduğuydu. Golfçülere ve ikinci el araba satıcılarına uygun kahverengi polyester takım giymişti.

Adam bir tür büyü mırıldanıyordu. Dean, Samuels'ın ritüelinde adamın yaptıklarına benzer şeyler görmemişti ama görmemiş olması, olmadığı anlamına gelmezdi.

Bir tekmeyle kapıyı açtı ve silahın güvenliğini ittirdi. "Kımıldama."

Hakkını vermek gerek, çirkin takım elbiseli adam hemen mırıldanmayı kesti ve lateks eldivenli ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen, beni dinlemeniz çok önemli. İşyerinize gizlice girdiğimi biliyoaım ama başladığım ritüeli bitirmeme izin vermezseniz biri ölecek. Dışarıda ölüleri diriltmek amacıyla insanları öldüren bir çılgın var ve yeniden öldürmeden önce onu durdurmalıyım!"

Dean donup kaldı. Beklediği tepki bu değildi.

Ardından, adam arkasını döndü ve Dean koca burnu, küçük gözleri ve ince dudakları tanıdı. Karşısındaki Poe sitesini hazırlayan adamdı.

"Sen Arthur Gordon Pym'sin." Boncuk gözler açılabilecekleri kadar açıldı. "Korkarım ki beni hazırlıksız yakaladınız efendim. Eğer siz dükkan tabelasında adı yazan Manny değilseniz..."

"Bir saniye sus, tamam mı Arthie? Ve evet, seni hazırlıksız yakaladım, ayrıca elimde bir silah var. Gerçek adının Arthur Mackey olduğunu, Bronx'ta yaşadığını, Kuyu ve Sarkaç diye bir şirketin olduğunu ve Poe'yu diriltmeye çalışan kişinin sen olduğunu biliyorum. Bu yüzden zırvalamayı kes, tamam mı?"

Yavaş hareketlerle ayağa kalkan ve ani hareketler yapmamaya özen gösteren Mackey suçlu görünmüyordu. "Sizi temin ederim beyefendi, benim kimseyi diriltmek gibi bir

niyetim yok. Edgar Allan Poe ölü ve bu şekilde kalmasından memnunum. Daha önce diriltilmiş vücutlar gördüm ve onlar..." Mackey ürperdi. "Çok rahatsız ediciydi."

Sam'in kolunu kıran zombi kızı hatırlayan Dean, adama hak verdi ama henüz ona inanmaya hazır değildi. "Diriltme büyüsünü nereden biliyorsun?"

"Fordham Üniversitesi yakınlarındaki Kelt Kütiiphanesi'nde öğrendim. Aslında ben de sizin nereden öğrendiğinizi ve kim olduğunuzu merak ediyorum."

"Eh, merak etmeyi sürdür çünkü hala silah bende ve..."

Dean'in cebinden *Smoke On The Water* şarkısının melodisi yükseldi. Derken kesildi ve sonra yeniden başladı.

Silahı bir eliyle sıkı sıkı tutmayı sürdüren Dean, diğeriyle cebine uzanıp kapağı açtı: Sam iki çağrı bırakmıştı. Yani ya buralarda telefon çekmiyordu ya da Sam'in başı beladaydı ve telefonla da konuşamıyordu.

Yarım saniye düşündükten sonra Dean silahını salladı. "Kalk Arthie, benimle geliyorsun."

"Lütfen beyefendi, katilin yerini tespit etmeliyim..."

"Eğer bu çağrılar düşündüğüm anlama geliyorsa, kardeşim çoktan katili buldu."

Mackey dudaklarını o kadar büzdü ki büyük ölçüde ortadan kayboldular. "Kardeşiniz mi?"

Mackey'yi çirkin ceketinin kenarından yakalayan Dean onu ofisten dışarı sürükledi. "Kıçını kımıldat Arthie."

Mackey'yi garaj boyunca sürükleyen Dean ön kapıya geri döndü.

"Beyefendi, bana bu şekilde muamele edemezsiniz. Siz her kimseniz... Ve kardeşiniz her kimse, eğer katili bulduysa sizinle gelip elimden geldiğince yardım etmekten memnun olurum ama..."

Dean durdu, döndü ve silahın namlusunu Mackey'nin çenesine dayadı. "Sen hiç susar mısın?"

Mackey yutkunduğunda ademelması namlunun yanında hareket etti.

Homurdanan Dean silahı indirdi, güvenlik kilidini açtı ve sokağa dönmeden önce silahı pantolonunun arkasına yerleştirdi. New York'ta silah taşımak yasak olduğundan, NYPD'den adı McBain olmayan kimsenin dikkatini çekmemeleri gerekiyordu. Eyaletin silah yasaları ülkedeki en sert yasalardandı. Elbette cinayet suçlaması düşünüldüğünde silah taşıma suçu endişelerinin en küçüğüydü ama üzerinizde silah olması. New York'ta dikkat çekmenize yol açardı.

Hızla köşeyi dönüp Sam'in dakikalar önce içeri girmiş olması gereken ön kapıya gittiler.

Dean'in içeri nasıl girecekleri konusundaki endişeleri, Sam'in hala kapının önünde durduğunu gördüğünde ortadan kalktı. Kardeşi bir ayağını kapının aralığına koymuştu. Hareket etmiyordu ama Dean onun biriyle konuştuğunu duyabiliyordu.

Mackey'ye bakıp bir parmağını dudaklarına götürdü. Mackey başını salladı ve ön kapıya uzanan merdivenleri çıkarken Dean'in bir adım gerisinde kaldı. Dean silahı eline

aldı. Eğer biri kardeşiyle uğraşıyorsa silah yasalarının falan önemi yoktu.

Sam ellerini havaya kaldırmış biriyle konuşuyordu. Cep telefonu sol elindeydi. Büyük ihtimalle Dean'e bu şekilde sinyal yollamıştı. "Bakın, yaşadıklarınızı anlıyorum ama..."

"Ve ben de sana haksız olduğunu söylüyorum. Sen haksızsın, bu ülkeye yapılanlar haksızlık, bana yapılanlar haksızlık ve insan ne zaman haklı ne zaman haksız olduğunu bilmeli, çünkü bilmemek büyük haksızlık, anlıyor musun? Anlıyor musun?"

"Elbette anlıyorum, şimdi lütfen beyefendi silahı indirin."

Kahretsin. Duyduklarından anladığı kadarıyla ilaçlarını almayı bırakmış bir zırdeli, elinde silahla kardeşinin karşısına dikilmişti ve hırsını Sam'den çıkarıyordu. Bu zırvalıklarla uğraşacak zamanları yoktu.

Dean kardeşine doğru yürüyüp yanında durdu. Şimdi karşısında kel bir zencinin durduğunu görebiliyordu. Adamın üzerinde sadece iç çamaşırları vardı ve elindeki altıpatları sallayıp duruyordu. Dean horozun çekilmiş olup olmadığını göremedi. Yanıtı zor yoldan öğrenmek istemiyordu. Adam aralık metal kapının hemen önündeki koridorda ileri geri dolanıyordu.

"Sam?" dedi Dean. İleri geri yürüyen adamın kafasına nişan almıştı.

"Sen de kimsin? Bir tane daha mı? Seni kim yolladı? Bundan sonra siz beyazları dinlemeyeceğim. Doktorlarınıza ve ilaçlarınıza ve hiçbir şeyinize ihtiyacım yok! İlaçları tuvalete

atıp sifonu çektim, bırak timsahlar yesin, aynen öyle yaptım. Bana ilaca ihtiyacım olduğunu söylemeyin!"

"Beyefendi," dedi Sam en ikna edici ses tonuyla, "sizi temin ederim hükümetten değiliz. Bir katili durdurmaya çalışıyoruz ve..."

"Ne yani polis misiniz? Polisleri sevmem, polisler beni hastaneye götürdü, sonra bana ilaç verdi! Bu numarayı yutmam, anlıyor musun?"

"Hayır beyefendi, biz özel dedektifiz. Polisler beceremediği için bir katili bulmak üzere biz tutulduk."

"İşte orada haklısın, polisler bir haltı beceremez. Bu şehirdeki hiçbir polis hiçbir işe yaramıyor."

"Ama beyefendi," dedi Sam, "eğer beni ve ortağımı içeri almazsanız katili yakalayamayız."

Dean gözlerini kırpıştırdı. Sam henüz Mackey'yi görmemişti ve Sam'in iki ortağı olduğunu öğrendiğinde bu adamın iyice kafayı sıyırmamasını umdu.

"Belki yardımcı olabilirsiniz," dedi Sam. "Eğer bize yardım ederseniz kahraman olursunuz."

Bu söz adamın koridoru turlamayı kesmesini sağladı ve bu başka bir işe yaramasa da Dean'in ateş hattının açılmasını sağladı. "Kahraman mı? Süpermen gibi mi?"

"Kesinlikle beyefendi, Süpermen gibi. Korkunç bir katili durduracaksınız, gazetelere ve televizyona çıkacaksınız."

"Televizyona çıkmak iyi olurdu. Televizyonu severim. Haberler hariç. Haberleri izlemeyi sevmiyorum ama Oprah'ı

seviyorum. Neler olduğunu biliyor, neyin doğru olduğunu biliyor, kimin haklı olduğunu biliyor. Haklı olan ama haklı olduğunu bilmeyen insanlar gibi değil."

"Beyefendi, bana bu binada boş daire olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Dean kardeşine baktı ve Sam'in gerçekten bu üşütükten düzgün bir yanıt almayı bekleyip beklemediğini merak etti.

"Boş olduğunu söylüyorlar ama hepsi yalan. Neler olup bittiğini çok iyi biliyorum. Yukarıda, 2B'de kimse olmadığını söylüyorlar ama neler planladıklarını biliyorum. Orada bir sürü şey yapıyorlar. Haksız olduğumu söylüyorlar ama ben haklıyım. Orada yaptıkları şeyler doğru değil. Ve her ne yapıyorlarsa 2B'de yaptıkları kesin. Kesinlikle haklıyım!"

"Tamam, teşekkürler beyefendi." Sam kollarını indirdi. "Eğer sizce bir sakıncası yoksa 2B'yi kontrol etmek istiyoruz, olur mu?"

"Orada yaptıkları şeyler doğru değil, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum beyefendi," dedi Sam. "Anlıyorum, bu yüzden onları durdurmalıyız."

"Haberlerden geldiklerinde, onlara sana yardım edenin Ömer olduğunu söyle. Soyadını yok çünkü o benim köle adım ve bana köle adı vermeye hakları yok. Bana bunu yapmaları haksızlık, anlıyor musun?"

"Seni kesinlikle anlıyorum Ömer. Haberlerden gelen muhabirlere polislerin yakalayamadığı katili yakalamamızda bize yardım ettiğini söyleyeceğiz."

Ömer o kadar hızlı başını salladı ki Dean kafasının düşeceğini düşündü. "Haklısın kahrolası. Kahrolası polisler. O kahrolasıcalar hiçbir kahrolasıca olayı çözemez."

"Teşekkürler Ömer. Yardımın için gerçekten minnettarız."

"Sorun değil kardeşim. Sen git katili yakala ve sonra onlara, ihtiyacı olmayan insanlara ilaç vermeye hakları olmadığını söyle."

Sam, Ömer'e başını sallayarak karşılık verdi. "Bunu yapacağız."

"Güzel."

Bu sözün ardından Ömer dairesinin kapısından içeri girdi ve kapıyı kapadı.

Dean nefes verdiğinde o ana kadar farketmeden nefesini tuttuğunu anladı. "İşte bu eğlenceliydi."

"Acele etmeliyiz," dedi Mackey.

Sam arkasını dönüp eline yeni bir çift lateks eldiven geçirmekte olan Mackey'yi süzmek için duraksadı. "Sen Arthur Gordon Pym'sin."

"Anlaşılan buralarda meşhur biriyim," dedi adam. "Evet, ben Pym'im ve yakalamamız gereken bir katil varken burada oyalanamayız."

Sam, Dean'e baktı. "Katil o değil miymiş?"

Dean omuz silkti. "Onu araba tamircisinin ofisinde büyü yaparken buldum."

"Büyünün odağının yerini tespit etmeye çalışıyordum."

"Elimizdeki bir büyü değil Arthie," dedi Dean.

Mackey, Dean ona tokat atmış gibi irkildi. "Özür dilerim?"

"Büyünün sahte olduğuna emin sayılırız Bay Pym," dedi Sam. Yani yer bulma büyüsü yapmaya çalışıyorsan zaten işe yaramazdı. Bildiğimiz kadarıyla ortalıkta gerçek bir büyü yok."

"Daha önce hiç tanımadığım iki gencin sözüne güvenmeye ne kadar hevesli olsam da kendi denenmiş ve işlevsellikleri ispatlanmış yöntemlerime güvenmeyi tercih ederim. Bilgisiz gençliğin deneyimsiz yollarına güvenmekten daha iyidir."

Dean silahı kaldırdı. "Arthie? Silah hala bende."

"Kimse burada olduğumuzu farketmeden," dedi Sam tedirgin gözlerle etrafı süzerek, "üst kata çıksak iyi olacak."

Üçlü, Dean'e Reagan yönetimi döneminden kalmış görünen toz ve pislik dolu dar koridordan geçti.

"Ömer nereden çıktı?" diye sordu Dean.

Sam omuz silkti. "Birden elinde silahla koridora fırladı ve delirmiş biri gibi bir şeyler gevelemeye başladı. Onu sakinleştirebileceğime emin olmadığımdan sana sinyal yolladım."

Koridorun sonunda üst kata çıkarken 360 derece dönen merdivenler vardı. Dean insanların mobilyalarını nasıl üst kata taşıdıklarını merak etti.

Koridorda ayrıca hafif bir sidik kokusu duyuluyordu. Merdivenin tepesine ulaştıklarında Dean öne geçti ve doğrudan üzerinde altın yaldızlı harflerle 2B yazan kapıya ilerledi. Kattaki dört daireden, üzerinde numara yazan sadece

oydu, diğerlerinde bir zamanlar sayıların ve harflerin olduğu yerdeki delikleri görebiliyorlardı. Daire boş olduğundan ve emlakçılar tarafından insanlara gösterildiğinden, ev sahibinin dairenin iyi görünmesi için çaba harcadığını varsaydılar.

Ardından Dean ahşabın parçalanma sesini duydu.

Same işaret vermek için dönen Dean, Mackey tarafından kenara itildi. "Hemen içeri girmeliyiz!" diye bağırıyordu Mackey.

Gelecek sefer biraz daha yüksek sesle bağır seni budala, belki NewJersey'de seni hala duymamış insanlar vardır, diye düşündü Dean öfkeyle, Mackey eldivenli eliyle kapı kolunu tutup ittiği sırada.

Dean tahtalardan gelen sürtünme sesini açıkça duyabiliyordu. Dairenin içi yerdeki yeni parlak parkeler sayılmazsa bomboş olduğundan, Dean sesin kaynağının parkeler olduğuna karar verdi. Poe'nun parkelerin altına saklanmış cesetle ilgili bir hikayesi yok muydu?

Mackey koşarak içeri girdi ve girer girmez yüzüstü yere kapaklandı.

Aşağıya bakan Dean, birinin önlem olarak ön odanın birkaç adım içine tel çekerek tuzak kurmuş olduğunu gördü.

Sam tuzağın üzerinden atladı, sesin geldiği diğer odaya dalacaktı...

Ya da daha doğrusu böyle yapmayı denedi. Mackey ayağa kalkmak için, tam da Sam'in üzerinden atladığı anı seç-

mişti ve omzu Sam'in uzun bacaklarına takıldı. İkisi birden kot ve polyesterden oluşan bir düğüm halinde yere düştü.

Dean elinde silahla ikisinin üstünden atladı. "Dur orada!" diye bağırdı ama tek gördüğü yangın çıkışına açılan pencereden çıkan iki bacak oldu. Dean'in burun deliklerini, çürüyen et kokusu doldurdu.

Doğrudan pencereye gitti ama dönüp çıkmadan önce bir saniye duraksadı. "Şu budalayla kal!" dedi Sam'e Mackey'yi işaret ederek. Bu sırada gözüne parçalanmış parkeler ve pelin otu artıkları ilişti.

Dönüp pencereden dışarı çıktı.

Bunu nasıl atladık? Eğer Poe'nun hikayesini doğru hatırlıyorsa, kurban öldürülüp küçük parçalara bölünmüş ve parkelerin altına gömülmüştü. Bahsi geçen hikaye *Geveze Yürek*'ti, iyi hikayelerden biriydi ve en önemlisi kısaydı. Kötü adam sessiz sedasız cinayeti işleyip işini bitirmiş miydi?

Ama bu daha sonra yanıtlanacak bir soruydu. Şimdi yakalaması gereken bir pislik vardı. Karanlık figür çoktan 199. Sokak'ın kaldırımına ulaşmıştı. Dean küçük açıklıktan zorlukla geçerek sokağa inen metal merdivene ulaştı.

Merdivenden atlarken ayaklarının yere değdiği anda etkiyi azaltmak için dizlerini kırdı. Etrafa bakınıp avının bir sonraki sokağa, Decatur Caddesi'ne koştuğunu gördü. Katil sola saptı. Uzun süredir kıçının üzerinde oturmaktan bıktığı için hareketin heyecanına kapılan Dean adamın peşine

takıldı. Yokuş yukarı çıkıp sonraki sokağa vardığında, zihninde adamı nasıl döveceğini canlandırıyordu. Özellikle burunlarının dibinde bir cinayet daha işlemeyi başardığı için içi öfke doluydu.

199'la Decatur'un köşesine vardığı anda suratına vuran araba farlarıyla karşılaştı. Gözlerini korumak için bir kolunu kaldıran Dean, diğer eliyle silahını doğrulttu ama farların arkasındaki araba Decatur üzerinden hızla ona doğru ilerliyordu.

Araba geçip giderken Dean sokakta kimseyi görmedi. Farların ani ışığı yüzünden ve ardından gelen karanlıkta - yeniay zamanıydı ve ortalıkta fazla sokak lambası yoktu- arabanın koyu renk bir sedan olmasının dışında başka bir şey farkedememişti.

"Kahretsin!" diye bağırdı o anda kimin ona dikkat ettiğine aldırmaksızın.

Dean binaya geri dönüp yangın merdiveninden yukarı tırmandı. Ön kapıdan girmek, Ömer'le yeniden karşılaşmayı göze almak demekti ve bu ruh halindeyken adamın kafasını uçurmayacağına güvenemiyordu.

Elbette, Arthie Mackey de başka bir hikayeydi.

Pencereden içeri giren Dean, Sam sormadan yanıtı verdi: "Onu kaybettim."

"Ay Karamba," dedi Mackey.

Sam, Mackey'ye bakakaldı. "Çizgi romanlar dışında kimsenin bu lafı etmediğini sanırdım."

Mackey omuz silkti. "İki çocuğum var, söylediklerime dikkat etmem gerekiyor. Katilimizi yakalayamamış olmanız üzücü."

"Evet," dedi Dean ama silahını kaldırmadı, "eğer sen tam bir amatör gibi yere yığılmasaydın Arthie, o pisliği yakalamış olabilirdik."

Mackey yine suratına tokat yemiş gibi göründü. Ama bu, Dean'in ona yapmak istediklerinin en azıydı.

"Afedersiniz?"

"Kesinlikle affetmiyorum. O pislik elimizdeydi ve sen takılıp düşmeseydin ya da daha sessizce eve yanaşmış olsaydık onu yakalamış olurduk. Şimdi biri daha öldü." Dean silahın namlusunu Mackey'ye doğrulttu. "Seni de onun kadar ölü yapmamam için tek bir geçerli neden söylesene Arthie?"

Mackey'nin alnı ter damlalarıyla doldu. "Dinle, kesinlikle benim hatam..."

"Dean." Sam'in sesi ısrarcıydı.

"Ne?"

"Kimseyi kurtaramazdık."

"Nasıl kurtaramazdık?"

"Bu kalıntılar... Bunlar günlerdir burada olmalı."

Mackey, Sam'e bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Dean silahı kaldırıp kotunun arkasına soktu. Belinde metalin soğukluğunu hissedebiliyordu. Parçalanmış olan parkelerin altına baktı. Çürümüş et kokusu yüzüne çarptı-

ğında başını çevirmesi gerekti ama hepsi parçalara ayrılmış çürümekte olan uzuvları görmüştü.

"Haklısın," dedi Mackey, "bu zavallı günler önce öldürülmüş." Başını salladı. "Ama hiç anlamı yok. Pelin otu yeni ve yeniay bu gece."

Sam zihninde bir ışık yanmış gibi göründü. "Aslında son derece anlamlı."

"Nasıl?" diye sordu Dean. "Tuğla duvara hapsedilen adam dolunayda öldürüldü ve çocuklar son dördünde maymun tarafından dövüldü, yanılıyor muyum?"

Sam başını salladı ve evi işaret etti. "Ama o iki hikayenin önemli olayları ölümlerdi. *Morgue Sokağında* asıl mesele katilin orangutan olduğunun ortaya çıkmasıydı. *Amontillado'*da Fortunato'yu hapsetmek. Ama *Geveze Yürek'*te..."

"Elbette!" diye bağırdı Mackey. "Hikayenin asıl konusu yaşlı adamın ölümü değil ama katilin parkeleri parçalayıp parçalanmış cesedi ortaya çıkarması!"

Mackey'ye bakıp başını sallayan Sam, Dean'e döndü. "Katilin yeniden canlandırdığı sahne buydu."

"Her kimse." Dean, Mackey'ye öfke dolu bir bakış fırlattı. "Senin yüzünden asla..."

Mackey eldivenli ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, bu kadar yeter. Siz ikinizin kim olduğunu bilmiyoaım ve..."

"Ben Sam Winchester ve bu da abim Dean."

Dean, kardeşine öfkeli bir bakış fırlattı. Karşılarındaki ucubeyle hiçbir şey paylaşmak niyetinde değildi.

Ama bu laf üzerine Mackey'nin ağzı açık kaldı. "Ah, Tanrı aşkına, siz ikiniz Winchester Kardeşler misiniz? Sizinle tanışmanın bir onur olduğunu söylemeliyim! İkinizle ilgili o kadar çok şey duydum ki. Ve elbette babanızı tanıyorum. Garip bir adam."

Kardeşler bakıştı. Her nedense adamın son söylediği onları hiç şaşırtmamıştı.

"İtiraf etmeliyim ki sizinle ilgili duyduğum şeyler hep iyi ve bu gece de duyduklarımın doğru olduğunu ispatlamış oldunuz. Özellikle beni ne kadar rahat ortadan kaldırabileceğiniz düşünülecek olursa." Mackey ellerini çırptığında latekse vuran lateksin sesi duyuldu. "Keşke daha önce bir şey söyleseydiniz. Sizin gibi saygın avcılara elimden geldiğince yardım ederdim. Korkarım ki ben saha adamı olmaktan çok, alçakgönüllü bir araştırmacıyım ama Poe bağlantılı cinayetleri gördüğüm zaman kendimi harekete geçmek zorunda hissettim. Ne de olsa benim uzmanlık alanım sayılır. Ayrıca polis söylediklerime kesinlikle inanmazdı."

Dean, Sam'in ona fırlattığı *sana söylemiştim* bakışını görmezden geldi.

"Bu büyünün sahte olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Dean. "Samuels bir sahtekardı. Ona sadece aptal ve saf insanlar inanıyordu," diye de altını çizdi.

Sam, Blackberry'sini çıkardı.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Dean.

"McBain'i. Orada oturup beklemesinin bir anlamı yok."

"Dedektif McBain'i tanıyor musunuz?" diye sordu Mackey.

"Evet," dedi Sam. "Fordham Yolu'nu kontrol ediyor."

"Aziz Nicholas Kilisesi'ni mi?" Mackey bir kahkaha attığında, Dean adamın ölmekte olan sincaplar gibi ses çıkardığını düşündü. Ya da sesi belki Manfred Afiri'nin şarkı söylerken çıkardığı seslere benziyordu. "Saçmalamayın. O noktadaki mühür sonuncu. Eğer mühürler doğru sırayla kırıtmazsa diriltme büyüsü işe yaramaz."

"Diriltme büyüsü hiçbir koşulda işe yaramayacak," dedi Dean dişlerinin arasından.

"Elimizdeki belgeler yaramayacağını gösteriyor," diye düzeltti Sam ve telefonla konuşmaya başladı. "Dedektif McBain? Ben Sam Winchester. İyi ve kötü haberlerim var."

Sam, McBain'e olanları anlatırken Dean parçalanmış parkelere baktı ve sonra cebinden bir mendil çıkarıp pencerenin yanına gitti. "Bana yardım et Arthie."

"Ne yapıyorsun? Ah, görüyorum ki parmak izlerini siliyorsun. Beni amatörlükle suçlayan biri için oldukça amatörce davrandığını söylemeliyim. Eldiven giymek gibi basit bir önlem almamanız beni şaşırttı."

Dean pencere pervazını silmeye odaklandı ve Mackey'nin sözlerini duymazdan geldi. Gerçek şu ki, plastik eldivenlerden nefret ediyordu. Eldiven giydiği zamanlarda silahı istediği gibi kullanamıyordu. Pencereyi silmek büyük ihtimalle kötü adamların parmak izlerini de yok etmek de-

inekti ama bununla yaşamak zorundaydı. "Hey Arthie," diye seslendi silme işlemini sürdürürken, "çocukların olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Dışarı çıkıp canavar peşinden koşmama nedenlerimden biri de onlar. Çocuklarımı yetim bırakamam, anlıyorsun ya?"

Bir şekilde Dean kendini tepki vermemeye zorladı. Mackey babalarından bahsettiğinde şimdiki zaman kullanmıştı, yani adamın öldüğünü bilmiyordu. Kendisinin de bu bilgiyi Mackey'yle paylaşmaya niyeti yoktu. Aslında onun kafasına bir kurşun sıkmak da hala bir seçenekti.

Sam telefonunu kaldırdı. "McBain onunla orada buluşmamızı söyledi."

"Niçin?" diye sordu Dean.

"Bir sonraki hareketimize karar vermek için."

Dean somurttu. "Ah, hadi Sammy, burada yaşadıklarımız yeterince kötüydü. Şimdi bir de gidip onunla sohbet etmemiz mi gerekiyor?" Bu sözlere tepki olarak, Sam Winchester patentli Öfke Dolu Bakışlar'la karşılaştı ve pes etti. "Tamam, her neyse." Ama bu işin kalabalıklaşmasından hoşlanmamıştı. Ne zaman birileri onlara yardım etse işler kötüye gidiyordu. Philadelphia'da Jo, Montana'da vampir avcısı Gordon ve hatta babalarıyla çalışırken bile işler kötü gitmişti.

Ama madem Sammy herkesle her şeyi paylaşmak niyetindeydi, Dean'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Alt kata indiler, ellerinde eldiven olan Mackey, 2B'nin kapısını arkalarından kapadı ve Fordham Yolu'yla MLK Bulvan'nın kesiştiği yere doğru -Sam ve Dean, Impala'da; Mackey ise eski Civic'teydi- yola çıktılar. Sam, Fordham'da park edecek bir yer buldu ve McBain'in parkın kapısında onları beklediği yere gittiler. Saat geç olduğu için park çoktan kapanmıştı. Önceki gece giydiği hoş takım elbisenin aksine bugün kadının üstünde John Jay Üniversitesi kazağı ve kot pantolon vardı. Üzerine attığı yün şal omuz askısında taşıdığı silahı saklıyordu.

Fordham ana kavşaklardan biriydi ve gecenin bu saatinde bile arabalarla doluydu. Bir köşede iki kuleli devasa kilise vardı. Üzerindeki yazıda kilisenin bu yıl 100. yılını kutladığı söyleniyordu.

"Lütfen bana siz çocukların mekanı baştan aşağı temizlediğini söyleyin," dedi McBain daha selamlaşmadan.

"Hiçbir şeye dokunmadık veya kanımız akmadı," dedi Sam savunmaya geçercesine ellerini kaldırdıktan sonra.

"Pencere dışında," dedi Dean, "ve onu da sildim."

"Ben eldiven giyiyorum," dedi Mackey.

McBain o zaman ilk kez Mackey'nin de yanlarında olduğunu farketti. "Arthur, senin burada ne işin var?"

"Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu Dean.

"Bana bu saçmalıklarla ilgili ipucu veren o oldu." Kadın, Mackey'yi süzdü. "Ayrıca bana bu işe karışmayacağına söz verdi."

Mackey ayakkabısıyla kaldırımın kenarını dürttü. "Evet ama öylece evde oturup bekleyemezdim."

"Aslında bekleyebilirdin."

Dean, Mackey'nin ezilip büzülüşünü izlerken gülümsemeden edemedi. Ama bu gülümseme uzun sürmedi çünkü en yalın haliyle canlarına okunmuştu. "Bak, şu an için elimizde hiçbir şey yok. İlk dördüne daha sekiz gün var ve işimize yarayacak hiçbir şey bilmiyoruz."

"Siz çocuklar olay mahallini fazla kirletmediğinize göre polise haber verelim. Belki laboratuar bir şey bulur." McBain içini çekti. "Gerçi ben olsam fazla bir şey ummazdım. Laboratuar gelecek yıla kadar dolu. Öncelik tanınan tek suç iki çocuğun ölümü, çünkü üniversite üzerimize yükleniyor ama rüzgarlı bir gecede dışarıda işlenen bir cinayette bulunabilecek fazla delil yok. Ama Reyes'in ve sizin şimdi bulduğunuz her kimse, onun işlemlerinin tamamlanması haftalar sürecektir."

Dean ukala ukala sırıttı. "Yani benim söylediğim yere geliyoruz. Elimizde hiçbir şey yok."

"Evet Diken Kafa, elimizde hiçbir şey yok, şimdi mutlu musun?"

"Pek sayılmaz. Kesin emin olduğumuz tek şey, işin son kısmının gelecek salı günü bu kavşak civarında gerçekleşeceği," dedi etrafı işaret ederek. "Bunların arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz. Bu geceye kadar..." Mackey'yi işaret etti. "Bu adamın ritüellerin arkasında olduğuna yemin edebilirdim."

"Aman ne hoş," diye mırıldandı Mackey.

McBain başını iki yana salladı. "Hayır, size onun çıkmaz sokak olduğunu söylerdim. Bu adamı yıllardır tanıyorum."

"Evet ama ben seni iki buçuk saniyedir tanıyorum," dedi Dean, "ve üstelik hala onun katille çalışmadığına emin değilim."

"Size yardım etmeyi denedim!" Mackey'nin sesi cırtlak çıkmıştı.

Sonunda Sam araya girdi. "Ama çoğunlukla bize engel oldun. Özür dilerim Mackey ama profile uyuyorsun. Poe takıntın var, sen..."

"Takıntım falan yok. Uzun yıllar Poe'yu araştırmış olmak beni katil yapmaz. Yoksa Poe'nun hayatını benden daha detaylı bilen bütün profesörlerin peşine mi düşeceksiniz? Benim hazırladığım sıradan bir internet sitesiydi." Başını iki yana salladı. "Aslında onlardan biri bana e-posta yollayıp hepsinin tesadüf olduğunu söyleyip duruyor."

Bu, Dean'in dikkatini çekti. "Kim?"

"Fordham'dan biri. Gerçek bir 19. yüzyıl edebiyatı araştırmacısı. Çok ironik, çünkü Percival Samuels'in adına ilk olarak onun yazdığı tezlerden birinde rastlamıştım. Gerçi adamın adı, diğer bir sürü medyumun adının arasında geçiyordu."

Dean, Sam'e baktı. "Konuşmamız gereken biriymiş gibi görünüyor."

McBain çocuklara bakakaldı. "Ne yani, kamptise gidip adamla konuşacak mısınız?"

Mackey alçak sesle ekledi. "Adı Dr. Ross Vincent."

"Tamam." Dean omuz silkti. "Gidip Poe Araştırmaları Derneği'nden ya da öyle bir yerden olduğumuzu söyleriz."

McBain gözlerini devirdi. "Bu işte gerçekten çok kötüsünüz, bunu biliyor muydunuz?"

"Sorun ne?" diye sordu Sam.

"Adam bir akademisyen, seni budala. Derneklerdeki herkesi tanıyordun"

"O zaman polis olduğumuzu söyleriz," dedi Dean.

Bu söz üzerine McBain kahkahalara boğuldu. "Siz ikiniz mi? Polis olarak mı? Söylesene Diken Kafa, ikiniz bunca zaman hayatta kalmayı nasıl başardınız?"

"Şimdiye kadar gayet iyi idare ediyorduk," diye karşılık verdi Dean öfkeyle. "Ve keşke..."

Sam onun lafını kesti, büyük ihtimalle akıllıca bir hareketti, çünkü McBain de silahlıydı ve üstelik kadının silahı kolayca ulaşabileceği omuz askısındaydı. Yani büyük ihtimalle iş o noktaya varırsa silahını Dean'den çok daha hızlı çekebilirdi. "Genelde insanların kimliğimizi doğrulayabilecekleri kadar uzun süre ortalıkta olmuyoaız." Sam gülümsedi. "Ya da bunu yaptıklarında başları o kadar belada oluyor ki kim olduğumuza aldırmayıp yardım etme teklifimizi kabul ediyorlar."

"Evet, tamam," dedi McBain ve başını salladı. "Şimdiye kadar şanslıymışsınız. Ve insanların şansı eninde sonunda tükenir. Bu işte ilk öğrendiğimiz budur."

Sam duraksadı. "Hangi işi kastediyorsun, avcı olmayı mı, polis olmayı mı?"

McBain kahverengi gözlerini Sam'e dikti. "Her ikisini de."

Herkes bir süre sessiz kaldı. Derken ilk konuşan Mackey oldu. "Geç oldu ve karım endişelenmeye başlamıştır. Eğer konuşulacak başka bir şey yoksa?"

"Lütfen bir daha karşımıza çıkma Arthie," dedi Dean.

Mackey dudağını ısırdı. "Evet, şey, bir gece için yeterince heyecan yaşadığımı söyleyebilirim. İşin bu kısmını seve seve sizlere bırakacağım. Babanızın aksine sizin her şeyi doğru düzgün halledeceğinize eminim."

Bu söz Dean'i hazırlıksız yakaladı. "Bu da ne anlama geliyor?"

Mackey, Civic'ine yürürken karşılık verdi. "Demek istediğim, siz ikiniz bu işte babanızdan daha iyisiniz. Sanırım bunu görmek cesaret verici. İnsan bir sonraki kuşakta işlerin iyileştiğini bilince mutlu oluyor." Bu sözlerin ardından arabasına bindi ve Fordham Yolu'nda gözden kayboldu.

Dean bu sözler karşısında ne hissettiğine emin olamadığını farketti. Sam ve kendisinin bir üne sahip oldukları gerçeğiyle ilk kez karşılaşıyor değildi. Montana'dayken Gordon da çocukların ününden bahsetmişti. Ama Dean hala büyük bir avcı topluluğu olduğu fikrine alışamamıştı. Önceden varlığından bile haberdar olmadığı pek çok avcının olduğunu bilmek ona garip geliyordu. O ve Sam, sadece babaları-

nın onlarla tanıştırdığı birkaç kişinin -Rahip Jim, Calep, Bobby'nin- iblislerle savaştığını varsaymışlardı.

Ve şimdi ünlerinin, babalarınınkinden iyi olduğunu öğrenmek? Bu sözler kulağa doğaı gelmiyordu. Babaları, kusurları ne olursa olsun işin ustasıydı.

Değil miydi?

Sam'in McBain'e söylediği bir şeyler oğlanın düşüncelerini dağıttı. Kadına Roxy'yi soruyordu.

McBain omuz silkti. "Hayır, bu ismin bir şey çağrıştırdığını söyleyemeyeceğim. Ama çarşamba günü ofise döndüğümde bilgisayardan kontrol ederim."

"Çarşamba mı?" dedi Dean. "Ne yani bütün hafta çalışmıyor musun?"

"Hayır, çalışmıyorum Diken Kafa. Çarşambadan pazara çalışıyorum. Bu benim haftasonum. Ve inan bana haftasonumu sizinle geçirmektense kafamı dinlemeyi tercih ederim. Şimdi izin verirsen eve dönüyorum."

Soluklarını yeniden kontrol altına alması dakikalar sürdü. Tuzak teli çekmenin iyi bir fikir olup olmadığı konusunda çok düşünmüştü. İstediği en son şey, birinin o farketmeden içeri girmesiydi. Gecenin o vakti böyle bir şeyin başına gelmesi pek mümkün değildi, yine de burası çok güvenli bir mahalle sayılmayacağından boş bir dairenin uyuşturucu ticareti ya da ona benzer bir iş için kullanılmadığından emin olamazdı.

Ama hayır, başına bunun gelmeyeceği kadar şanslıydı.

Aksine, daha kötü bir şeyle karşılaşmıştı.

İçeri giren insanları tanımıyordu ama emlakçı, öfkeli komşular veya uyuşturucu satıcısı olmadıkları kesindi. Üstelik o mahalle için fazla beyazdılar.

Elbette beyaz olmaları orada yaşamadıklarını göstermezdi ama evlerine girdiği için öfkelenmiş olsalar boş sokaklarda onu kovalayacaklarından şüpheliydi.

Yine de belki uyuşturucu almışlardı ve uçuyorlardı.

Önemli değildi. Onu yakalayamamışlardı. Üstelik alakasız delillerle olay mahallini kirleterek adama yardımcı olmuşlardı. Zaten geride hiçbir şey bırakmamıştı. Her şeyi yok etmek konusunda dikkatliydi. CSI dizisini izlerdi, doğru teknolojiyi kullanarak neler bulabileceklerini biliyordu.

Ama doğru teknolojiyi kullanarak ölüleri geri getiremezlerdi.

Bunun için adam daha eski bir şeylere başvurma ihtiyacı duymuştu. Doğru ritüeli bulması uzun zamanını almıştı. Ritüellerin çoğu için diriltilecek kişinin yakın zaman önce ölmüş olması gerekiyordu. Poe 157 yıldır ölüydü. Bulabildiği diğer diriltme ayinlerindeyse sahip olmadığı araçlar lazımdı.

Cahil bir polis şefi tarafından haksız yere hapse atılan, değeri anlaşılmamış dahi Percival Samuels'm ritüeli hariç.

Eve dalan üç kişinin uyuşturucu satıcısı olmasını umdu. Yalnızca onu kovalayanın yüzünü biraz gönntiş, diğer ikisine neredeyse hiç bakamamıştı.

Üçü gitti, biri kaldı. Sonra, nihayet cevabı bulacağım!

laylaoom

15

Fordham Üniversitesi
Bronx, New York
Çarşamba, 22 Kasım 2006

Fordham Üniversitesinin kampüsüne adım attıklan anda, Sam kalbinin deliler gibi çarpmaya başladığını farketti. Kendini eve dönmüş gibi hissediyor ve çığlık atarak kaçmak istiyordu.

Genel olarak Fordham ve Stanford birbirine benzemiyordu. Her iki kampüs de 19. yüzyılda farklı mimari teknikler kullanılarak inşa edilmişti. Ama Stanford'un modern binalarında daha şık mimari tercihlere rastlardınız. California'da olduğu için Stanford'da bir sürü palmiye ağacı vardı. Özellikle de kampüse uzanan bir kilometrelik Palmiye Yolu'nda. Ve açık alanların ucu bucağı yoktu.

Fordham'ın yeşillik alanları daha küçüktü, pek çok ağaç vardı -hiçbiri palmiye değildi- ve eski moda mimarinin ağır bastığı görülebiliyordu. Binalar birbirine daha yakındı. Kampiisün merkezinde, 1936'da inşa edilen Keating Binası yer alıyordu. Kampüsteki diğer binalardan daha yüksek olan taş binanın tepesine, kampüsün radyo istasyonu WFUV radyosunun yayın yaptığı dev bir çanak anten yerleştirilmişti. Keating Binası'nın önünde Edward Gezi Alanı adı verilen yeşillik ve patikalar bulunuyordu. Bir yerlerde komaya girse ve Fordham kampüsünde uyansa, asla New York'ta olduğunu tahmin edemezdi. Üniversitenin kokusu bile farklıydı. Yeşil çimen, soğuk taş ve eskimiş ahşap kokusu insanın burnunu gıdıklıyordu. Oysa Fordham Yoluna veya Güney Bulvarı'na çıktığınızda, alabildiğiniz tek koku araba egzozu ve çöp kokuşuydu.

Bu soğuk kasım gününde ortalıkta fazla öğrenci yoktu ama Sam havalar ısındığında çimenlerin öğrenci gruplarıyla dolup taştığını tahmin edebiliyordu.

Ağabeyine baktıktan sonra bu düşünceyi Dean'le paylaşmamaya karar verdi. Frizbi oynayan gençler fikri ağabeyini rahatsız ederdi.

Gidecekleri yer Keating Binası'nın karşısında, Gezi Alanı'nın diğer tarafındaydı. Keating'e bakan iki taş yapıdan biri olan Dealy Binası. Diğeri yatakhanelerin yer aldığı Hughes Binası'ydı. İngilizce bölümü Dealy'deydi. Dr. Ross Vincent'la görüşmek üzere randevu almışlardı. Aslında

dün için randevu almayı denemişlerdi ama adam tamamen doluydu.

Dealy Binası'nın dışı, geleneksel iç manzarasıyla büyük bir kontrast oluşturuyordu. İçerisi karşılaşabileceğiniz bütün okul koridorları gibiydi. Cilalanmış parkeler, parlak renklere boyanmış duvarlar ve üzerlerinde ufak kare pencereler olan ahşap kapılar. Büyük sınıflar çoğunlukla küçük masalarla doldurulmuştu.

"îyi misin Sam?" diye sordu Dean.

"Şey, evet," dedi Sam. "Neden?"

"Gözün seğiriyor."

"Seğirmiyor," diye savunmaya geçti Sam. Oysa gözünün seğirdiğinin farkındaydı. "Ben sadece, fazlasıyla garip geliyor, hepsi bu."

Dean sırıttı. "Akademik ıvır zıvırdan hoşlandığını sanıyordum. Sarmaşıklarla kaplı duvarlar, yüksek eğitim, bütün o saçmalıklar."

"Evet. Ve ölü bir kız arkadaş," diye karşılık verdi Sam.

Dean ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden kapadı. "Özür dilerim ahbap," dedi alçak sesle.

Sam verecek bir karşılık bulamadı. Dean ender olarak özür dilerdi ve Sam ukala bir yorumla bu ender yaşanan anın büyüsünü bozmak istemiyordu.

Asansörlerin olduğu arka tarafa yürüdüler ve Dean düğmeye bastı.

Ve sonra beklediler.

Yüzyıllar geçtikten sonra asansör sonunda geldi, metal kapıları olabildiğince yavaş açıldı. Dean, Sam'e baktı. "Yürümeliydik."

Ardından asansör onları beşinci kata çıkardı ama o kadar yavaş gidiyorlardı ki bir tık daha yavaş gidiyor olsalar aşağı iniyor olurlardı.

Sonunda binanın en üst katına vardılar ve dışarı çıktıklarında, başında kimsenin oturmadığı ahşap masayla karşılaştılar. Arkasında posta kutularıyla dolu bir duvar vardı. Duvarın önünden geçen koridor, kabinlerin ve ofislerin olduğu bölüme açılıyordu. Sam orasının İngilizce bölümü olduğunu varsaydı. Gerçi arkalarında da aynı görünen başka bir koridor vardı.

Kıvırcık, kırmızı sakallı ve karmakarışık kahverengi saçlı, klasik profesör elbiseleri içinde, kısa boylu bir adam dışarı çıktı. Dirsek yerlerinde yama olan kareli ceket, açık renk gömlek, koyu renk kravat ve kot giymişti. Sam gözlerine inanamadı. Stanford'da geçirdiği dört yıl boyunca böyle giyinmiş tek bir kişi bile görmemişti. Ama işte karşılarındaki adam gerçekten böyle giyinmişti.

"Yolanda? Dinle, ben..." Adam masanın boş olduğunu gördü, cümlesi yarım kaldı ve kafasını kaldırıp Sam'le Dean'e baktı. "İkiniz de Yolanda değilsiniz."

"Hayır efendim," dedi Sam, Dean ukala bir karşılık vermeden önce. "Dr. Vincent'ı görmeye geldik. Randevumuz var."

"O zaman şanslısınız demektir. Dr. Vincent benim. Siz de Lincoln Merkezi'nden gelen beyler olmalısınız." Geldiği yoldan geri yürüdü. "Gelin lütfen, konuşalım." Sam ve Dean adamın arkasından sola sapıp pek çok bölmeyi ve ofisi geçtikten sonra sağ taraftaki Poe eşyalarıyla donatılmış kapıdan içeri girdi. Sam, Poe Kulübesinde de benzer nesneler görmüştü. Çoğu kitap kapaklarından üretilmiş süslerdi. Birkaç tane de Farside çizimi vardı.

Vincent deri koltuğa geçip sol yüzükparmağındaki altın nişan yi'ızüğüyle oynamaya başladı. Odada bir koltuk daha vardı ama üzeri kitaplar ve kağıtlarla kaplıydı. "Söyler misiniz, hanginiz kimsiniz?"

"Ben Archie Leach ve bu da Marión Morrison," dedi Sam.

Dean bir saniye Sam'e öfkeyle baktı. Sam yüz ifadesini korumayı başardı. Bu röportaj için yaptıklan isim savaşı sırasında, John Wayne'in gerçek adının Marión olduğunu öğrenmek bile Dean'in can sıkıntısını gidermeye yetmemişti. Dean'e kalsa sahte isim olarak Archie Leach'i seçerdi. Ama Dean bu ismin *Wanda Adında Bir Balıklan* geldiğini zannediyordu. Oysa o filmde bu adı kullanmalarının nedeni, Sam'in bu ismi seçme nedeniyle aynıydı: Cary Grant'ın gerçek adıydı.

Dean, Impala'yla üniversiteye doğru geldikleri sırada Sam'in isim seçimlerinin ne kadar kötü olduğundan yakınmış ve Sam ona omuz silkerek karşılık vermişti. "En azından rock gruplarının üyelerinin adlarını eşleştirmiyorum."

Dean, Fordham Yolu boyunca surat asıp durmuştu. Gerçi Dean'e sorsa surat astığını kabul etmezdi ama Sam oğlanın yüzünün o haline başka ne ad verilebileceğini bilmiyordu.

"Demek siz beyler Dr. Lauer'in dersini alıyorsunuz ve size gelip benimle konuşmanızı önerdi?" dedi Profesör Vincent.

"Dr. Lauer'in yaratıcı yazarlık dersi için, birlikte bir kısa hikaye üzerinde çalışıyoruz," diye karşılık verdi Sam. Fordham'ın internet sitesine bakmış ve burası merkez kampüs olsa da Fordham'ın tek kampüsü olmadığını keşfetmişti. Bronx'taki Rose Hill Kampüsü'ne ek olarak Batı Manhattan'daki Lincoln Merkezi'ndeki kolej ve Tarrytown'daki kampüs de vardı. Lauer orada yaratıcı yazarlık dersi veren İngilizce öğretmenlerinden biriydi. "Tarihi bir karakterle ilgili olması gerekiyor ve biz de Edgar Allan Poe'yu seçtik."

' Vincent gülümsedi, sigara paketini çıkarıp içinden bir sigara aldı. "Endişelenmeyin," dedi hemen, "yakmayacağım. Saçma sapan yeni yasalara göre kendi ofisimde bile içemiyorum. Burası eskiden medeni bir kampüstü. Her neyse. Aptal bir internet sitesine danışmak yerine bana gelmenize sevindim."

"Şey, internette de araştırma yaptık ve bir siteyle karşılaştık..."

Vincent ağzındaki yanmamış sigarayı kaptı. "Lütfen bana Vikipedi olmadığını söyleyin. Yemin ederim, o siteyi yasaklamaklar." Arkasına yaslanıp elini alnına götürdü.

"Öğrenciler, Vikipedi sayfasında yazanları ödev kağıtlarına aynen kopyalamayı araştırma yapmak zannettikleri için kaç tane F vermek zorunda kaldığımı biliyor musunuz? Bilin bakalım bir keresinde ne yaptım? Bağlanıp salak sayfalarından birini yalan yanlış bilgilerle doldurdum. Ve ertesi gün beş öğrenci o yanlış bilgiyi ödev kağıtlarına yazmıştı. Bilgi sadece bir gün orada kaldı ama o gün ödevlerini teslim etmeleri gereken gündü. Ağlanacak bir durumdu." Sigarayı parmaklarında çevirmeye başladı. "Söyleyin, ne bilmek istiyorsunuz?"

"Aslında bizim baktığımız internet sitesi kendine Arthur Gordon..."

"Pym mi?" Vincent gözlerini kırpıştırıp koltuğundan kalktı.

"Evet. Kendine Arthur Gordon Pym diyen birinin sitesiydi."

Ofisin kapısının orada Dean'in yanında duran Sam, koltuğa özlem dolu bir bakış attı. Vincent bir süre pencerenin önünde durup yapraksız ağaçlara ve kahverengi tuğladan yapılma idari binaya baktı.

"O çılgın, Poe araştırmacılığına kötü bir ün kazandırıyor. Öncelikle fazla kesin cümleler kurmakta ısrar ediyor, oysa Poe söz konusu olduğunda hiçbir şey o kadar kesin değil. Poe bazen ünden hoşlanmadığını ve ünlü olmak istemediğini söylerdi ama bazen çaresizce meşhur olmak istediğini dışa vururdu. Bazen aç bir sanatçı gibi görünür, geri kalan zamanlardaysa insanlığın geri kalanı gibi gözünü para hırsı

bürümüş biri gibi davranırdı." Vincent arkasını dönüp sigarasıyla Sam'i işaret etti. "Ve bir de ölümü meselesi var."

Sam duraksadı. "Nasıl yani? Alkolizm yüzünden öldüğünü sanıyordum."

Vincent ellerini havaya kaldırdı. "Görüyor musunuz? Ben de bundan bahsediyordum! Bunu da nereden çıkardınız Bay Leach? Büyük ihtimalle *www.enbuyukpoe.com* ya da buna benzer uydurma bir internet sitesinden. Yemin ederim, bütün internet yasaklanmalı." Yeniden koltuğuna oturdu. "İşin aslı şu ki kimse Poe'nun tam olarak'neden öldüğünü bilmiyor, sadece Baltimore'da öldüğünü ve oraya gömüldüğünü biliyoruz."

O zaman Dean araya girdi. "Profesör merak ettiğim bir şey var. Poe hiç Percival Samuels adlı bir medyumla karşılaş mıydı? Bizim kısa hikayemizde Poe, Samuels'la karşılaşıyor ama gerçekte karşılaşıp karşılaşmadıklarına emin değiliz. Dr. Lauer yanıtı sizin bilebileceğinizi söyledi."

Vincent sigarayla alnının kenarına vurmaya başladı. O kadar dikkat dağıtıcıydı ki Sam adamın sigara kanunlarını boşverip artık şu sigarayı içmeye başlamasını diledi.

"Bunu sormanız ilginç. İkisinin karşılaştığına dair bir kayıt yok ama mümkün. Poe açıkça doğaüstü olaylarla ilgileniyordu. Hiç değilse gerçek bir medyum onu *Kızıl Ölümün Maskesinin* Vincent Price versiyonu konusunda uyarmış olurdu." Vincent yaptığı bu zeki espriye kendi güldü ve Sam de adamın suyuna gitmek için gülümsedi.

"Samuels gerçek bir medyum muydu?" diye sordu Dean. "Ben onun dolandırıcı olduğunu zannediyordum."

Vincent kaşlarını çattı. "Adam uzun zamandır ölü. Artık bu sorunun yanıtını hiçbir zaman bileceğimizi zannetmiyorum. Aslında öğrenemeyecek olmamız çok üzücü, size bu kadarını söyleyebilirim. Meslektaşlarımın asla yanıtını bilemeyeceğimiz konularda yorum yapıp durmaları beni çıldırtıyor. Bir kez olsun gerçeğin ne olduğunu bilmek hoş olurdu."

Sam ve Dean bir süre daha Vincent'la konuşup başka sorular sordular. Çoğuna aldıkları yanıtlar, Sam'in son birkaç günde yaptığı Poe araştırmasından elde ettiği bilgilere uyuyordu. Yani hem kütüphane hem Vincent'ın nefret ettiği internet işe yaramıştı. Yirmi dakika konuştuktan sonra Vincent aniden ayağa kalktı ve dersi olduğunu söyleyip onları asansörün önüne sürükledi. Ama kardeşler onun peşinden merdivenlere yöneldiler ve profesör de bunun akıllıca olduğu yorumunu yaptı. "Sabah bu asansörü beklemek zorunda kalana kadar sakalım yoktu," diye bir espri patlattı.

Edward Gezi Alanı'nın etrafından dolanıp park yerine döndüler. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sam, Dean'e.

Dean omuz silkti. "Bütün üniversite profesörleri böyle midir?"

Sam kıkırdadı. "Çoğu, evet."

"Sen üniversiteden neden hoşlanıyordun, söylesene?"

Sam başını iki yana salladı. "Hala birinin neden Poe'yu diriltmek isteyeceğini anlamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Dean.

"Dr. Vincent'ın dediği gibi sefil bir hayatı oldu. Karısı genç yaşta öldü. Hayattayken kariyeri bu kadar parlak değildi, iş girişimlerinin çoğu başarısızlığa uğradı ve genelllikle depresyondaydı. Eğer günümüzde yaşıyor olsaydı ona Prozac, Zoloft ve Xanax'i aynı anda yuttururlardı."

Impala'nın yanına vardılar. Hala Bronx'ta araba kullanmayı reddettiği için Dean yolcu tarafına geçti. "Belki olaya yanlış yaklaşıyoruz. Belki Poe'dan nefret eden, acı çekmesini isteyen biri onu diriltmeyi deniyor."

"Yani kim olabilir?"

Dean arabaya binerken sırıttı. "Kitaplarını okuyup onun üzerine ödev yazmak zorunda kalmış herhangi biri."

Sam sürücü koltuğuna geçti ve sol elini direksiyonun üzerine koyarken sağ eliyle anahtarı kontağa soktu. "Bu söylediğinin şüpheli listemizi daralttığı söylenemez."

Dean yanıt veremeden ceketinin cebinden *Smoke On The Water* melodisi yükseldi. Telefonu çıkardı, kapağı açtı ve "Selam Manfred," dedi.

Sam arabayı park ettiği yerden çıkarırken Manfred'in hoparlörden yükselen sesini duydu. "Hey Dean, öğle yemeği sırasında çocuklarla sohbet ediyordum ve Roxy'yle ilgili bir şey hatırladım."

"Ne hatırladın Manfred?"

"Şey, anlıyorsunuz ya, bir keresinde, ben galiba onunla yatmıştım."

16

Afi ri 'n in Evi
Bronx, New York
Çarşamba, 22 Kasım 2006

"En baştan başla," dedi Dean öfkeyle.

Manfred'in oturma odasındaydılar. Cream'in *Disraeli Gears* albümü çalıyordu. Manfred koltuktaydı, Sam ve Dean kanepeye geçmişti. Dean, Manfred'e bir tane patlatmaya hazırdı. Eğer Manfred bu olaydan daha önce bahsetmiş olsaydı, ikinci ve üçüncü gece Scottso'yu dinlemek zorunda kalmayabilirlerdi.

Manfred'in kucağında bir bira şişesi vardı ve adam şişenin ağzına bakıyordu. "Bakın, uzun zaman önceydi, tamam mı? Çok eskidendi. Roxy'nin uçtuğu zamanlardı. Mary Jane, kokain, alkol... Aklınıza ne gelirse içer, koklar veya damar-

dan alırdı. Arkadaşlarıyla Otopark Arkada'ya gelirdi. İlk başladığımız zamanlardı ve henüz haftasonuna geçmemiştik. Arkadaşları bizden hoşlanmayıp gittiler."

Aman ne şaşırtıcı. Bir şekilde Dean kendini bunu yüksek sesle söylememeye zorladı. Birasını yudumladıktan sonra Manfred konuşmaya devam etti. "Ama Roxy barda kaldı ve şovdan sonra gidecek yeri yoktu. Ben de onu evine bırakmayı teklif ettim. Morris Park'ta bir izbede kaldığını söyledi. Ben de ona *Benim bir evim var*, dedim. Buraya döndük, konuştuk, müzik dinledik ve üst kata çıktık."

"Ve bunu şimdiye kadar hatırlamadın mı?" diye sordu Dean öfkeyle.

"O olduğunu unutmuşum! Bakın çocuklar, tek bir kez oldu. Tamam, iki kez. Birkaç gösteriye daha geldi. Ama kötü durumdaydı ve sonra da rehabilitasyona girdi. Onu yeniden gördüğümde aradan bir yıl geçmişti ve Roxy artık temizdi. Otopark Arkada'nın kapısından içeri girdiği zaman onu tanımadım bile. Makyajı yoktu, saçları kısaydı ve dar bir bluz değil tişört giymişti. Tamamen farklı bir kadındı. Ve Aldo'nun peşine düştü. Benim için hava hoştu, çünkü ani duygu değişimleri canımı sıkıyordu."

Manfred içkisinin kalanını bitirirken Dean, Sam'e bakıp başını salladı.

"Manfred, Roxy yeniden bir araya gelmenizi istediğini hiç söyledi mi?" dedi Sam.

"Kesinlikle hayır. Dediğim gibi, tamamen farklı biriydi. Yakınıma bile gelmedi."

"Evi sevdiğini sanıyordum," dedi Dean aniden Otopark Arkada'da yapılan bir konuşmayı hatırlayarak.

"Elbette sevdi. Herkes bu evi sever. Gina bile bu eve taşınabilmek için sürekli bana yalvarıyor."

"Janine'i mi kastediyorsun?" diye sordu Dean.

"Evet, o işte. Kuzenimin kızı." Manfred yine dişsiz gülümsemesiyle genç adama baktı. "Biliyorsun Dean, anlaşılan sana tutulmuş." Gülümseme soldu. "Onunla oyun oynama, tamam mı? Kuzenimle yeterince derdim var. Ayrıca o kız hareket eden her şeyle flört eder."

"Endişelenmene gerek yok," dedi Dean. İlgileniyor olsa bile, ki itiraf etmesi gerekirse Janine seksiydi, Roxy'nin ruhu meselesi çözüldükten sonra bu adam ve ailesiyle uzaktan yakından en ufak bir ilişkiye girmek gibi bir niyeti yoktu. *Gelecek sefer iyiliğe ihtiyacı olduğunda Ash gidip başka birini bulsun.*

"Roxy bu yüzden senin peşine düşmüş olabilir," dedi Sam. "*Sev beni,* deyip duruyor ve belki de sana hitap ediyordur."

Manfred başını salladı. "Kulağa doğru gelmiyor. Tedaviden çıktığında Aldo'ya aşıktı. Ve derken benim Pennsylvania'da olduğum haftasonundan sonra birden ortadan kayboldu ve sonra..."

Dean şaşırdı. "Pennsylvania'da olduğun hangi haftasonu?"

Manfred donup kaldı. "Size ondan bahsetmedim mi?"

"Bize neden bahsetmedin mi?" Dean artık kanepenin iyice kenarına kaymıştı ve ayağa fırlayıp Manfred'in kafasına ve omuzlarına bir sürü yumruk indirmeye hazırdı.

"Kahretsin çocuklar, çok üzgünüm, size anlattığımı sanıyordum. Aldo o haftasonu benim için eve bakmıştı. Anlıyorsunuz ya, Roxy'yi en son o zaman gördüm. Tam olarak o zaman değil de birkaç gün öncesinde. Pennsylvania'da bir aile toplantısına gitmem gerekiyordu ve o zamanlar bir kedim vardı. Kedim geçen yıl öldü. Zavallı yaratık. Şeker hastasıydı ve onu uyutmamız gerekti. Kediyi veterinere bırakmak istemedim ve Aldo'yu çok severdi. Aldo o zamanlar iMamaroneck'te izbe bir dairede yaşadığı için teklifimi hemen kabul etti." Ayağa kalktı. "Elbette her şeyi doğru hatırlıyorsam. Ben bir bira daha alacağım. Bir şey ister misiniz?"

"Ben de bir bira alırım," dedi Dean. Alkol içme ihtiyacı bastırılamaz bir hal almıştı. Manfred mutfağa gittikten sonra Sam'e döndü. "İnanabiliyor musun?"

"Haftanın büyük kısmında onunla aynı evde yaşadıktan sonra mı? Evet, inanabiliyorum. Dean, çoğu zaman adresini hatırlamasına dahi şaşırıyorum. Kendi de söyledi, geçen haftayı zar zor hatırlıyor. Örneğin Janine'le ilgili bu konuşmayı daha önce yaptığınızı hatırlamıyordu."

Kardeşine hak veren Dean başını salladı. "Yani benim düşündüğümü mü düşünüyorsun Pinky?"

"Evet." Sam iç çekti. "Kazmaya başlamalıyız."

Manfred elinde üç şişe birayla oturma odasına geri döndü.

Şişeyi aldıktan sonra Dean içkiyi kafasına dikti ve sonra "Manfred, dinle... Arka bahçeni kazmamız gerekiyor," dedi.

"Bu söz Manfred'in birayı sakalına dökmesine yol açtı." Ağzını kazağının kenarıyla sildi. "Efendim?"

O sırada Sam'in Blackberry'si çalmaya başladı. Kanepeden fırlayan genç adam birasını masanın üzerinde bulduğu boş yere bıraktı ve telefonu cebinden çıkarıp giriş holüne ilerledi. "Merhaba? Ah, iyi günler dedektif."

Manfred, Dean'e neler olduğunu sormak istercesine baktı. "Kayıp Kişiler'de çalışan birini tanıyomz," dedi Dean. "Roxy'yi kontrol etmesini istedik."

"Şey, tamam. Bunun arka bahçemi kazmakla ne ilgisi var?" Dean yanıt veremeden Sam içeri döndü. "Gerçekten mi? Başka kiminle konuştular? Tamam. Tamam. Tamam, teşekkürler dedektif. Yakında konuşuruz." Telefonu kapayıp kanepeye döndü. "Arayan McBain'di. Roxanne Charmichael'ın kaybolduğunun 49- Karakol'a 23 Eylül 2004'te bildirildiğini söyledi."

Manfred başını salladı. "Kulağa doğru geliyor. Aile toplantılarımızı her zaman eylül ayında yaparız."

Sam kanepeye oturup içki şişesini tuttu. "Dosya hala açıkmış. McBain'e göre Aldo Emmanuelli, Manfred Afiri ve Tom Daley'yle görüşmüşler."

Manfred şaşırdı. "Öyle mi? Benimle konuştuklarını hatırlamıyorum."

"Ayrıca," dedi Sam, "kesilip parkelerin altına bırakılan cesedin kimliği ortaya çıkmış. Sarah Lowrence isimli bir kadınmış. Boston Yolu'nda bir videocuda çalışıyormuş. Ve adli tabibin raporuna göre altı ile on iki gün önce öldürülmüş."

"Kahretsin," diye mırıldandı Dean. Olanlar için Mackey si'ınepesini suçlamak istiyordu ama adamın suçu olmadığının farkındaydı. Lowrence denilen kadın uzun süredir ölüydü, büyük ihtimalle o ve Sam daha New York'a gelmeden önce öldürülmüştü. Onun için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Onu ve Reyes denen adamı öldüren pisliği bulmak dışında.

Manfred'in beti benzi attı. "Çocuklar, siz neden bahsediyorsunuz?"

Sam adamı başlarından savdı. "Uzun hikaye."

Manfred omuz silkti. "Her neyse. Bakın, daha önce Roxy ve benden bahsetmediğim için üzgünüm. Ama yemin ederim unutmuşum. Şimdi şu kesilmiş vücudu bir tarafa bırakıp arka bahçemi neden kazmak istediğinizden bahsedebilir misiniz?"

"Bize öyle geliyor ki," diye söze başladı Sam, haberi alıştıra alıştıra vermek istiyordu, "Aldo ve Roxy, Aldo'nun senin kedine baktığı haftasonu burada kavgaya tutuştu ve Roxy öldü. Aldo da onu arka bahçeye gömdü. Kız bu yüzden bu evde dolanıyor."

"Ve bu yüzden sadece gösterilerden sonra ortaya çıkıyor," diye ekledi Dean.

"Emin misiniz?"

Dean ve Sam suçlu suçlu bakıştı. "Tam olarak değiliz," dedi Dean sonunda. "Şimdilik sadece bir tahmin."

"Ama duruma uyuyor," dedi Sam. "Bu işi uzun süredir yapıyoruz ve çoğunlukla haklı çıkarız."

Manfred biten plağı değiştirmek için ayağa kalktı. "Bu işleri benden iyi bildiğiniz kesin. Diyelim ki Roxy'nin cesedini buldunuz, sonra ne olacak?"

"Tuz döküp yakacağız."

"Tamam, tamam," dedi Manfred ve *Disraeli Gears'ı* kabına koyup Traffic'in *The Lovv Spark of High Heeled Boys* albümünü koydu. "Bana neler olduğunu anlatırsınız. Bütün o tuz meselesi beni ürpertiyor."

Nasıl olsa onu da unutursun. Neyse ki Dean bunu da yüksek sesle söylememeyi başardı.

"Beni ürküten şeylerden bahsetmişken," dedi Manfred, "Aldo'nun bunu yapmış olduğuna inanmam mümkün değil. Sayamayacağım kadar uzun yıllardır arkadaşız ve o cinayet işleyebilecek biri değil."

"Belki de bir kaza oldu," dedi Sam.

Dean gözlerini devirdi. İşte Sam böyleydi, her zaman insanları daha iyi gösterecek bir şeyler bulmaya çalışırdı. Aldo'nun Roxy'nin bahsi ilk geçtiğinde nasıl davrandığını düşününce Dean adamın bir şeyler sakladığına inanmakta güçlük çekmiyordu. Ayrıca, baştan beri Aldo'nun kızın başına ne geldiğini bildiğini ve anlatmadığını düşünüyorlardı.

"Gerçi," diye ekledi Sam, "eğer kaza olsaydı polise haber verirdi."

"Hayır, vermezdi." Manfred birasından bir yudum aldı. "Bakın, Aldo'nun yanlış bir şey yaptığına inanmıyorum ve kimseyi öldürebileceğini düşünmüyorum ama eğer bir kaza

olduysa, polisi aramamıştır. Size bunu kesinkes söyleyebilirim. Aldo'nun tarzı değil, anlıyor musunuz?"

"Bir dakika," dedi Sam, "belki de arka bahçeyi kazmaya başlamamalıyız."

Dean delirmiş gibi kardeşine baktı. "Efendim?"

"Tek söylediğim tahmin oyunu oynamamamız gerektiği. Cesedin orada olduğuna emin değiliz ve oradaysa bile tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz. Ve cesedi bulacak olsak bile sonra ne yapacağız?"

"Üzerine tuz döküp yakacağız ve..."

"Ve biz delili yaktığımız için katil özgür kalacak."

Bu cümle Dean'i susturdu.

Sam devam etti. "Her zaman ruhların intikam almak için ortalıkta dolandıklarından bahsederiz ve karşımızdaki de benzer bir örnek olabilir. Ama ya Roxy de Baltimore'daki ruh gibi adalet istiyorsa?"

"O bir ölüm habercisiydi," dedi Dean.

Ama Sam kendini kaptırmıştı. "Evet ama adaletin gerçekleştiğini görmek için oradaydı. Tuzlamanın ve yakmanın işe yarayacağını sanmıyorum. Evet, ruhtan kurtulmamızı sağlar ama katili gün ışığına çıkarmamızı sağlamaz."

"Buna inanamıyorum," dedi Dean başını sallayarak.

Sam duraksadı. "Neye inanamıyorsun?"

"Katili gün ışığına çıkarmak gibi bir laf ettiğine. Ahbap, insanlar böyle konuşmaz."

Manfred başını salladı. "Dean haklı Sam. Gerçekten tam bir televizyon cümlesi kurdun."

"Her neyse... Ama ben haklıyım, yanılıyor muyum?"

Dean içini çekti. Bütün içgüdüleri cesedi bulmaları, tuzlamaları ve yakmaları gerektiğini söylüyordu, çünkü, kahretsin, insanların evlerine dadanan ruhlara bunu yapardınız.

Ama bunu yaparlarsa Aldo cinayetten yırtardı. Ve bu hiç de doğru gelmiyordu.

"Tamam, öyleyse ne yapacağız dahi çocuk? Aldo'ya işkence mi edeceğiz?"

Sam, Dean'in tedirgin olmasına yol açan bir şekilde gülümsedi. "Tam olarak değil."

İşin zor kısmı hazırlıkları tamamlamaktı.

Mührün düzgün olabilmesi için ayın evrelerine bağlı ritüelleri belirli noktalarda gerçekleştirmeliydi. Şu işe bakın ki her seferinde ritüeli uygulayabilmek konusunda şansı yaver gitmişti. Örneğin 199- Sokak'taki binadaki dairelerden bir tanesinin boş olması yeterliydi ve dairelerden biri boştu. Webb Caddesi'ndeki ev konusunda daha da şanslıydı. O bölgede boş bir daire bulmakla yetinebilirdi ama satılığa çıkarılmış evin bodrumu çok daha iyi olmuştu.

Bu sayede, amacının haklı olduğuna daha da fazla inanmıştı. Kader her şeyi mükemmel yapabilmesi için ona yardımcı oluyor, görevini tamamlaması için işini kolaylaştınyordu.

Şimdi bir tek son sahne kalmıştı ve önünde buna hazırlanmak için sadece beş günü vardı. İçlerinden en kolayının bu olacağını hissediyordu.

Fordham Yolu'yla artık Martin Luther King Bulvarı denilen Üniversite Caddesi'nin köşesinde durdu. Aziz Nicholas Kilisesi'nin iki kulesine baktı. Her iki kulenin de pazar günleri zamanı geldiğinde ve törenlerde çalan çanları vardı.

Çanlar gelecek salı günü de çalacaktı. Beklenti duygusuyla beraber kalbi hızla çarpmaya başladı. Sonunda her şey bitecekti.

Neler olduğunu kontrol etmek için diğer mekana dönmemişti. Polis, zavallı Sarah Lowrence'ın kalıntılarını bulmuş olmalıydı. Çok hoş ve nazik bir kadındı ve onu öldürmemiş olsa uzun ve mutlu bir hayat süreceğine emindi. Ama kadın şimdi daha büyük bir amaca hizmet ediyordu ve zamanı geldiğinde, insanlar onun neyi neden yaptığını anladıklarında, o kadının, Marc Reyes'in ve iki öğrencinin adları ölümsüzleşecekti. Elbette salı günkü kurbanın ve dünyaya büyünün zaferini gösteren kendi adıyla beraber.

Bu konuyu düşündüğünde böyle olmayabileceğini de kavrıyordu tabii. Ne de olsa dünya Percival Samuels'ın dehasını takdir etmemişti ve üstelik onun yaşadığı zamanlar dünyanın büyüyü kabul etmeye daha eğilimli olduğu zamanlardı. Şimdi olduğu gibi internet siteleri, faks makineleri, cep telefonları, iPod'lar, e-postalar ve diğer bilimsel ıvır zıvır henüz öğrenmenin önüne geçmemişti.

Ama önemli değildi. Çünkü Poe'yu geri getirecekti. Dehasının takdir edildiği bu dünyayı görmesini sağlayacak, ondan gerçeği söylemesini isteyecekti.

Önemli olan tek şey buydu. Bununla kıyaslandığında Marc Reyes'in, Sarah Lowrence'ın ve iki öğrencinin hayatının ne önemi olabilirdi?

Son ritüel için kullanacağı kişinin lafını bile etmeye değmezdi.

Teknik olarak son tören için birine ihtiyacı yoktu. Dördüncü mührün olması gereken yerde bir çan kulesi vardı ve *Çanlar* şiirini canlandırmak için bu kadarı yeterliydi.

Asıl soru elbette bunu nasıl yapacağıydı. Sözlerin defalarca üzerinden geçmişti. "Nasıl çınlar, çınlar, çınlarlar,
Buz gibi havasında gecenin! / Geceye dağılan yıldızlar." Şiirin geneline çanlar kelimesinin tekrarıyla sağlanan ritim duygusu hakimdi. Poe'da, diğer Amerikan şairlerinde görülmeyen bir ritim duygusu vardı. ***Çanlar*** şiirini okuduğunuzda kendinizi bir kilisenin bahçesinde, çan seslerinin arasında hisseder ve şiir yüksek sesle okunduğunda onların gürültüsünü duyardınız.

Bu ritüelin neler gerektirdiğini etraflıca düşünmüştü. *Amontillado Fıçısı, Morgıue Sokağı Cinayeti* ve *Geveze Yürek'ı* seçmesinin nedeni her üçünün de ceset gerektirmesiydi ve araştırmalarından en güçlü ritüellerin kurban verilen ritüeller olduğunu biliyordu. însan hayatı kurban etmek, hayvan hayatı kurban etmekten daha güçlü bir etki yaratıyordu. Ama *Çanlar*[1] da ölüm yoktu.

Sonra şiirden bir bölüm hatırladı:

Patırtılı yakarı, ateşin rahmetine
Bir delice uyarı, çılgın, sağır ateşe
Sıçrayarak daha yüce, daha yüce, daha yüce,
Bir ümitsiz arzu ile,
Azimkar çabayla bir de
Şimdi. Şimdi dur ya da hiçbir zaman
Yanında soluk yüzlü ayın.

Ve başka bir bölüm:
Ve onun neşeli sinesi
Çanların zafer şarkısıyla şişer
Ve raks eder, çığlık atar
Kalmayarak zamanı, zamanı, zamanı
Bir tür runik uyakla,
Şükran şarkısına çanların,
Çanların.[8]

Evet! İşte bu. Bir kurban bulup çanlar çalarken onu yakacaktı. Yanan bir insan çığlık atar ve dans ederdi ve nefes almak için çabalarken göğsü şişerdi. Şiirde yazanlara uyuyordu.

Mükemmel.

Gecenin geç saatleri olduğundan kilise kapalıydı ve kapısı kilitliydi. Yarın, gündüz halletmesi gereken işleri halletiğinde geri dönüp rahiple konuşacaktı. Ona salı gecesi tam geceyarısında çanları çalması gerektiğini söyleyecekti. Bu-

8 Ulaş Başar Gezgin ve Osman Tuğlu çevirilerinden yararlanılmıştır.

nun için elbette kiliseye cömert bir bağış yapacaktı. İşin bu kısmı kolaydı. Zor olan, ritüeli geride delil bırakmayacak şekilde tamamlamaktı. Neyse ki karısı öldüğünden beri bir sürü parası vardı. Kadın sonunda ölerek ona yapabileceği en büyük iyiliği yapmış, yapılması gerekeni yapabilmesi için ona ekonomik özgürlük sağlamıştı. Üstelik böylece kadının dırdırından da kurtulmuştu.

Planının yeterince iyi olduğuna karar verdi, şimdi tek ihtiyacı bir kurbandı ve önünde kurban bulmak için yeterince zamanı vardı. Arabasını park ettiği yere, Üniversite Caddesi'nin birkaç blok aşağısına gitmek üzere harekete geçti.

Ama çirkin takım elbiseli, kısa boylu bir adam yolunu kesti. Adamın yüzünü daha önce görmüştü. Nerede? Elbette, o boğucu internet sitesinin ilk sayfasında.

Arthur Gordon Pym olduğunu iddia eden adamdı. "Suçluların olay mahalline döndükleri ispatlanmış bir gerçektir ama senin suç işlenmeden önce olay yerine gelmeni oldukça eğlenceli buluyorum," dedi ona. Başını salladı. "Sen olduğunu en baştan bilmeliydim."

"Özür dilerim," dedi katil. "Neden bahsettiğiniz konusunda hiçbir fikrim yok." Pym'in yanından geçip gitmek üzere harekete geçti ama ufak tefek adam önüne geçti. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama..."

"Evet, biliyorsun."

Tabii ki biliyordu ama Pym'e bunu söylemenin gereği yoktu. "Bakın, bu sevimli kilisenin tadını çıkarıyordum."

"Çarşamba gecesi, saat on birde mi? Buna hiç ihtimal vermiyorum, özellikle de bu kilise salı gecesi yapmayı düşündüğün tören için en uygun yerken. Pazartesi gecesi kahrolası tuzak yüzünden seni ucu ucuna kaçırdım ama seni temin ederim bayım, bir daha öldürmene izin vermeyeceğim."

Adam aniden tedirgin oldu. Önce geçip gitmeyi düşündü ama eğer Pym onu 199. Sokak'taki binada gördüyse kurtuluşu yoktu. Yakalanmış demekti.

Derken yanıldığını ve kesinlikle bir umut olduğunu anladı. Büyük bir neşeyle sırıttı.

"Seni eğlendiren bir şey mi oldu?"

"Evet. Sen." Ve sonra Pym'in suratına bir yumruk attı.

Acı parmaklarına ve bileğine yayıldı ve acı içinde elini salladı. İnsanlar televizyonda sürekli böyle şeyler yapardı ve kurbanları bayılıp yere düşerdi. Ama Pym sadece başının kenarını tutuyordu ve ağzından kanlar akıyordu.

"Bana vurdun!" diye bağırdı Pym kan tükürürken.

Elbette sana vurdum, seni cüce. Ne yazrk ki yere devrilmedin. Yanında hiç silah yoktu, 44'lüğü evdeydi ve Pym'in suratına yumruk atma numarası dışında aklına bir şey gelmiyordu.

Başka seçeneği kalmadığı için arkasını dönüp kaçtı, bu numara çoğu zaman işe yarardı. Bacakları Pym'inkilerden uzundu ve düşmanını şaşırtmış olmanın avantajına sahipti. Poe hayranıyla arasına yeterince mesafe koymuştu. Uzun

adımlarla apartmanların ve evlerin önünden geçerek Üniversite Caddesi'nin kaldırımında koşarken arabada misina olduğunu hatırladı. Onu kurbanlarını bağlamakta kullanıyordu. Özellikle Sarah Lowrence için ipe ihtiyacı olmuştu çünkü kadın uyuşturucu verilene kadar tepinip durmuştu.

Sağlam eliyle paltosunun cebine uzandı -yumruk attığı eli hala titriyordu- ve arabasının anahtarlarını çıkardı. Düğmeye basıp bagajı açtı.

Evet, hatırladığı gibi misina oradaydı. İpi ve karısının zoruyla gittiği bir Yankee maçında edindiği beysbol topunu aldı. Arkasına dönüp peşinden koşan Pym'e baktı. Adam cep telefonunda biriyle konuşuyordu.

Kimi aradığını bilmiyorum ama becerebilirsem sana engel olacağım. Beysbol topunu Pym'in kafasına fırlattı.

Adamı midesinden vurdu ama bu kadarı koşmayı kesip yere devrilmesine yetti.

Pym'in yanına koştu, elinden cep telefonunu kaptı ve yakındaki apartmanın duvarına fırlattı. Ardından Pym'in kollarını arkada birleştirip bileklerinden bağladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese kalan Pym. "Ay!" diye bağırdı misina bileklerini kestiğinde.

"Son kurbanımı seçiyorum," dedi adam karşılık olarak ve kurbanını daha da sıkı bağladı. Etrafta birkaç kişi vardı ama kendi işlerine baktılar ve hiçbir şey söylemediler. Yine de birkaç tanesinin cep telefonu vardı, yani bir an evvel oradan ayrılsalar iyi olacaktı.

"Üzülme. Adın insanoğlunun en büyük başarılarından biriyle birlikte anılacak, tarihe geçeceksin." Ukala ukala gülümsedi. "Gerçi şu anda bunu takdir edecek durumda olduğunu sanmıyorum ama endişelenme, yaptığın fedakarlığın karşılığını vereceğim. Ne de olsa iyi bir akademisyen, kaynaklarını mutlaka belirtir." Pym'i de bağladığı bileklerinden tutarak ayağa kaldırdı. Bir kere daha kader ona kıyak geçmişti. Bu onun kaderiydi, bunu biliyordu.

Çok yakında yanıt benim olacak!

laylaoğlu

17

Afiri'nin Evi
Bronx, New York
Perşembe, 23 Kasım 2006

Eski moda dedektif hikayelerinde, Sam hikayenin her zaman bütün şüphelileri bir odaya toplayarak bittiğini biliyordu. Poe, *Morgue Sokağı Cinayetinde* bunu yapmamış olsa da o hikayeden sonra gelen hikayelerde genel olarak bu yöntem uygulanmıştı. Gerçek dünyada işler çoğunlukla böyle yürümediğinden Sam bunu yapma şansı yakaladığı için gerçekten büyük bir heyecan duyuyordu.

Manfred'e perşembe günü grubu evinde toplamasını söylemişti. Manfred yıllardır grup toplantısı yapmadıkları gerçeğinin altını çizdi. "Aslında prova olmayan bir grup top-

lantısı hiç yapmadık," demişti. Yine de diğerlerine haber verdi ve Tom Daley'yin yerinde prova yapmak yerine onun evine gelmelerini söyledi.

Hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde son gelen Tommy oldu. Sam gösterilere de en son onun geldiğini farketmişti. Oysa baterist olduğu için en çok hazırlığı onun yapması gerekiyordu. Üstelik bateri setini Otopark Arkada'da bırakmayı reddettiği için her seferinde bateriyi en baştan kuruyordu. Sam pazar gecesi konuyu açtığında, "Bu alete çok para ödedim," demekle yetinmişti.

Sonunda Tommy de geldiğinde, klavyeci Robbie ve Aldo kanepeye oturmuş gündüz işlerinden yakınıyorlardı. Dean ve Manfred müzik setinin yanına geçmiş, Robert Johnson'ın albümlerinden bahsediyorlardı. Ve basçı Eddie de pencerenin kenarında durmuş arka bahçeye bakıyordu.

"Özür dilerim geciktim," dedi Tommy. Sam'in gökyüzündeki uydulardan bile farkedileceğine inandığı parlak pembe bir gömlek giymişti. Diğer grup üyelerinin üzerlerinde kazak ve kot vardı. Eddie ise sahnede giyindiği gibi baştan aşağı siyahlar içindeydi. "Eee, neler oluyor?"

Hazırlıklara büyük özen gösteren Sam defalarca büyünün üzerinden geçmişti. Babalarının deftere not aldığı basit bir ruh çağırma büyiısüydü. (Gariptir ki Azrail'le ilgili sayfadan sonra ve Calusa Kızılderililerivle ilgili sayfadan önceydi) ve bir aksilik çıkarsa bakabilsin diye not defteri Sam'in elinin altındaydı. İçinde zorlu Latince kelimeler var-

dı ve onları yanlış telaffuz etmek ölümcül olabilirdi. (On yaşındaki ilk büyü yapma girişimini hala bütün netliğiyle hatırlıyordu. İz sürme büyüsü yapmayı denemişti ama Latincesi çok kötü olduğundan yanlışlıkla bir ruh çağırmış ve ruh kaldıkları evi altüst etmişti. Babaları ruhu geldiği yere yollamayı başarmış ama eve ödediği depozitoyu geri alamamıştı.)

"Eh," dedi Manfred, Tommy'ye birasını uzattıktan sonra, "büyük ihtimalle hepinizi neden buraya çağırdığımı merak ediyorsunuz. Yanıtı basit ama bana inanacağınızı sanmıyorum. Görüyorsunuz ya son zamanlarda evde bazı problemlerim vardı ve bu iki genç, Sam ve Dean, bana sorunumu çözmekte yardım ediyor." Dean bu noktada ayağa kalkıp Oturma odasının girişinde duran Sam'in yanına geçti.

Robbie duraksadı. "Onların Ash'in arkadaşları olduğunu sanıyordum."

"Öyleyiz," dedi Dean. "Manfred'in soaınunu bu sayede öğrendik."

"Ve bu sorunun Roxy'yle bir ilgisi mi var?" diye sordu Aldo.

Dean sırıttı. "Neden böyle düşündün Aldo?"

"Çünkü bütün hafta onu sorup durdunuz. O zamanlan düşünmek beni öfkelendiriyor. Hayatımın gurur duyduğum bir dönemi değil."

"Neden değilmiş?" diye sordu kanepeye doğru ilerleyen Dean.

"Sürtük ortadan kayboldu. Ne bir telefon ne bir özür. Arkadaş kalabiliriz ya da yürümediği için üzgünüm gibi laflar bile etmedi. Çekip gitti. Bu durum beni çıldırtıyor, tamam mı?"

Sam, Aldo'nun yüzünde her zamanki neşeli ifadenin olmadığını gördü. Cuma günü gitaristi ilk kez sahnede gördüğü zamandan beri, Aldo'nun hayatından memnun biri olduğunu düşünmüştü. Açıkçası bunun ne kadarının alkolü bırakmakla ilgili olduğunu merak ediyordu.

Ama şimdi Aldo sallanan koltuğun altına saklanmış bir kedi yavrusu gibi ezilip büzülüyordu. Sam teorilerinin doğru olabileceğine kanaat getirdi.

"Sorun şu ki," dedi Dean, "insanlar Roxy'yi son olarak senin Manfred'in evine baktığın haftasonu gördüler. O günden beri kayıp."

Bu söz üzerine herkes öne eğildi. Her zamanki kadar donuk olan Eddie hariç. Kanepeyi arkaya yatırmış olan Tommy doğruldu. "Kayıp mı? Roxy kayıp mı?"

"O haftasonunun ardından kayıp olduğu polise bildirilmiş ve bir sonuç alınamamış," dedi Dean.

Aldo'nun kafası karışmış görünüyordu. "Neden bahsediyorsun Sam?"

"Ben Dean'im."

"Her kimsen, ben kimsenin evine bakmadım."

Manfred ellerini kalçalarına koydu. "Kesinlikle baktın Aldo. O zamanlar Lucille vardı ve ben aile toplantısına gittiğimde sen her sabah ona insülin iğnesi yaptın."

Aldo başını ellerinin arasına aldı. "Kahretsin." Başını kaldırdı. "Adamım, çok özür dilerim ama... Bak, sana söylemediğim için üzgünüm ama... Ben o kediden nefret ediyordum. Onunla anlaşamıyorduk. Ben evine baktığımı söylediğimde... Yalan söyledim."

Sam donup kaldı. Beklediği tepki bu değildi. Gerçi eğer suçluysa Aldo'nun eve baktığını reddetmesi kulağa anlamlı geliyordu.

Kanepeden kalkıp Manfred'in yanına yürüdü. "Seni hayalkırıklığına uğratmak istemedim ama o aptal yaratığın etrafında olmaya beş dakika bile katlanamıyordum. Ben de çocuklardan benim yerime insülin yapma işini halletmelerini istedim."

"Bekle," dedi Robbie, "toplantıya gittiğin zaman olduğunu mu söylemiştin? Ne zamandı, 2004 mü?"

Manfred başını salladı. "Evet. Ve sana güvenmiştim, sense..."

Aldo ellerini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum ama..." Diğerlerine döndü. "Anlatın ona çocuklar."

Robbie ve Tommy aynı anda başını salladı. "Evet, kediyle biz ilgilendik."

Sam, Eddie'ye baktığında onun da onayladığını gördü.

Manfred inanamayan gözlerle başını sallıyordu. "Hiçbirinize nasıl iğne yapılacağını göstermedim. Yalnızca Aldo'ya gösterdim."

Tommy bir kahkaha attı. "Ahbap, biz de iğne yapmayı bilmiyorsak kimse bilmiyordur. Sana bunu aynen söylüyorum."

Sam, Dean'e baktı. Dean omuz silkmekle yetindi. "Bakın, bir şey hala değişmedi. Roxy ölü."

Herkes dönüp hala orada olmalarına şaşırmış gibi Sam ve Dean'e baktı. "Ne dedin?" dedi Aldo.

"O ölmüş," dedi Manfred. "Bunu bilmemin nedeni, hayaletinin birkaç haftadır evimde dolanıp durması. Ne zaman Otopark Arkada'da gösteri yapsak, eve döndüğümde onu evde çığlıklar atarken buluyorum."

Bu sözün ardından saniyeler süren bir sessizlik oldu.

Ardından Aldo, Robbie ve Tommy kahkahalara boğuldu. Eddie gülmedi ama Sam zaten tanıştıkları günden beri adamın yüzünde en ufak bir duygu belirtisine rastlamamıştı.

Kahkahalar arasında Robbie "1 Nisan şakasının 1 Nisan'da yapıldığını sanırdım," dedi.

"Ciddiyiz," dedi Dean.

Hala kahkahalar atan Aldo başını salladı. "Her zaman Ash'in hafif kafayı sıyırmış olduğunu düşünürdüm. Ve siz ikiniz onun arkadaşıysanız, teorim doğrulanmış oluyor."

Dean kardeşine döndü. "Sam?"

Gösteri zamanı, diye düşündü Sam ve babasının günlüğünü açıp bir ataçla işaretlediği sayfayı buldu.

"Phasmates mortua hic ligata admovete audieminique."

Robbie donup kaldı. "Ne bu, Almanca mı?"

Tommy, Robbie'ye baktı. "Hayır, Latince." Robbie'nin şüpheci bakışlarını görünce ekledi. "Ne? Lisedeyken Latince almıştım."

"Phasmates mortua hic ligata admovete audieminique," diye tekrarladı Sam.

"Bu delilik!" dedi Aldo. "Hayalet diye bir şey yok."

"Phasmates mortua hic ligata admovete audieminique," dedi Sam üçüncü ve son kez.

Aniden pencereler çarpmaya, CD'ler titreşmeye ve ev sarsılmaya başladı. Tommy ayağa fırladı.

"Burada neler oluyor böyle?"

Diğerleri etrafa, birbirlerine ve Sam'e bakıyordu. Genç adam yüzlerindeki ifadenin ne olduğunu biliyordu çünkü sayamayacağı kadar çok kez o ifadeyi görmüştü. *Bu gerçek olamaz. Bunu yaşıyor olamam. Sahte olmalı. Dünyayla ilgili düşüncelerime uymuyor. Durdur şunu!*

Derken sesler duyuldu.

O zaman Aldo'nun yüzü bembeyaz oldu ama kısık sesle havaya fısıldadı. "Roxy?" Kahkaha sesi devam ederken Roxy'nin çığlığını duydular. *Sev beni! Sev beni! Sev beni!*

Ve kız karşılarında belirdi.

Saçları geçen sefer gördüklerinden daha karışıktı ve gözlerini seçmek zordu ama Queensryche tişörtü hala üzerindeydi. Açık dudakları aynı kelimeleri haykırıyordu. *Sev beni!*

Ama bu sefer doğrudan, önünde Eddie'nin durduğu pencerenin yanma gitti.

Eddie'nin yüz ifadesi, Sam'in onu tanıdığı süre boyunca ilk kez değişti. Gözleri kocaman açıldı, ağzı çığlık atacak-

mış gibi büzüldü, kollarını ileri geri sallayıp bağırdı. "Uzak dur benden sürtük! Sen öldün! Öldün ve gömüldün!"

Manfred basçıya bakakaldı. "Eddie, neler oluyor?"

Sev beni! Sev beni, diye bağırmayı sürdürüyordu Roxy Carmichael'ın ruhu.

"Sana hayır dedim seni aptal sarışın," diye bağırdı Eddie. "Uzak dur benden, sen ölüsün!"

Sev beni!

Tommy ve Robbie, Sam ve Dean'in Manfred ve Aldo'yla beraber durdukları oturma odasının girişine koşmuştu. "Onu gönder," dedi Robbie.

"Neden?" diye sordu Sam.

"Bu ne biçim bir soru?" diye sordu Tommy. "O şeyden kurtul, yoksa yemin ederim seni bir temiz pataklarım. Bu söylediğimi bir kenara yaz."

Sev beni! Sev beni!

CD'ler ahşap zemine uçtu. Pencereler daha sert çarpmaya başladı.

"Git başımdan!" diye çığlık attı Eddie. "Seni öldürdüm, benden uzak dur."

Dean tüfeğini sakladığı koridora gitti. Onu aldıktan sonra oturma odasına döndü namluyu kaldırdı ve ruha nişan aldı. Tahmin edilebileceği üzere grup üyelerinden biri itiraz etti. Robbie öne çıktı ama Sam onu omzundan tuttu. "Bize güven."

"İmkanı yok. O şeyi buraya siz getirdiniz."

"Hayalet, çocuklar gelmeden önce de buradaydı," dedi Manfred.

Sam'in görebildiği kadarıyla Aldo hiçbir şey söylemese de çok öfkelenmişti.

Sev beni!

"Kulaklarınızı kapayın," dedi Sam ve kulaklarını kapadı.

Dean tüfeği ateşlediğinde kayatuzu sağır edici bir gürültüyle Roxy'nin ruhuna isabet etti ve hayalet parçalandı.

"Ay!" Eddie sol koluyla sağ elini tuttu. Kayatuzunun bir kısmı ona isabet etmişti. Sam adama hiç üzülmediğini farketti.

Roxy yok olduğu anda iki şey oldu. Ev titremeyi kesti ve Aldo oturma odasının diğer ucuna koşup Eddie'ye bir yumruk attı.

Eddie parkelerin üzerine yığılırken Aldo ona tekme atmayı sürdürdü. Bir yandan da bağırıyordu. "Seni orospu çocuğu, onu öldürdün!"

Dean, Aldo'nun bileğini yakaladı. "Yapma. Sana kesinlikle hak veriyorum ahbap ama yapma."

Aldo öfkeyle gence döndü. "Bırak beni Sam."

"Ben Dean'im ve seni bırakmayacağım. Ona konuşma şansı verelim." Dean, cenin pozisyonunda yerde yatan Eddie'ye baktı, adamın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Eğer söylediklerinden hoşlanmazsan, o zaman onu dövmene yardım ederim ama önce ona ne yaptığını ve daha da önemlisi cesedini nereye gömdüğünü öğrenmeliyiz."

Aldo birkaç saniye Dean'e baktıktan sonra başını salladı, kolunu indirdi ve Dean de adamın bileğini bıraktı.

"Hepsi kazaydı," diye mırıldandı Eddie.

Dean adamı ceketinin yakasından tutup ayağa kaldırdı. "Ayağa kalk. Şimdi konuş, yoksa Aldo'nun seni dövmesine izin veririm. Neler oldu?"

"Manfred'in toplantısının olduğu zamandı." Eddie burnunu çekip gözyaşlarını sildi. "Aldo, Lucille'in yakınlarında olmak istemiyordu, bu yüzden Robbie, Tommy ve ben sırayla evde kaldık. Cumartesi gecesinden pazar sabahına kadar benimdi. Roxy'yi davet ettim."

"Ne?" diye bağırdı Aldo.

"Onu beceriyordum, tamam mı?" dedi savunmaya geçen Eddie. "Büyütülecek bir şey değildi. Onu yatakta tatmin edemediğini söyledi ve ben de onun tadına bakmak istediğimi düşündüm. Nasıl olsa zamanında Manfred'le de yatmıştı. Ama ilişkimiz sadece seksten ibaretti, bir önemi yoktu."

Aldo yumruklarını sıkmış halde iki adım öne çıktı. "Sadece seks mi?"

"Sakin ol," dedi Dean ve elini Aldo'nun omzuna koydu.

"Seviştikten sonra Queensryhce tişörtünü giydi ve birlikte olmamız gerektiğinden bahsetmeye başladı. Bir ilişki istiyordu. Ben istemiyordum."

"Ne yani, senin için yeterince iyi değil miydi?" diye sordu Aldo. Sam adamın sesindeki öfkeyi duyabiliyordu ve

saldıracak olsa Dean'in onu kontrol edebileceğinden şüpheliydi.

"Roxy sevişmek için iyiydi ama aptal sürtüğü kız arkadaş olarak istemiyordum. Öncelikle grubu bozardı. Senden ayrılıp benimle olursa her şey mahvolurdu. Ondan hoşlanmıyordum bile, yalnızca vücudunu seviyordum."

"Ne yani, sen de onu öldürdün mü?" dedi Manfred.

Eddie, Manfred'e bakmak için döndü. "Hayır! Tanrım, biz sadece... Hepsi bir kazaydı. Takılıp kahrolası merdivenlerden aşağı düştü, hem de tam ettiğimiz kavganın ardından. Ona ilişki istemediğimi söyledim, o da *Tamam, her neyse,* dedi, içki almaya mutfağa gidiyordu ki takılıp düştü."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu Aldo.

"Belki sarhoştu," dedi Eddie aldırışsızca.

Manfred başını salladı. "Adamım, onun içmediğini biliyorsun. Hadi ama aptal değiliz. Ayrıca az önce onu öldürdüğünü söyledin."

"Eminim bu adamlar onu öldürdüğünü itiraf ettiğini mahkemeye söylemeye gönüllü olur," dedi Sam. İşlerin o noktaya gelmemesini umuyordu, çünkü Scottso üyelerinden doğru düzgün şahit olmazdı. Ayrıca Eddie'nin hangi koşullar altında itiraf ettiğini mahkemeye açıklamak imkansızdı. Sam konuyu değiştirmeye karar verdi. "Cesedi ne yaptın?"

"Arka bahçeye gömdüm." Eddie başını salladı. "Bütün gecemi aldı."

Sam cebinde bir titreşim hissetti. Cep telefonunun sesini kapamış ama titreşime almıştı. Telefonu çıkardığında arayanın Dedektif McBain olduğunu gördü. Koridora çıkıp telefona karşılık verdi. "Dedektif, bu ne tesadüf."

"Nedenmiş?"

"Biz de seni aramak üzereydik. Riverdale, 50. Karakol'un bölgesi mi?"

McBain burnunu çekti. "Evet, Riverdale'e beş sıfırdakiler bakıyor, neden?"

"Oradaki arkadaşını aramak isteyebilirsin çünkü daha önce konuştuğumuz kayıp kişinin, Roxy Carmichael'ın, kaldığımız evin arka bahçesinde gömülü olduğunu sanıyoruz."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ciddi misiniz?"

"Evet. Ama bizi bu yüzden aramadın herhalde. Neler oluyor?"

"Birazdan karakolu ararım ama o zaman beyaz kıçlarınızı kaldırıp oradan çıkmanız gerekir."

"Evet, elbette."

Hala kaçaktılar ve polisin bir süre evde oyalanacağı belliydi. Roxy'nin cesedini çıkarmaları ve Scottso üyelerinin ifadesinin alınması gerekecekti.

"Şansa bakın ki, sizi meşgul edecek bir şeyim var. Bu yüzden arıyordum. Arkadaşımız Arthur Gordon Pym kayboldu."

18

Aziz Nicholas Kilisesi
Bronx, Neıv York
Perşembe, 23 Kasım 2006

İtiraf etmesi gerekirse, Sam'in Riverdale'de nasıl yolunu bulduğu konusunda Dean'in hiçbir fikri yoktu. Ve bunu itiraf etmek onun için hiç kolay değildi çünkü her zaman harika bir yön duygusuna sahip olmakla gurur duyardı.

Riverdale Caddesi'nde yokuş aşağı ilerledikten sonra mahallenin ana kavşaklarından birine çıktılar ve Dean ne tarafa gittiklerini anladı. Batı 230. Sokak'ta ekspres yolun girişi vardı ve tepenin aşağısı 231'in köşesiydi. Yani Dean oradan ekspres yola gitmenin en az altı ayrı yolunu biliyordu ve Fordham ve MLK'nin köşesi, pazartesi gecesi McBain'le bu-

luştukları yer, ekspres yolun Fordham çıkışındaydı. O noktadan itibaren rahat rahat araba kullanabilirdi.

Ama Riverdale'de araba kullanmak konusunda kendine güvenmiyordu. Ve bu durum onu gerçekten çok öfkelendiriyordu.

Yine de birinin bu işi yapması lazımdı. Açıkçası Mackey'nin kaybolması Poe'yu diriltmeye çalışan hastalıklı pislikle ortak olduğu yönündeki şüphesini güçlendirmişti. Ama Sam, McBain'in durumun bundan daha ciddi olduğunu düşündüğünü söyledi. Ve her koşulda, polisler gelmeden önce Manfred'in evinden çıkmak zorundaydılar. Eddie, Roxy'yi öldürüp arka bahçeye gömdüğünü itiraf edecekti ve Manfred ile Aldo, Eddie'ye ifadesini değiştirme şansı tanımayacaklarını açıkça dile getirmişlerdi. Dahası, hepsi Roxy'nin ruhunu konunun dışında bırakacaklarına söz vermişti. Alınması güç bir söz değildi.

"Polislere hayaletten falan bahsetmem, ona göre," demişti örneğin Tommy.

Şansları varsa Roxy'nin ruhu nihayet huzur bulurdu.

Sam, Impala'yı Fordham Yolu çıkışına sürdü ve ardından yokuş yukarı MLK'ye çıktı. Yol boyunca trafik ışıklarında bir sürü zaman kaybettiler. Sam sağa dönüp McBain'in yangın musluğunun önüne park etmiş olan Satürn'ünü gördü ve Impala'yı aracın önüne park etti.

"Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar," dedi McBain. Kazak ve kot giymişti ama bu sefer kot siyahtı ve kazağın üzerinde Warner Bross çizgi filmlerinden karakterler vardı.

"Ne oldu?" cliye sordu Sam.

"Dün gece geç saatlere kadar bir vaka üzerinde çalışıyordum. Cep telefonum kapalıydı. Çalan telefonun dikkatimi dağıtabileceğini düşünüyordum. Ne yazık ki kullandığım telefon servisi berbat, bu yüzden bana bırakılan mesajları öğlene kadar almadım. Vernetha Halanın her zamanki dört yüz çağrısı dışında bir de Arthur'dan mesaj vardı."

Sam duraksadı. "Ne demiş?"

"Fazla bir şey değil." Kadın ceketinin cebine ulaşıp cep telefonunu çıkardı. Kapağı açıp l'e bastıktan sonra sesi hoparlöre verdi.

Otomatik bir ses şöyle dedi: "Bir mesajınız var."

Ardından tanıdık ses duyuldu. Mackey nefes nefeseydi. "Dedektif, ben Arthur Gordon Pym. Çok şaşırtıcı bir şey keşfettim ve hemen buraya... Ah!"

Ardından dövüşme sesleri ve bir çarpma sesi duyuldu. Sonra otomatik ses, tarihi söyledi: "Çarşamba, 23:39."

McBain telefonu kapadı. "Dahası da var. En az yirmi kere onu aramayı denedim ama ulaşamadım. Telesekreter bile çıkmadı. Ben de telefonun izini sürdüm." Kadın, bir apartmanın kaldırımla birleştiği yeri işaret etti. "Telefon orada duruyordu." Ardından, cebine uzanıp parçalanmış telefonun iki parçasını çıkardı. "Bu durumdaydı."

"Hiç iyi değil," dedi Sam.

"Bak, onun için üzülüyorum," diye yalan söyledi Dean, "ama ne yapmamızı bekliyorsun?"

McBain bakışlarını ona dikti. "Bul onu Diken Kafa. Şaşırtıcı bir şey keşfettiğini söylemiş ve bunun tek bir anlamı olabilir."

"Bu konunun peşini bırakmasını söylediğinde seni dinlememiş," dedi Dean ukala bir tavırla.

McBain, Dean'i şaşırtarak yüzündeki sırıtışa sırıtarak karşılık verdi. "Tamam, iki anlama geliyor o zaman; diğeri de Pym'in adamımızı bulmuş olması ve adamın önlem olarak onu ve telefonunu devreden çıkarması."

Sam çenesini ovuşturdu. "Kötü adamın onu kaçırdığını ve beşinci kurbanı yapmayı planladığını mı düşünüyorsun?"

"Ama büyük gün salı günü," dedi Dean. "Yani..." Aniden sustu. "Katil diğer cinayetleri de önceden planlamıştı. Maymunu kaçırmak, boş evi ve boş apartman dairesini ayarlamak, hepsi önceden yapması gereken işlerdi."

"Lowrence denilen kadını ritüelden günler önce öldürdü," diye ekledi Sam.

"Nihayet benimle aynı noktaya vardınız," dedi McBain. "Çoktan kontrol ettim ve bu kavşakta boş bir mekan yok. Park da çok açıkta."

"İki çocuğun cinayeti açıklık alanda işlendi," diye belirtti Dean.

"Evet," dedi McBain, "ama o zaman elinde uyuşturulmuş bir orangutan vardı. Şimdi ise kurban edilmeye hiç hevesli olmayan bir rehinesi var. Her ne yapacaksa gözden uzakta olmak zorunda."

Sam kaşlarını çatıp Fordham Yolu'ıia baktı. Dean bu bakışı tanıyordu. "Ne düşünüyorsun Sammy?"

"Köşedeki kiliseyi."

"Aziz Nicholas Kilisesi," dedi McBain. "Ona ne olmuş?"

"Çan kulesi var mı?"

McBain başını salladı. "Evet, her cumartesi gecesi ve pazar günleri, ayin olduğunda çanı çalarlar."

"Poe'nun en meşhur şiirlerinden biri *Çanlar,* kilise çanlarından esinlenilerek yazılmıştır."

Dean duraksadı. "Şiirde kimse ölüyor mu?"

Sam başını iki yana salladı. "Ama bu, adamımızı durdurmayabilir."

"Özellikle de polyester takımlı, kısa boylu, can sıkıcı bir adamın işine karıştığını keşfetmişse," diye mırıldandı Dean. "Ayrıca zaman çizelgesini de değiştirebilir."

"Şimdiye kadar ritüeli harfi harfine uyguladı," dedi Sam, "ve ayın evreleri kritik önem taşıyor, zamanı değiştirmeyecektir. Ancak *Çanlar"*ı canlandıracaksa..."

Sam cümlesini tamamlamayınca Dean kardeşini dürttü. "Sam?"

Sam yoğun bakışlarını ağabeyine çevirdi. "Şiirin dizelerini hatırlamaya çalışıyorum. *Falan filan falan, ateşin rahmetine Falan filan, çılgın, sağır ateşe / Sıçrayarak falan filan... "*

Aniden kabuslarında gördüğü, manzaralar Dean'in zihnine doluştu. Annelerini ve Sam'in kız arkadaşı Jessica'yı öldüren iblis, iki kadını da tavana çivileyip yakmıştı. Dean ka-

huşlarında Sam'in ve kendisinin hayatlarındaki önem verdikleri diğer kadınların da yandığını görüyordu. Mackey hiçbir zaman hoşlandığı biri olmayacaktı, yine de böyle bir sonu kimse için dilemezdi ve gerçekleştiğini görmeye de niyeti yoktu.

McBain köşeye doğru yürümeye başladı. "Gidelim."

"İşte bu harika," diye homurdandı Dean kendi kendine. Çözümü bulan onlardı ama lider rolünü kadın mı üstlenecekti?

Eğer McBain olmasa orada bile olamayacağını hatırlattı kendine. Ve polisler kaldıkları evi ararken yapacak bir şeylere ihtiyaçları vardı.

Sonunda her şey dönüp dolaşıp oğlanın polislerden hoşlanmamasına dayanıyordu. Hiçbir zaman hoşlanmamıştı çünkü onların cahil olduklarını düşünürdü. Elbette dünyanın çoğu öyleydi ama kanun koyucuların cahilliği, onun ve Sam'in işini zorlaştırıyordu. Polisler sürekli olarak Sam'in ve onun önüne çıkıyordu. Baltimore'dan beri işler daha da kötüleşmişti. Doğaı, istisnalar vardı. Ballard ve Hibbing'de onlara yardım eden kadın. Gerçi Hibbing gerçek bir vaka sayılmazdı çünkü ailenin iblislerle ilgisi yoktu. Yani bahsi geçen kadın, Kathleen hala gerçek dünyadan habersizdi, bu yüzden o sayılmazdı.

Ama McBain iyi adamlardan biriymiş gibi görünüyordu. Dean kabul etmeye gönüllü olsun olmasın, kadın onlara yardım ediyordu.

Yine de bu durumdan hoşlanmıyordu çünkü Sam'le kendisinin yalnızken daha iyi çalıştıklarına inanıyordu.

"Bütün bunlar bittiğinde bana hatırlatın," dedi McBain yürüdükleri sırada. "İkinizi ilgilendirebilecek bir şeyim var."

Dean duraksadı. "Tamam."

Ama anlaşılan kadının o an için bütün söylemek istediği buydu. Köşeye vardıklarında McBain ön kapıya ilerledi; daha doğrusu, ön kapılardan birine. Kilisenin üç tane ön kapısı ve bir sürü yan kapısı vardı. Kadın deneyimlerine dayanarak tam Fordham ve MLK'nin kesiştiği noktaya bakan orta kapıyı seçti. Dedektif üç metre yüksekliğindeki işlemeli ahşap kapıya vurdu.

"Dürüst yaklaşımı mı deneyeceğiz?" diye sordu Dean.

"Kiliseye gizlice girmeyeceğim Diken Kafa. Bir hayat için yeterince günah işledim. Şimdi ikiniz çenenizi kapayıp bunu benim halletmeme izin verin."

Dean, Sam'e baktı ve Sam *ne yapmamı bekliyorsun* dercesine omuz silkti. Daha önce kiliseye gizlice girmemiş değillerdi...

Dean'e günler gibi gelen acı verici saniyelerin ardından kapı gıcırdayarak açıldı. Uykulu gözlü bir adam kapının diğer tarafında duruyordu. "Evet?"

McBain rozetini gösterdi. "NYPD, Peder."

"Ben kilise görevlisiyim," diye mırıldandı adam. "Rahipler bu hafta tatilde."

Şansa bak, diye düşündü Dean, *bütün mekan ona kalmış*. Bütün rahipler gittiğinde bir kilise görevlisinin başını

ne gibi belalara sokabileceğini düşündü. Sonra adamın hiçbir şey yapmadığına kanaat getirdi.

"Çan kulenizde bir sorun olduğuna inanmak için geçerli nedenlerimiz var, içeri girebilir miyiz?"

"Sorun mu?"

"Evet, efendim. Araştırmamız gerekiyor."

Kilise görevlisi bu konuşmayı son derece yavaşça kafasında tarttı. "Anlamıyorum."

Canına tak etmiş olan Dean öne çıktı. "Dinleyin, birinin yukarıda olduğuna inanıyoruz. Kontrol etmek istiyoruz. Bizi içeri alabilir misiniz?"

"Şey..." Adam başını salladı. "Sanırım. Polis olduğunuza göre." Nazikçe gülümsedi. "Ayrıca Tanrı'nın evinin kapıları herkese açıktır."

Dean gülümsedi. "Amin."

İçeri girdiklerinde McBain, Dean'in kulağına fısıldadı. "Bunu halletmeyi bana bırakmanız konusunda ne söylemiştim Diken Kafa?"

"Bizi içeri aldırdım, değil mi?"

Kiliseye girdikleri sırada McBain öfkeyle oğlana baktı. Kilise görevlisi sol taraftaki spiral çizen merdivenleri işaret etti. "Çan kuleleri o tarafta."

McBain başını salladı. "Beyefendi, biz yukarıya bakarken lütfen burada kalın."

"Şey, tamam." Bu gereklilikten hoşlanmış görünmüyordu ama tartışmadı.

Dean etrafa bakındığıncla ne kadar az şey görebildiğine şaşırdı. Şekilleri belli belirsiz seçebiliyordu. Daha önce kiliselerin kapandığını düşünmemişti ama gecenin bu kadar geç bir saatinde, süslü pencerelerden içeri ışık süzülmezken ve hem elektrik lambaları hem mumlar söndürülmüşken neyin ne olduğunu seçmek zordu.

Sam ve McBain merdiveni çıkmaya başlamışlardı ve Dean de hemen peşlerinden gitti.

Dönen merdivenlerden yukarı çıkarlarken McBain önde, Sam ortada ve Dean ise Sam'in hemen arkasındaydı. Dean bu sıradan hoşlanmasa da bu durumun kilise görevlisini rahatlattığını tahmin etti. Ne de olsa rozetini gösteren tek kişi kadındı.

Dar merdivenlerden on gün gibi gelen bir süre boyunca çıktıktan sonra kilisenin yüksek tavanını aştılar. Dean'in yükseklik korkusu yoktu ama kilisenin bu kadar yüksek bir yerinde, yere yapışmakla arasında sadece kıvrılan bir metal parçası varken kendini rahat hissettiği söylenemezdi. Merdivenlerin bitmesine memnun oldu. Kilise boyunca uzanan bir koridordan geçip başka bir merdivene ulaştılar.

Başıyla merdiveni işaret eden McBain yukan çıkmayı sürdürdü. Dean beline uzanıp silahını çıkardı. Ve McBain ile Sammy de aynı şeyi yaptı. Kilise görevlisini tedirgin etmek istememişlerdi ama aıtık gözden uzak olduklarına göre...

Bu merdiven de kıvrılarak yukarı çıkıyordu ama taş duvarların arasında olduğundan aşağı uçma riski yoktu.

Kilise ne kadar karanlık olsa da içeride azıcık ışık vardı ve spiral merdivenin tepesindeki koridor az da olsa aydınlatılmıştı. Fakat ne yazık ki bu ikinci merdivende hiç ışık yoktu.

"Diken Kafa," diye fısıldadı McBain.

Keşke bana böyle seslenmeyi kesse. Dean fısıldayarak karşılık verdi. "Efendim?"

"Sen önden git."

İtiraz ettiğinden değil ama sormak zorundaydı. "Neden?"

"Çünkü gece görüşüm çok kötüdür."

"Şimdi mi söylüyorsun," diye mırıldandı Dean ve Sam'le McBain'in önüne geçti. Artık Sam en arkadaydı.

Dean yavaş hareket ediyor, gözlerinin gittikçe artan karanlığa alışmasını sağlamaya çalışıyordu. Silahı gerekirse kullanılmaya hazırdı.

Tepeye yaklaştıklarında aşağı çekilmiş olan tuzak telini farketti. İçeride neredeyse hiç ışık olmadığından onu görmeyebilirdi ama bu pislik aynı numarayı daha önce yaptığından, Dean buraya da tel gerilmiş olabileceğini tahmin etmiş ve her ihtimale karşı yeri kontrol etmişti.

"Tel çekmiş," diye fısıldadı ve sol eliyle teli işaret etti, silah hala sağ elindeydi.

Sam ve dedektif başını salladı. Dean telin üzerinden atlayıp ufak odaya girdi. Odanın iki tarafında çanlara çıkan merdivenler vardı. Ortalarında bir kapı yer alıyordu. Dean çanların o odadan çalındığını tahmin etti. Her şey içeriye

Ortaçağ'dan kalma bir hava kazandıran koyu renk taştandı. Küçük kapının yanındaki küçük rafta duran fosforlu kırmızı yangın söndürücü dışında. İtfaiye kanunlarını sevmemek mümkün mü?

Hiç düşünmeden Sam ve Dean kapının iki tarafına geçti. McBain bir saniye onlara baktı, başını salladı. Aynı anda kapıya yönelip sonuna kadar açtıktan sonra geri çekilip dizlerinin üzerine çöktüler. Dean ve Sam içeri girdi. Üçü de silahlarını odaya doğrultmuştu.

Oda boştu.

Dean başını salladı. "O deli herif çanların yanına çıkmış olabilir."

"Ya da burada olmayabilir," dedi Sam. "Bu sadece tahminden ibaretti."

Aniden silah sesini duyan Dean gözlerini kırpıştırdı. Hemen ardından taşa çarpan kurşunun sesini duydular.

Sam de irkilmişti. "Ya da belki buradadır."

McBain merdivenlerin başına koştu ama kenarda, ateş hattının dışında durdu. Gerçi basamakların yapısı gereği, ateş hattı falan diye bir şey yoktu. "NYPD. Ellerini kaldırıp aşağı in."

Dean, Sam'e baktı ve Sam diğer merdivenin başına koştu.

"Korkarım ki bunu yapamam. Yukan gelmeniz gerekecek."

"Geleceğimi sanmıyorum," dedi McBain.

Bu sesi tanıyorum, diye düşündü Dean. *Bu sesi nereden tanıyorum?* Mackey değildi ama yakın zamanda duyduğu

bir sesti. Scottso'dan biri değildi. Buraya bu kadar çabuk gelmiş olamazlardı ve adamın konuşması onlarınkiyle kıyaslandığında çok düzgündü.

Ah hayır. Sonunda parçaları birleştirmişti. *Bilmeliydim.*

"Oyun bitti Vincent!" diye bağırdı.

McBain arkasına dönüp dudaklarını kımıldatarak *Ne dedin?* diye sordu.

Kısa bir duraksamanın ardından, yeniden Dr. Ross Vincent'ın sesi duyuldu. "Kim o?"

"Önemli değil Profesör Vincent. Her şey bitti. O foruma yazan herkesi cinayetler arasında bağlantı olmadığına ikna etmeye çalıştığınızı biliyorum. İnsanları sahte ritüelinizden uzak tutmaya çalıştığınız düşünülünce kulağa anlamlı geliyor."

"Ritüel sahte değil!" diye bağırdı Vincent. Sesi yaklaşıyordu. "Percival Samuels bir dahiydi ve onun yöntemleri sonunda aradığım yanıta ulaşmamı sağlayacak!"

"Ne yanıtı?" diye sordu Dean.

İki figür kapsama alanına girdi. Biri Vincent'tı. Fordham kampüsündeki ofisinde de yarı deli görünüyordu ama şimdi tamamen kafayı üşütmüş gibiydi. Dean loş ışıkta adamın gözlerini göremiyordu ama vücut dili raydan çıktığına işaret ediyordu.

Diğer figür, Vincent'in kafasına 44'lük tabancanın namlusunu dayadığı Mackey'ydi.

"Gerçeği! Anlamıyor musunuz? Kimse Poe'nun nasıl öldüğünü bilmiyor. Artık bunu ve çok daha fazlasını öğrenebiliriz. Hayatının çoğu sefalet içinde geçti ve biz akademis-

yenler sınırlı hayatlarımızı bu gizemi çözmek için işe yaramayan yolları denemekle harcadık. Ama gerçeği bilmemiz mümkün değil, o olmadan olmaz. Ben de Samuels'in dehasını kullanıp..."

"Ritüel sahte, seni budala," dedi Dean. "Adam bir dolandırıcıydı. Samuels insanların paralarını tırtıklamaktan başka bir şey düşünmüyordu."

"Yalan söylüyorsun!"

"Asla aradığın yanıtı bulamayacaksın, silahını indir," dedi McBain.

"Hayır, hayır, bunu yapamazsınız. Çok yaklaştım. Salı günü tüm parçalar birleşecek. Göreceksiniz! Poe hayata dönecek ve herkes gerçeği öğrenecek."

Vincent etrafa bakındı ve "Kımıldamayın," dedi. Dean ve Sam'in diğer taraftan yaklaştıklarını görmüştü.

"Beni boşverin," diye bağırdı Mackey. "Lütfen şu budalayı vurun!"

"Bence bir sakıncası yok," diye mırıldandı Dean.

"Aklına bile getirme Diken Kafa," dedi McBain.

Dean elbette Mackey'nin hayatını riske atmazdı ama baştan çıkarıcı bir teklifti.

Sam hareket etmiş olmasa da Vincent ona dönüp bağırdı. "Sana kımıldamamanı söyledim kahrolası!" Ardından yere ateş etti.

Dean kurşunun yere çarptığında çıkardığı sesi duydu, ardından kurşun metal bir şeye çarptı. *Çanlardan biri olabilir,* diye düşündü.

"Bu bir uyarı atışıydı. Ritiielin gerektirdiğinden daha fazla insan öldürmek istemiyorum ama beni durdurmanıza izin veremem."

"Gidebileceğin hiçbir yer yok profesör," dedi McBain, "bütün gece burada durabiliriz ama eninde sonunda..."

"Söz konusu olan araştırmalarım olunca hanımefendi," dedi Vincent 44'lük tabancasını yeniden Mackey'ye doğrultup, "sizi temin ederim silahımı Bay Pym'in boğazına dayamış olarak gerekirse salı gününe kadar burada durabilirim. Bu noktaya kadar geldim ve beni durdurmanıza izin vermeyeceğim."

Dean bir şeylerin damladığını duydu. *Bu da ne böyle?* Hem McBain'in hem Sam'in silahlarını Vincent'a diktiklerini varsayarak gözünü adamdan ayırdı ve merdivenlere baktı. Merdivenlerden aşağı bir şey süzülüyordu.

Bir saniye sonra gaz kokusu aldı.

Pislik herif. İsabet ettirdiği çan değil gaz tenekesiydi. Vincent büyük ihtimalle onu Sammy'nin bahsettiği yangını çıkarmakta kullanacaktı.

Silahını kaldırdı. "Silahımı bırakıyorum, görüyor musun profesör?"

"Diken Kafa, ne haltettiğini sanıyorsun?" dedi McBain öfkeyle.

"Bana güven," dedi Dean silahını beline geri takarken. Vincent'a baktı. "Dinle profesör, sana göstereceğim bir şey var, tamam mı?"

"Sakın bir numara yapmayı denemeyin Bay Morrison."

McBain, Dean'e neler olduğunu anlamadığını gösteren bir bakış attıysa da dikkati Vincent'ın üzerindeydi.

Dean ceketinin cebine uzanıp gözlerini Vincent'tan ayırmadan parmaklarıyla aradığı nesneyi bulmaya çalıştı. Parmağını doğru pozisyona koyup bu numaranın işe yaramasını umdu.

"Dikkat edin profesör!" dedi Sam aniden.

"Ne?"

Teşekkürler Sammy! Vincent başını çevirdiğinde Dean o değerli saniyeyi çakmağını çıkarıp yaktıktan sonra damlayan gazın üzerine atmakta kullandı.

Saniyeler sonra merdivenler alev almıştı. Dean yangın söndürücüye doğru koşarken arkasında alevleri hissetti. Döndüğünde Sam'in Mackey'yi yakaladığını gördü. Vincent'sa alevlere yakalanmış, çığlık atıyordu.

Dean yangın söndürücüyle adama vurdu. Beyaz köpükler alevlerin üzerine saçıldı. Hortumu merdivenlere çevirdi. Saniyeler sonra her şey yoluna girmişti.

McBain inanamayan gözlerle Dean'e bakıyordu. "Bu da neydi böyle Diken Kafa?"

"Kötü adamı durdurdum," dedi Dean.

"Yangın çıkararak mı?"

Dean omuz silkti. "Gaz tenekesini vuran oydu. Herhangi biri ateş ederse yangın çıkardı. En azından bu şekilde yangını kontrol etme şansımız oldu."

Dedektif tartışmak istiyormuş gibi görünse de başını sallamakla yetindi. Tabancasını kaldırdı ve kelepçelerini çıkardı. "Bu pisliğin adı ne?" diye sordu Dean'e.

"Ross Vincent. Maekey'nin bizi yolladığı Poe uzmanı."

McBain yanan suçlunun bileğine kelepçeleri taktı. "Ross Vincent. Mark Reyes, Sarah Lowrence, John Soeder ve Kevin Bayer cinayetlerinden, Arthur Mackey'yi kaçırmaktan, tutuklanmaya karşı koymaktan ve şu an aklıma gelmeyen daha bir sürü suçtan tutuklusun. Sessiz kalmaya hakkın var..."

"Teşekkürler beyler," dedi Mackey, Sam onu merdivenlerden indirirken. "Hoş bir deneyim değildi."

"Salı günü çok daha kötü olacaktı," dedi Sam.

"Ah, evet. Kulakları sağır eden çan sesleri ve alevler. Bir daha karımı ve çocuklarımı göremeyeceğimi sandım." Maekey'nin boncuk gözleri doldu. "Aman Tanrım, onları aramalıyım. İkinizden birinin ödünç alabileceğim bir telefonu var mı?"

Sam telefonunu adama uzatıp bir kere daha Dean'den daha cömert olduğunu ispatladı. Dean bu adamın ona ait eşyalara dokunmasını istemiyordu. Mackey kötü adam olmayabilirdi, gerçi Vincent'ın 44'lük tabancayı adamın kafasına dayadığını görene kadar buna da emin olmamıştı ama yine de...

McBain, Vincent'a haklarını okumayı bitirdi. "İyi misin Arthur?"

"Bir saniye hayatım," dedi adam telefona ve dedektife döndü. "İyi olduğum söylenemez dedektif ama büyük ihtimalle yaşayacağım." Telefona döndü. "Şimdi kapamalıyım hayatım ama söz veriyorum olabildiğince çabuk eve döneceğim. Büyük ihtimalle polise ifade vermem gerekecek. Evet, tamam. Çocukları benim için öp. Hepinizi seviyorum." Telefonu kapayıp Sam'e uzattı. "Teşekkürler."

"Önemli değil," dedi Sam arkadaş canlısı bir gülümsemeyle.

Bu arada McBain kendi cep telefonundan destek kuvvet çağırıyor, Vincent için ambulans istiyordu.

Dean, Vincent'ın ofisindeyken söylediği şeyleri düşündü. İnsanlar asla yanıtını bilemeyecekleri konuları tartışıp duruyorlardı. Adamın gerçeğin önemiyle ilgili söylediklerini hatırladı ve katilin o olduğunu daha önce keşfetmediği için kendine kızdı. *Fazlasıyla Mackey'ye odaklanmıştım sanırım.* "Bütün bunları Poe'nun nasıl öldüğünü keşfetmek için yaptığına inanamıyorum," dedi yüksek sesle.

Mackey bir kahkaha attı. "Gerçekten mi? Fazla akademisyenle tanışmadığın belli. Araştırmalarına yararı olacaksa rahat rahat cinayet işleyebilecek bir sürü akademisyen tanıyorum."

Dean, Sam'e döndü. "Bir de üniversiteye gitmek istemiştin."

"Hukuk fakültesine," dedi Sam savunmaya geçercesine.

"Evet," dedi telefon konuşmasını bitiren McBain. "Zaten tek ihtiyacımız olan daha fazla avukattı. Eminim bu adamın

bile hızlı aramasında delilik savunması yapmak için hazır bekleyen bir avukat vardır." Delici bakışlarını Dean'e dikti. "Neden gidip destek kuvvetin gelmesini beklemiyorsunuz?"

"İyi fikir," dedi Dean destek kuvvet gelmeden ortadan kaybolmaları için verilen bu ipucunu kavrayarak.

"Kesinlikle," dedi Sam başını sallayarak.

Dean polislerin Manfred'in evindeki işlerinin bittiğini umdu.

"Merhaba?" Spiral merdivenlerden bir ses yükseldi. Kilise görevlisinin sesine benziyordu.

McBain iç çekip Dean ve Sam'e adamı yukarı yollamalarını söyledi. "Ben ona olanları anlatırım. Ve unutmayın, yarın sabah saat altıda Batı Otobanı'nın 97. Sokak çıkışındaki park yerinde buluşacağız."

"Öyle mi yapacağız?" diye sordu kafası karışan Dean.

"Evet, Diken Kafa, öyle yapacağız."

Dean derin bir nefes aldı. Bunun kadının onlarla paylaşmak istediği diğer konuyla ilgili olduğunu tahmin etti. "Tamam. Hadi gidelim Sammy."

Sam sırıttı. "Önden buyur Diken Kafa."

Dean'in kardeşini pataklamasına engel olan tek şey kilisede olmalarıydı.

SONSÖZ

Batı Otobanı, 97. Sokak çıkışı
New York, Neıv York
Cuma, 24 Kasım 2006

Impala, Batı Otobanı'ndan çıktığında McBain onları bekliyordu. Yol ayrımına gelince sağa saptılar. Sola giden yol, otobanın altından 97'ye gidiyordu, sağa sapan yolsa Hudson Nehri'ne bakan otoparka çıkıyordu.

Sam bir anlığına manzaranın tadını çıkardı. Rüzgarlı bir sabahtı ve Hudson teknelerle doluydu. Onlara doğru yol alan büyük bir de gemi vardı. Bir süre sonra onun, Manhattan'ın çevresinde dolanan Circle hattının gemisi olduğunu gördüler. İçinde çok az insan vardı ve soğuk yüzünden birbirlerine yakın duruyorlardı. *Suyun üstü, karaya nazaran on derece daha soğuk olmalı,* diye düşündü

Sam. Ama yolcular geziden zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Son on yılda önemli alışveriş merkezlerinden birine dönüşmüş olan ve sürekli yeni mağazaların açıldığı, yeni yapıların inşa edildiği nehir kıyısının hoş bir havası vardı. Sam nehrin diğer tarafının New Jersey olduğunu biliyordu.

McBain, Satürn'üne yaslanıp elindeki dosyayı Dean'e uzattı.

"Bu da ne?" diye sordu genç adam dosyayı alırken.

"NYPD'de sizin yaptığınız türde işlerle ilgilenen ilk polis ben değilim. Benden önceki yaşlı pisliğin adı Landesberg'di. 70'lerde olan delice olayların izini sürerdi. Bana bir sürü dosya bıraktı, arada bir onları tararım. Bunu buldum ve sizin ilgilenebileceğinizi düşündüm."

Dean dosyanın içindekilere baktı, kapadı ve Sam'e uzattı.

Sam dosyanın içinde sararmış gazete kupürleri olduğunu gördü. 1966 tarihli gazete Cedar Wells, Arizona'dandı. Kupürlerin üzerine çok kötü bir elyazısıyla notlar alınmıştı.

"Grand Kanyon tarafında," dedi McBain. "1926'da ve 1966'da açıklanamayan ölümler olmuş."

"Her kırk yılda bir," dedi Sam sayfaları karıştırırken. 1926'nın gazetelerinden çekilen fotokopileri buldu.

"Olayın yıldönümü yaklaşıyor." Impala'yı işaret etti. "Depoyu doldurursanız zamanında ulaşabileceğinizi düşündüm."

"Kesinlikle," dedi Dean gururla. Sam gözlerini devirmemek için büyük çaba harcadı.

"Kontrol etmeye değer," dedi Sam. "Dosya bizde kalabilir mi?"

McBain içini çekti. "Benim görev alanımın dışında. Yani evet. İnsanları hayatta tutmaya çalışın, olur mu?"

"Bizim işimiz bu," dedi Dean. "Ve tutamazsak bile bir daha tekrarlanmasını engelleriz."

"Evet, bunu farkettim." McBain gülümsedi.

Sam bu gülümsemenin her zamanki gülümsemesine nazaran daha sıcak olduğunu farketti. "Dinleyin çocuklar, iyi iş başardınız. Bir sürü cinayet dosyasını kapadık, bir cinayeti engelledik ve bir ruhu huzura kavuşturduk."

"Sonuncusundan yüzde yüz emin değiliz," diye itiraf etti Sam isteksizce. Manfred'in evine döndüğümüzde bize Scottso'nun dağıldığını söyledi. Yine de Eddie tutuklandığına göre Roxy huzura kavuşmuş olmalı."

"Umarım," dedi McBain. "Şehirden gidiyor musunuz?"

Sam dosyayı kaldırdı. "Anlaşılan elimizde bir iş var."

"Ayrıca Manfred'in biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu sanıyorum," diye sırıttı Dean.

"İyi şanslar," dedi McBain. "Sizinle tanışmak bir zevkti. Ve bir daha New York'a gelecek olursanız..."

"Arayacağız," dedi Sam hemen.

"Büyük ihtimalle," dedi Dean.

"Çok komiksin Diken Kafa," dedi McBain. "Görüşürüz."

Satürn'üne binip uzaklaştı.

Gençler Impala'ya ilerledi. "O kadar da kötü biri değil," dedi Sam.

Dean kardeşini süzdü. "Bana Diken Kafa diyor."

"Dediğim gibi, o kadar da kötü biri değil."

"Ha ha ha." Dean sürücü tarafına yöneldi.

Sam gözlerini kırpıştırdı. "Sen mi kullanacaksın?"

"Bu kahrolası şehirden gidiyoruz, yani evet, artık ben kullanıyoaım."

Sam teslim olurmuş gibi ellerini kaldırdı. "Tamam, nasıl istiyorsan."

Impala'ya bindiler. Sam köprüden geçtikleri sırada göz atabilmek için dosyayı kucağında tuttu. Tutabilecekleri en iyi yol 1-80 üzerinden Salt Lake City'ye gitmek, ardından 1-15 üzerinden Las Vegas'a gidip taşra yollarından Cedar Wells'e ulaşmaktı. Dean in ayağı gazda araba kullanma şekliyle bile birkaç gün sürerdi. Bu yüzden Sam, Dean'in kaçınılmaz soruyu sormasını beklerken dosyaya odaklandı. Dean sonunda Batı Otobanı nın altından geçip Riverside ve 97'nin köşesine çıktığında kaçınılmaz soruyu sordu çünkü oraya nasıl geldiği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Ahbap, buradan nasıl çıkacağız?"

Sam sırıttı.

Roxy Carmichael vakasının son işlemlerini de tamamladığı sırada -kayıp kişi davası kapanmıştı, artık bu bir cinayet dosyasıydı- birinin ona seslendiğini duydu.

"Dedektif Marina McBain?"

Arkasını döndüğünde McBain kendini bir hafta önce Teğmen O'Shaughnessy'nin yaptığı şeyi yaparken buldu. İlk düşüncesi, karşısındakinin kısa saçlı, keçisakallı, siyah bir erkek olduğuydu. Ardından mükemmel kesimli takım elbiseyi gördü ve adamın ya federal ya avukat olduğuna karar verdi.

"Evet, ben McBain."

"Özel Ajan Victor Hendrickson. Sizinle Sam ve Dean Winchester adlı iki adamla ilgili olarak konuşmam gerekiyor."

Harika, bu Dean'in peşindeki federal olmalı. "Bu isimler bana bir şey çağrıştırmıyor, neden?"

"Gerçekten mi?" Hendrickson kollarını kavuşturdu. "Şimdi neden size inanmıyorum?"

"Bilmiyorum Ajan Hendrickson ve umrumda da değil. Halletmem gereken bir sürü evrak işi var. Bu Winchester dediklerinizin dosyalarda olup olmadığına bakabilirim ama..."

"Onlar kayıp değil kaçak. Ve ben sizin onları gördüğünüze inanıyorum."

McBain gözlerini devirdi. "Bunu düşünmeniz hoş ama onlardan bahsedildiğini hiç duymadım."

"Öyle mi? Dün gece ne yapıyordunuz?"

"Muhbirlerimden birini kurtarıyordum," dedi. Zamanında Arthur'u resmi muhbirlerinden biri olarak kaydettirdiği için kendini takdir etmişti. Bu yüzden önceki gece adamı niye aradığını diğerlerine açıklayabilmişti. "Bana bıraktığı

mesaj yarım kalmış, endişelenip izini sürdüm. Delinin biri onu çan kulesine götürmüştü. Adamın seri katil olduğu ortaya çıktı." Kadın sırıttı. "Sizlerin müdahale etmemenize şaşırdım, genelde seri katilleri kendinize saklarsınız."

"Gülmediğimi farketmişsinizdir."

McBain'in sırıtışı genişledi. "Gördüğünüz gibi hala umrumda değil."

Hendrickson kollarını kavuşturdu. "Hayatınızı cehenneme çevirebilirim dedektif. Cumartesi gecesi neredeydiniz?"

"Evde televizyon izliyordum. Ev sahibim bunu onaylayacaktır." McBain, Queens'te, iki ailelik bir evde yaşıyordu. Eve dadanan bir ruhtan kurtulduğundan beri ev sahibiyle arası çok iyiydi. Eğer gerekirse kadın federallere o gece birlikte oldukları yalanını söylerdi.

Ve O'Shaughnessy de federallere kadını ispiyonlamazdı. Kadının cumartesi gecesi nerede olduğunu bilen tek kişi oydu. "Ve hayatımı cehenneme çevirecekseniz Ajan Hendrickson, teğmenimin, şefimin, müfettişin, başkomiserin ve belediye başkanının arkasındaki yerinizi alın, tamam mı?"

Hendrickson, kadının masasının yanında durup kollarını kavuşturdu. Geldiğinden beri adamın yüzündeki ifade değişmemişti. Anlaşılan sürekli yarı öfkeli görünüyordu. "Eğer istediğimi elde etmek için bütün o insanları ezip geçmeyeceğimi sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz dedektif."

"Ne istediğini bilmiyorum Hendrickson! Orada durmuş beni tehdit ediyor, adlarını bile duymadığım iki kişiyle ilgili anlamsız şeyler söylüyorsun."

"Buna inanmamı mı bekliyorsunuz dedektif?"

"Ajan Hendrickson, umursadığım şeyler arasında sizin neye inanıp neye inanmadığınız en alt sırada bile yer almıyor. Şimdi benimle tartışmak istediğiniz gerçek bir mesele yoksa..."

"Hey!"

McBain arkasına baktığında, amiri olan Teğmen Glover'ın onlara doğru ilerlediğini gördü.

"Sen de kimsin?" diye sordu Hendrickson.

"Ben Teğmen Glover ve bu vardiyanın sorumlusu benim. Asıl sen kimsin?"

Hendrickson kendini tanıttı, hatta kimliğini gösterdi. McBain'e rozetini dahi göstermeye zahmet etmemişti.

"Çok güzel. Şimdi federal kıçını benim mekanımdan çıkar."

O zaman Hendrickson'ın yüz ifadesi değişti. Yarı öfkeliden tamamen öfkeliye döndü.

"Efendim?"

"Beni duydun. Adamlarımı taciz etmeye hakkın yok."

"Dedektif McBain'e sormam gereken sorular var."

"Hayır," dedi Glover, "yok! Çünkü olsaydı, buraya gelip onu korkutmayı denemek yerine yasal prosedürü takip ederdin. Şimdi ya kendin gidersin ya da seni dışarı atacak birkaç polis çağırırım."

Hendrickson önce Glover'a, sonra McBain'e baktı. Suçlarcasına parmağını kadına salladı. "Geri döneceğim dedektif."

McBain adama gülümsedi. "Kapım size her zaman açık, Ajan Hendrickson."

Glover'a son bir ters bakış atan Hendrickson topukları üzerinde dönüp gitti.

Glover, McBain'e baktı. "Bu da neydi?"

"Teğmenim, onunla en az beş dakika konuştum ve hiçbir fikrim yok."

Glover başını salladı. "Kahrolası federaller."

Vardiya sorumlusu yanından uzaklaşırken McBain etrafa bakınıp derin bir nefes aldı. Federaller ve polisler arasındaki nefrete hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Arkanızı kollayın çocuklar, diye düşündü ve Arizona yolundaki Sam ve Dean Winchester'ın işlerinin yolunda gitmesini umdu.

Roxy tatmin olmuştu.

Polislerin Eddie denen pisliği götürüşünü izlemeye bayıldı. Kameraya alıp o anı tekrar tekrar izleyebilmeyi isterdi.

Her şey bitmişti. Adam onu sevmiyordu ama en azından onu sevmemenin bedelini ödüyordu pislik.

Adamdan nefret ediyordu. Adamla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Acı çektiğini görmekten hoşlanmıştı, pes edip her şeyi itiraf edişini izlemekten hoşlanmıştı.

Harikaydı.

Ama şimdi ne yapacağını bilmiyordu.

Cal Amca geri gelmedi. Yani kız sonraki adımın ne olması gerektiğine emin değildi. Orada mı kalacaktı? Solup gidecek miydi? Ölümden sonraki hayata mı geçecekti?

Belki orada kalabilirdi. Manfred aldırmazdı. Manfred'den hep hoşlanmıştı. Belki baştan beri onunla olmalıydı. Adam o kadar da kötü değildi. Rehabilitasyondan sonra Aldo gibi birinin daha iyi olabileceğini düşünmüş ama durumun böyle olmadığı ortaya çıkmıştı. Hem bu evi her zaman sevmişti.

Yine de, orada kalsa bile gürültü yapmamaya karar verdi. Manfred o iki sürüngeni geri çağırabilirdi ve kız bunun olmasını istemiyordu. Onu vurduklarında yaşadıklarından hoşlanmamıştı ve tekrarlanmasına izin vermeye niyeti yoktu.

Böylece ses çıkarmadan kaldı. Huzur içinde yaşadı. Veya huzur içinde öldü.

Ya da belki başka bir şey.

YAZARIN NOTU

Bir Daha Asla'yı bestelediğim dönemde, kulağımda özel bir *Supernatural* iTunes playlist vardı. Şimdi ben size bu listeyi kitabı okurken dinlemeniz için önereceğim. Şarkılar şunlar:

AC/DC: "Back in Black" (Bunu bulamazsanız Living Colour'ın versiyonu da iş görür.)
The Allman Brothers: "Ramblin Man"
George Baker: "Little Green Bag"
The Band: "Chest Fever" "The Shape I'm In" "The W. S. Wolcott Medicine Show"
Black Sabbath: Paranoid"
Blind Faith: "Can't Find My Way Home"
Blue Oyster Cult: "(Don't Fear) The Reaper"
Blue Swede: "Hooked on a Feeling"
Nick Cave & the Bad Seeds: "Up Jumped the Devil"
The Chambers Brothers: "Time has Come Today"

Eric Clapton: "Cocaine" "Further on up the Road"

Cream: "Badge" "Sunshine of Your Love" "Tales of Brave Ulysses"

Creedence Clearwater Revival: "Bad Moon Rising"

Deep Purple: "Smoke on the Water"

Def Leppard: "Rock of Ages"

Derek & the Dominoes: "Layla"

Bob Dylan: "Knockin' on the Heavens Door" "Like a Rolling Stone" (Orijinali tamam ama Before the Flood'un canlı versiyonu da insanı transa sokan cinsten. Al Kooper'a sozsuz saygımız var ancak Garth Hudson tozu dumana katıyor.)

Electric Light Orchestra: "Turn to Stone"

David Essex: "Rock On"

Iron Butterfly: "An-A-Gada-Da-Vida"

Jefferson Airplane: "White Rabbit"

Jethro Tull: "A New Day Yerterday" "Aqualung" "For a Thousand Mothers" "We Used to Know"

Robert Johnson: "Cross Road Blues" (Eric Clapton'ın versiyonu da gayet iyi.) "Hellhound on My Trail" "Walkin' Blues" ("Walkin' Blues"un Hindu Love Gods versiyonu, Eric Clapton ve The Jump Kings de harika, şiddetle önerilir.)

Journey: "Wheel in the Sky"

Kansas: "Carry on, Wayward Son"

Lynyrd Skynyrd: "Down South Jukin'"

Metallica: "Enter Sandman" "Some Kind of Monster"

Ted Nugent: "Stranglehold"

Queen & David Bowie: "Under Pressure"

The Rollings Stones: "Gimme Shelter" "Have You Seen Your Mother, Baby" "Sympathy for the Devil"

Rush: "Working Man"

Bob Seger & the Silver Bullet Band: "Katmandu" "Lookin' Back" "Turn the Page"

Spinal Tap: "Stonehenge"

Stealers Wheel: "Stuck in the Middle With You"

Steppenwolf: "Born to be Wild" "Magic Carpet Ride"

STYX: "Renegade"

Tito & Tarantula: "Angry Cockroaches" "Strange Face of Love"

Traffic: "The Low Spark of High-Heeled Boys"

Joe Walsh: "Turn to Stone"

The Who: "5:15" "Goin' Mobile" "In a Hand or a Face" "Love Reign O'er Me"

Warren Zevon: "Werewolves of London"

lavaloom